

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLEY UNDERWOOD • BOOK I

BLOODLUST BLUES

A HEART-RACING AND
COMPLETELY ADDICTIVE URBAN FANTASY

LUANNE BENNETT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN TUTKUSU HÜZNÜ

KALP ATIŞLARINI
HIZLANDIRAN VE
TAMAMEN BAĞIMLILIK
YAPAN BİR ŞEHİR
FANTEZİSİ

LUANNE BENNETT

SECOND SKY

OceanofPDF.com

BOOKS BY LUANNE BENNETT

[Kan Tutkusu Blues](#)

FITHEACH ÜÇLEMESİ

[Tılsım Hırsız Kan](#)

[Hırsız](#)

[Kader Hırsız](#)

KATIE BISHOP SERİSİ

[Kemiklerin Kavşağı](#)

[Blackthorn Korusu](#)

[Shifter's Moon](#)

[Karanlık Bülbul](#)

[Bayou Kings](#)

[Kraliçeyi Büyüle](#)

[Kirli Cadı](#)

[En Karanlık Baba](#)

WINTERBORNE EVİ SERİSİ

[Karanlık Miras](#)

[Vahşi Oğullar](#)

[Kral'ın Hesaplaşması](#)

JESSE AMES'İN GÜNLÜKLERİ

[Kızıl Dul](#)

[Gods & Savages](#)

[Sezonu Açıyor](#)

[OceanofPDF.com](#)

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)

[Luanne'den Daha Fazlasını](#)
[Duyun Luanne Bennett'in](#)
[Kitapları Luanne'den Bir](#)
[Mektup](#)
[Teşekkür Yayın Ekibi](#)

OceanofPDF.com

Yolda kaybolanlar için.

OceanofPDF.com

ONE

Genelde barıma biri girdiğinde başımı kaldırıp bakmam ama bu sefer bir şey ilgimi çekti. Boğazımda bir gıdıklanma. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Asla görmezden gelmemeyi öğrendiğim tüm o küçük şeyler.

Uzun boylu, zayıf ve tıraşsız yüzüyle bir yabancı içeri girdi ve durdu, gözleri odada geziniyordu. Yabancı dediysem, gerçekten *yabancıydı*. Crimson'daki herkesi tanıyordum, çoğu insanın özel işleri de dahil olmak üzere - ne iş yaptıklarını, eşleri ya da çocuklarıyla araları iyiye kiminle yattıklarını. Bar işletmek buradaki insanlara benim onların terapisti olduğum gibi yanlış bir fikir veriyordu, bu yüzden duymak istesem de istemesem de tüm kirli küçük sırları kulağıma geliyordu. Ama bu adamı daha önce hiç görmemiştim.

Perşembe gecesiydi, bu yüzden yerlilerin kısaca Stag olarak bildiği White Stag'da işler normalden daha yavaştı. Tek başıma bara bakmamı gerektirecek kadar yavaştı. Çoğu insan artık beş parasızdı ve ertesi gün buraya gelip hepsini yeniden harcayabilmek için paralarını almayı bekliyorlardı. Ama müşterilerimizin büyük bir yüzdesi vampir olduğu için, genellikle aptallaşmadan önce onları kesiyorum. Alkolü seviyorlar ama kötü sarhoş olabiliyorlar ve kimse şehirde sarhoş bir vampirin dolaşmasını istemez.

"Hey, Charley!"

Charlotte'un kısaltması olan Charley benim tercih ettiğim isimdi. Beni doğum adımla arayan tek kişiler tele-pazarlamacılar ve IRS idi.

Gözlerimi yabancından ayırdım ve barın diğer ucundan adımlı haykıran müşteriye baktım. "Ben sağır değilim."

Boş bardağını bana doğru kaydırıldı. "Bana yeniden doldur."

Gözlerim hâlâ kapının yanında duran adama sabitlenmişken ona bir fıçı daha doldurdum. Benimle iyi geçinmiyordu. Sanırım buna önsezi diyebilirsiniz. Yasal olarak bunu yapabilecek yaşa geldiğimden beri Stag'da içki içmek bana insanları okuma becerisi kazandırmıştı ve genellikle onları değerlendirirken oldukça isabetliydim. Ya da belki de bunu annemden almıştım. Belayı bir mil öteden hisseder ve daha fazla büyümeden kapı dışarı ederdi.

Annem iki yıl önce öldüğünde bar bana miras kaldı. Bir gün arabasına binip işe gitti ve bir daha eve dönmedi. Ertesi sabah Chevy'sini nehrin dibinde buldular. Polis raporuna göre kanındaki alkol oranı yasal sınırın neredeyse iki katıydı ama ölümü onu yakından tanıyanlar için her zaman şüpheli olmuştu. Bu dünyada geçirdiğim yirmi sekiz yıl boyunca Delia Underwood'u kaç kez bir kadehten fazla şarap içerken gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim ve bu bile nadirdi. Bar sahibi biri için, zamanın yüzde doksan dokuzunda neşeyle ayık olurdu, bu yüzden işe giderken arabasında içki içmek tamamen saçmalıktı.

Bir de zihin değiştiren maddelere karşı doğal direnci vardı. Annem bir cadıydı ve el falına bakan sahtekarlardan değildi. Gerçek bir cadıydı.

Sipariş penceresine baktığımda, aynı zamanda Stag'ın fedaisi de olan aşçım Dog, kapının yanındaki adama bakarak beni izliyordu. Adamın gözleri sürekli odanın içinde geziniyor ve sağ eli sürekli ceketinin cebine dalıyordu.

Dog'un gözlerinde bir soru vardı ama mutfakta kalması için başımı salladım. Adamla bir kargaşa başlatmaya gerek yoktu. Henüz değil.

Yabancı nihayet ön kapı açıldığında ve başka bir müşteri neredeyse onunla çarpıştığında hareket etti. Bara doğru yürüdü ve iki müdavimin arasına girdi, beni süzdüğünü fark edince hızla gözlerini kaçırdı. Ağzının kenarını yalayıp durmasından ve sol elini bara sürtmesinden gergin olduğu anlaşılıyordu. Ama gergin bir vampirin yapacağı gibi dişlerini göstermiyordu, bu da bir artıydı. O bir insandı. Eğer mekânı soymak gibi aptalca bir şey yapmaya karar verirse, durgun bir Perşembe gecesinin hasılatıyla fena halde hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Ama kasadaki para için burada olmadığına dair bir his vardı içimde.

"Size ne getirebilirim?" Ona doğru yürüdüm ve gözlerimi onunkilere diktim. Tek kelime etmeden bana baktı ve bir şey fark ettim

boncuk boncuk ter yüzünün kenarından aşağı damlamaya hazırlanıyordu. "Burası otobüs durağı değil, bir içki al ya da çıkış orada." Başımın ön kapıyı işaret ettim.

Uyarımı duyan iki yanında oturan iki müşteri içkilerini alıp ayağa kalktı ve ortalığın karışması için yer açtılar. Ben kesinlikle annemin kızıydım ve mekandaki herkes bunu biliyordu.

Tekrar cebine uzanırken çenesi sıkıştı ama elini geri çekmekte tereddüt etti. "Nerede o?" Zar zor bir fısıltıydı.

Adama bakmadan önce sipariş penceresinden Köpek'e tekrar baktım. Şimdi kan ter içindeydi ve titremeye başlamıştı.

"Tatlım, bundan biraz daha açık olman gerekecek." Sesini yeniden bulmuştu ve şimdi yüzüme bir silah doğrultmuştu.

"Kan!"

Peşinde olduğu şeyin bu olduğunu düşündüm. Sadece yanıldığımı umuyordum.

Ellerimi havaya kaldırarak arkamdaki içki rafına doğru geri geri gittim. Şişelerden birini kapıp kafasına indirmeye çalışabilirdim ama bir mermiden daha hızlı değildim.

"Arka odada," diye fısıldadım, belli etmemeye çalışarak.

Barın üzerine eğildi ve namluyu alnıma bastırdı, eli fena halde titriyordu. "O zaman git al!"

"Tamam, sakın ol," dedim geri çekilerek. "Alınma ama pek iyi görünmüyorsun." Kullandığı ilaçlar yüzünden çökmeye hazır gibi görünüyordu. Muhtemelen opioidler. Eğer ben oyalanırsam, o da bayılabilirdi.

Onu benimle birlikte arka odaya sokmam gerekiyordu, sadece Dog ve benim onun kötü düşünülmüş soygununu engelleyebilmemiz için değil, aynı zamanda tüm kasabanın sabaha kadar oradaki küçük yan işimizi öğrenmesini önlemek için. Vampir kanı kooperatifi.

"Arka tarafta ara sokağa açılan bir kapı olduğunun farkında mısın?" Bana boş boş baktı. Onun için heceleme zorunda mıydım? "Ara sokaktan kaçmayacağımı sana düşündüren nedir?"

Birkaç küfür mırıldandı ve sadece birkaç masa ve sandalyenin sığabileceği büyüklükteki odanın arka tarafına dolmuş bir avuç müşteriye baktı. "Ne olmuş onlara?"

Bu adam aptalın tekiydi.

"Acele edersek polisler gelmeden arka kapıdan çıkabilirsin." Crimson'ın üç kişilik bir polis gücü vardı, bu yüzden yakın zamanda gelmeleri konusunda nefesimi tutmuyordum.

Önden gitmem için silahını bana doğru salladı. "Kıınılda!"

Mutfağın yanından geçip arka odaya inen koridora doğru aceleyle ilerledim. Gerçek şu ki, orada hiç kan yoktu. Sırtıma silah doğrultan aptalın aksine ben aptal değildim. Vampir kanı satışı yasa dışıydı. Bir sonraki teslimatımız yarın akşama kadar planlanmamıştı ve polisten bir adım önde olmak için ortağım, kooperatif üyelerinin teslimatı almak için ara sokakta sıraya girmesinden bir saat öncesine kadar kanla gelmedi. Kanıt yok, suç yok.

Kapıdan içeri girdikten bir saniye sonra Dog beni iterek yoldan çekti ve silahı adamın elinden kaptı. Dog'un etkileyici cüssesi sayesinde çocuk oynucağıydı. Crimson'da onu alt edecek kadar aptal bir erkek, kadın ya da çocuk yoktu.

Adam dengesini kaybedip duvara çarptı ve Dog'un elindeki parçayı gördüğünde keskin bir nefes aldı. "Seni adi herif-"

Köpek silahı aptalın yüzünün önünde salladı. "Elinde dolu bir silah olan bir adamla böyle mi konuşulur?"

"Dolu değil," dedi adam.

Köpek bakmak için tüpü açtı. "Şuna bakar mısın?" Kıkırdadı. "Boş."

Adamı kasığından vurmak istiyordum ama zaman ilerliyordu. "Şimdi onunla ne yapacağız?" Dog'a söyledim. "Kooperatiften haberi var." Bu da daha önemli bir soruyu gündeme getirdi. "Kooperatifi *nereden* biliyorsun?" Dövüş Kulübü gibiydi. Kooperatifin ilk kuralı şuydu: Kooperatif hakkında konuşmayacaksın.

Köpek düzenli bir nefes verdi. "Sanırım onu öldürmemiz gerekiyor."

Ben de eşlik ettim. "Konuşmadığı sürece." Başımı eğdim ve ona sert bir bakış attım. "Sana bundan kim bahsetti?"

Ağzını sımsıkı kapatıp duvara yaslanmış halde orada durduğunda, Dog arka kapının yanındaki masaya yöneldi. "Sanırım buralarda bir yerde biraz mermim var."

Adam aniden botuna uzandı ve bir bıçak çıkardı, Dog sırtı bize dönükken bana saldırdı. Yoldan çekilip yere atladım ve beni yakaladığında botumun topuğuyla göğsüne tekme attım. Duvara doğru uçtu ama uyuşturucu ona adrenalin patlaması yaşatmış olmalı ki tekrar üzerime geldi.

Köpek döndü ve devasa gri bir kurda dönüştü. Bir an sonra adamın tepesindeydi, bıçak elinden fırlayana kadar kolunu parçaladı ve

Yerde kayıyordu. Ayağa kalktım ve ona doğru koştum. Onu yakalayıp doğrulduğumda, Dog çoktan geri kaymış ve adamın üzerinde çırılçıplak durmuş, nefes alışını ve sonra hareketsiz kalışını izliyordu. Öldüğünden oldukça emindim.

"Tanrım, Dog. Onu öldürme konusunda ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Cansız keşe baktı. "Ben değildim. En iyi ihtimalle kolunu kırdım. Sonra tam altımda gevşedi. Sanırım kalp krizi geçirdi."

Adamın gözlerindeki ifadeye ve barda nasıl titrediğine bakılırsa, bu beni şaşırtmadı. "Polisler gelmeden önce onu buradan çıkarmalıyız."

Köpek yerden kıyafetlerini aldı ve telefonunu almak için mutfığa gitti. Geri döndüğünde giyinmiş ve bir aramayı bitirmişti. Adamı yakaladı ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna attı, ancak Dog bir defans oyuncusu gibi inşa edilmiş altı ayak beş kurt değiştiriciydi. Aynı zamanda yerel sürünün lideriydi, dolayısıyla Top Dog'un kısaltması olan adı da buradan geliyordu. Sıradan adı Tommy Holt'tu ama bir yargıcın önünde oturmadığı sürece Dog'a cevap verirdi.

Burger çevirmek için gereğinden fazla nitelikli olduğu aşikâr olan Dog, kendisine müdür yardımcılığı teklif ettiğinde neredeyse kafamı koparacaktı. Hiçbir şekilde yöneticilikle ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Sadece işe gelmek, para kazanmak ve günün sonunda işini yanına almadan evine gitmek istiyordu. Buna saygı duyabilirdim. Her şeyi geride bırakmak istediğim günler oldu. Şu anki gibi.

Arka kapıya yöneldi. "Polisler şimdi geldi. Sen onlarla uğraşırken ben de bu bok çuvalından kurtulayım."

Ben bir şey söyleyemeden Dog arka kapıdan ara sokağa girdi ve Rick Carter bar bölümünden bana sesleniyordu.

Gömleğimi ve saçımı düzelttim ve ön tarafa geri döndüm. "Nasil gidiyor, Memur Carter?"

Rick Carter silahını çekmiş, barın yanında duruyordu. Odayı incelerken silahını kılıfına geri yerleştirdi. Sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Ne oldu Charley? Stag'ın soyulduğunu söyleyen birkaç telefon aldık."

Ve buraya gelmeniz sadece yirmi dakika sürdü. Bu yorumu kendime sakladım ve Crimson PD'nin kaplumbağa hızına sahip olmasına minnettar oldum. Vampirler ve insanlar arasında ara sıra çıkan anlaşmazlıklar ya da vandalizm çağrıları dışında

Buralarda çok fazla ciddi suç var. Önemli bir şey yok. Bu muhtemelen Rick Carter'ın yıllardır gördüğü en heyecanlı olaydı.

"Önemli bir şey değildi. Sadece silahlı serseri bir bağımlıydı ama Köpek onu kovalamayışı başardı. Şu anda her şey yolunda, bu yüzden rapor almaya gerek yok." Etkili olması için kıkırdadım. "Silah dolu bile değildi."

Carter gözlerini kıstı. "Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü çıkarken düşürdü." Bir sonraki isteğini tahmin ederek ona bir saniye beklemesini söyledim ve onu almak için geri döndüm. Beni takip ederse, Dog'un adamın kolunu neredeyse çiğneyerek kopardığı yerdeki kanı açıklamakta çok zorlanacaktım. Dışarı çıkarken ona uzattım.

"Kahretsin, Charley. Artık her yerinde parmak izlerin var." Benden almadan önce cebinden bir mendil çıkardı.

"Özür dilerim. Köpek de dokundu. Sanırım düşünememişiz." Barın etrafına baktı. "Peki Köpek tam olarak nerede?"

"Adamın hâlâ kasabada dolaşmadığından emin olmak için dışarı çıktı."

Carter'ın yüzünde hâlâ şüpheli bir ifade vardı. "Tanıdık geliyor muydu?"

"Onu daha önce hiç görmedim. Eminim şimdiye kadar çoktan gitmiştir." Tam olarak altı ayak altında.

Carter not defterine bir şeyler karaladı ve tekrar cebine koydu. "Pekâlâ. Başka sorum olursa yarın uğrarım. Ben gittikten sonra ön kapıyı kilitlemen gerekiyor."

"Olur." Gülümsedim ve meraklanıp normal bir polis gibi etrafa göz atmaya karar vermeden önce dışarı çıkmasını bekledim. Ama burası Crimson'dı. Normal olmak isteğe bağlıydı.

Arkasını döndüğünde bir ayağı kapıdan dışarıdaydı. "Bu kan meselesi de ne?"

"Kan mı?" Hızlı düşünmem gerekiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tanıklardan biri adamın kandan bahsettiğini duymuş. Hatta şüphelinin sizden talep ettiğini söyledi." Gözleri tekrar kısıldı.

"Dediğim gibi, bir bağımlıya benziyordu." Crimson son on yılda uyuşturucudan nasibini almıştı ve vampir kanı hem iyi hem de kötü nedenlerle tercih edilen bir uyuşturucu haline gelmişti. "Para, içki, uyuşturucu. Eline geçirebileceği her şeyi arıyordu. Hepsi bu."

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra konuşmayı ilerlettim. "Geç oluyor, toparlanıp buradan gitmek istiyorum. Sakıncası yoksa..."

Başını salladı ve kapıdan çıkmaya devam etti. "İyi geceler, Charley. Dikkatli ol."

"Sen de."

Onun tavsiyesine uydum ve kapıyı arkasından kilitledim. Sonra yerdeki kanıtları temizlemek için arka tarafa geçtim ve cesedin bu gece nereye gideceğini merak ettim.

Şimdi de *cesetlerden* mi bahsediyoruz?

Çabamız kamu hizmetinden ölümcül bir şeye dönüşmüştü. Yüzüme doğrultulmuş bir silah bulma tehdidiyle birlikte gelen bir şey. Bazı insanlar ne yaptığımızı öğrenirse, bu kasabanın yürüdüğü hoşgörü ipinin dengesini bozabilecek bir barut fıçısı. Kesin olarak bildiğim tek şey, hepimizi tehlikeli bir yolculuğun beklediği idi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWO

Dün gece barda yaşananlardan sonra, öğleden sonranın yarısını evimi temizlemem gerekirken kooperatif hakkında kimin ağzını açmış olabileceğini düşünerek geçirdim. Diğer yarısını ise bu geceki kan teslimatları hakkında endişelenerek geçirdim. Muhtemelen Stag'a giren her yabancıya öngörülebilir bir gelecek için olası bir tehdit olarak bakacaktım.

Mutfakta bir şey yere düştü. Ne olduğuna bakmaya gittiğimde yerde bir kutu mısır gevreği gördüm ve gözlerim buzdolabının üstüne takıldı. Parmağım ile Rex'i işaret ettim. "Yapma. Sen. Cüret etme."

Parlak siyah gözlerini bana çevirdi ve başını eğdi. Ona doğru bir adım attığım anda kanatlarını çırparak yanındaki kavanozu devirdi. Yuvarlandı, neyse ki buzdolabının kenarında durdu. Ama içindeki bozuk paralar dışarı fırladı ve bir bakır ve gümüş püskürmesi halinde yere düştü. Rex galklayarak aşağı uçtu ve açık pencereye yönelmeden önce gagasıyla parlak bir çeyreklik kaptı.

"Buradan gitsen *iyi olur!*" Onun bir ağaca doğru uçmasını izledim. Sonra bir süpürge kaptım ve paraları süpürmeye başladım. Bir karga ile yaşamak asla sıkıcı bir an değildir.

Rex'in -T-Rex'in kısaltması- gürültülü bir ağzı ve sağ kanadının ortasında tek bir beyaz tüyü vardı. Anne ve babası silahlı bir moron tarafından öldürüldüğünde beni evlat edinmişti. Üçü birlikte onun uçtuğu ağaca tünelerdi ve o da saatlerce anne ve babasına ciyak ciyak bağırırdı. Adam Rex'e üçüncü kurşunu sıkmaya fırsat bulamadan müdahale ettim.

Av sezonu dışında kargalar, Göçmen Kuşlar Antlaşması Yasası kapsamında korunuyordu. İnanın bana, ben olsam o piçi

Kamyonuna doğru koştuğumda kaçmasaydı, ben de ilçe şerifi olacaktım. Atış talimi yapmak için etrafta dolaşan başka bir cahildi. Ondan sonra, kendi kendine yetene kadar Rex'e baktım, onu haşlanmış yumurta, köpek maması ve mısır gevreği karışımıyla besledim. Artık gitmeyi reddediyordu. Sanırım beni diğer kargalara tercih ediyordu.

Dağınıklığı yerde bırakmaya karar verdim ve Stag'a geç kaldığım için kapıdan çıktım. Eski pikabıma bindikten sonra başımı camdan çıkardım ve tepemdeki ağaçta duran Rex'e baktım. "Beladan uzak dur."

Çeyreklik düştü, ağaç dalından havalanıp garajın üzerinden geçerken kaputtan sekti.

Şehrin yaklaşık on dakika dışında, büyüdüğüm çiftlik evinde yaşıyordum. Annemin bana bıraktığı evde. 1915 yılında inşa edilmişti ve çok çekiciydi. Ayrıca büyük bir sızıntıya ve gürültülü eski su tesisatına sert bir rüzgar uzakta olan bir çatısı vardı. Ama bana mahremiyet sağlayan iki dönümlük bir arazide oturuyordu. Pencerenizden her baktığınızda komşunuzun evine bakmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

En yakın komşum Bay Craven, bir vampir için tipik bir şekilde gecenin her saatinde eğlenirdi. Bazen onu sabahın erken saatlerinde ya da alacakaranlıkta bahçesinde çalışırken görürdüm.

Çoğu insanın düşündüğünün aksine, tüm vampirler tenlerine azıcık güneş ışığı vurduğu anda yanmıyordu. İnsanların güneş yanığı olmasıyla bronzlaşması arasında bir fark yoktu. Hepsi farklıydı, ancak güçlü güneş ışığı altında güneşlenmek hiçbiri için tavsiye edilmiyordu.

Crimson'da iki tür vampir vardı: programlarını güneşin en yoğun ışınlarına göre ayarlayarak işlerine devam edebilenler ve daha hassas olup gölgelerde yaşayanlar, evlerinden sadece geceleri çıkanlar. Her iki durumda da, güneş uyarıcı bir masal olarak hizmet edebilir. Örneğin yolun aşağısındaki Wilson'ları ele alalım. Janice Wilson birkaç yıl önce kasabada kendini bir çıkmazın içinde buldu. Kendini unutturacak kadar içtikten sonra arabasında uyuyakalmış. Ertesi sabah onu yarı ölü ve solmuş bir halde bulmuşlar, güneş neredeyse yüzünde bir delik açacakmış. Hayatta kalmayı başarmış ama o güne kadar bu çileden yara almamış. Yüzünün yarısı gitmişti.

Vampirler gerçekten içmemeli, ama alkolü sevdikleri kesin.

Eyalet yolundaki renkli tabelanın önünden geçtim.

CRIMSON. Kasabaya doğru devam eden herkes

dünyalar buluştu. Bir şekil değiştiren tarafından pişirilen bir hamburger ya da bir cadı tarafından servis edilen bir bira alabileceğiniz bir yer. Hatta saçınızı bir vampire bile kestirebilirsiniz. Crimson, Georgia, her türden doğaüstü tipe ev sahipliği yapıyordu ve onlar buranın normuydu. Elbette insanlar da vardı. Babam insandı. Görünüşe göre aile hayatı ona göre değildi. Bu yüzden, annemin de onayıyla, ben doğmadan önce kasabayı terk etmiş ve bir daha da geri dönmemiş. Muhtemelen en iyisi buydu.

Aslında kasabayı 1892'de bir insan kurmuştu ama kısa sürede cadıların mekânı haline gelmişti. Ardından vampirler geldi ve artık insanlardan sonra nüfusun en büyük yüzdesini oluşturuyorlardı. Çoğunlukla insanlar birbirlerine karşı nazikti, ancak kasabada doğaüstü inançlara sahip kişilerden uzak durmayı tercih eden birkaç bağınaz vardı.

Cuma akşamıydı, Stag'da yoğun bir hafta sonunun başlangıcıydı. Bir saat içinde Crimson halkı vampir kanı ön siparişlerini almak için arka sokakta sıraya girecekti ve ben de yasal olsun ya da olmasın her birinin ihtiyacı olanı aldığından emin olacaktım.

Oraya vardığımda saat akşam altı olmuştu. Lucy çalışırken genellikle daha erken gelmeye çalışırdım çünkü daha içeri girmeden barın muhtemelen haftanın en yoğun gecelerinden biri için uygun şekilde hazırlanmamış olduğunu bilirdim.

Park yerime, barın ön kapısının üzerindeki büyük geyik başının tam önüne çektim. Annem bu kafayı yıllar önce burayı açtığında bir ahşap oymacısına yaptırmıştı. Başlangıçta beyaza boyalı olan bu baş şimdi kat kat renkli grafitilerle kaplıydı. Bu, Crimson Lisesi öğrencileri için bir geçiş töreni, yıllık bir gelenek haline geldi. Her yıl, mezun olan bir son sınıf öğrencisi sınıfa bir iz bırakmak için oraya çıkıyor.

Ben kapı koluna uzanamadan ön kapı uçarak açıldı ve müdavimlerimden Bill Meadows tökezleyerek dışarı fırladı, dengesini kaybedip caddeye doğru savrulduğunda neredeyse beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu.

"Oha!" Kenara çekilip kolunu tutmaya çalıştım ama parmaklarımın arasından kayıp kamyonetimin kaputuna çarptı. Şanslıydı ki bir göçük bile yoktu.

Dog kapıdan içeri girdi, Lucy de hemen arkasındaydı. Ellerini kalçalarına dayamıştı ve sesinde bir hırıltı vardı. "Bunu bana bir daha söylersen, dişlerini dökerim!"

Peki, tamam. Geceye bir patlama ile başlıyorduk.

Önce omzunu ovuşturan Bill'e, sonra da çalışanlarıma baktım. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Lucy'nin gözlerinden hançerler fırlıyordu. "Bir kutu bardağı almak için eğildim ve o salak barın üzerinden sarkıp kıcıımı seyrediyordu!" Kısa eteğini çekiştirerek bir santim aşağı indirdi. "Sonra bana yalamak istediğini söyledi!" Lucy'yi kızdırmak istemezsiniz. Küçük ama acımasızdı ve Crimson'ın en kötü şöhretli ailelerinden birinden geliyordu. Wyatt'lar. Bulaşmak istemeyeceğiniz türden insanlardı. Ailenin erkekleri kurttu ama aile mirası bir şekilde dişileri atlamıştı. Yine de, kardeşleri onu sürekli hırpaladığı için muhtemelen üç yaşına kadar birini nasıl döveceğini öğrenmişti.

Bill'in kafasından uçup ayaklarımın yanına düşen beyzbol şapkasını aldım. "Evine git, Bill."

"Haydi, Charley." Şapkasını geri aldı. "Onu yakalamış değilim. Etek kılığına girmiş o peçeteyi giyerek bunu o istedi."

Dostum, bazen tutuklanmamak için kendimi ne kadar kısıtlamam gerekiyordu.

Dog kehribar rengi gözlerini Bill'e dikti ve ona doğru bir adım attı, uzun siyah örgüsü sırtında bir yılan gibi sallanıyordu.

Elinde sıkıca tuttuğu metal spatulayı başımla işaret ettim. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Ölene kadar çevirmeyi mi?"

Dog'un boğazından alçak bir hırıltı çıktı ve ardından tehditkâr bir sırıtış geldi. "Yapabilirim."

Dog'un etkileyici cüssesi herkesi korkutmaya yeterdi ve yapmaya çalıştığı tek şey de buydu. Lucy'den çok Bill'in iyiliği için.

Aptal müşteriye dönerek ona dua etmesi için bir şey verdim. "Dua et de bunu kardeşlerine anlatmasın." Sırf kıza yanlış baktı diye onu tutuklayabilirlerdi. İyi ki ona dokunmamış. O zaman ölmüş olurdu.

Bill şapkasını tekrar başına geçirdi ve gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle üçümüze baktı. Kötü bir adam değildi ve uzun süredir müşterimizdi. Birkaç yıl önce boşanmış, şimdi annesiyle birlikte evde yaşıyor ve burnunu temiz tutuyordu. Yine de bazen hesabını ödemesi için hatırlatılması gereken biraz cimri biriydi.

Lucy sırtarak ona ters ters baktı. "Evet, eve annenin yanına gitsen iyi olur."

"Bu kadar yeter," dedim. "Her şey bitti." Lucy'ye içeri girmesini işaret ettim, böylece Dog ile konuşabilecektim.

"Bilmene gerek yok," dedi ben cesede ne yaptığını sormadan önce. "Kimse bir daha onun zavallı yüzüne bakmak zorunda kalmayacak." "Şimdi çok daha iyi hissediyorum." Aslında yaptım. Eğer bir cesetten kurtulmak istiyorsanız

vücut, paket en iyi seçeneğinizdi.

"Carter'la ne oldu?" diye sordu. Omuz silktim. "Her zamanki gibi. Hiçbir şey."
"Güzel. Bu olanları unutalım."

Onu içeri kadar takip ettim ve etrafa bakındım. Beklendiği gibi, hazırlık işlerinin hiçbirini yapılmamıştı. Barın üzerindeki fıstık kaseleri boştu ve yerler darmadağınktı. "Burada gerçekten çalışıyormuş gibi yapıp bir paspas getirebilir misin?" Lucy barın arkasına geçtiğinde ona söyledim. Eğer iyi bir içki hazırlamaz ve çoğu gün zamanında gelmezse yeni bir barmen aramaya başlayacaktım.

Stag küçüktü ama ben onu samimi olarak düşünmeyi tercih ettim. Arka duvar New York metrosuna benziyordu, her santimini grafitiler ve imzalar kaplamıştı. Girişin üstündeki geyik kafası gibi. Annem, müşterileri isimlerini duvara yazmaya davet ederek geleneği başlatmış, barı mekâna ayak basan hemen herkesin canlı bir kaydı haline getirmişti.

White Stag her şeyden önce bir bardı. Hamburger ve patates kızartması gibi sıradan yiyeceklerden oluşan sınırlı bir menü sunuyorduk, ancak garson yoktu. Eğer barda oturmuyorsanız, kendiniz oturur ve adınız söylendiğinde siparişinizi alırdınız.

Lucy kuru bir paspas alıp ağır ağır yerde gezdirmeye başlayınca paspası ondan aldım. "Ben kendim yaparım. En azından barı silebilir misin? Bunların hepsi çoktan yapılmış olmalıydı." Dün gece ayrılmadan önce bunların çoğunu kendim yapacaktım ama bir soygunu savuşturmakla meşguldüm ve arka odadaki kan dışında herhangi bir şeyi temizlemekle uğraşamayacak kadar yorgundum.

Stag'da üç barmen vardı; Lucy, Beau ve ben. Beau geç kalmıştı. Her zamanki gibi.

Ön kapı açıldığında, Beau'nun içeri girdiğini görmeyi umarak arkamı döndüm. Ama o değildi. Ön kapıdan içeri girmemesi gereken bir teslimat getiren biriydi. "Çıkar şu çantayı

İşte." Başım la koridoru işaret ettim ve paspası Lucy'ye geri verdim. "Birkaç dakika içinde döneceğim. Beau buraya geldiğinde paspası bitirsin."

Dog sipariş penceresinden vampire baktı ve başını salladı. Herkes teslimatlarla ilgili kuralları biliyordu ama anlaşılan bu adam notu almamıştı. Ama zaten buraya bir torba vampir kanıyla girmeye hakkı olmadığı için, görgü kurallarına uymaması şaşırtıcı değildi.

Arka odaya ulaştığımızda neredeyse kafasını koparacaktım. "Bizi kapattırmaya mı çalışıyorsun?" Dikkat çekici çantayı ondan almadan önce ellerimi yüzümde gezdirdim. Fileli bir çamaşır torbası mıydı? İçinden plastik bir kan kabı tüm dünyanın görebileceği şekilde açıkça görünüyordu. "Eee?"

Omuz silkti. "Peki, ne?"

"Boş ver." Adamı tanıyordum ama kooperatif üyesi değildi. Kıp kırmızı sıvıyla dolu şarküteri kabını inceledim. "Adın neydi senin?"

"Kenny."

"*Kenny*, bunu nereden buldun ve buraya getirmeni kim söyledi?" Birdenbire bütün dünya bizden haberdar olmuş gibiydi ve kimin ağzından laf çıktığını öğrenmem gerekiyordu.

Yarı şaşkın görünüyordu, sanki onunla sokakta yürümek normalmiş gibi. "O benim. Kan için nakit ödendiğini duydum."

"Kimden?"

"Little Crimson'da konuşun."

Küçük Kızıl, şehrin hemen dışında, yüksek vampir nüfusuyla bilinen bir bölgeydi. İnsanlar orada hoş karşılanmıyor değildi. Sadece hayatlarını çoğunlukla hava karardıktan sonra yaşayan diğer insanlarla yan yana oturmayı tercih etmiyorlardı. Bir vampir ya da aşırı derecede gece kuşu değilseniz, gecenin bir yarısı çok fazla gürültü ve hareket herkes için uygun *değildi*. Küçük Kızıl'ın sakinlerini *Büyük Kızıl*'dan ayıran her şeyden çok bir kültür çatışmasıydı, vampirler kasabanın geri kalanına böyle hitap ediyordu.

Ancak bu, Crimson'daki her vampire, nakit sıkıntısı çektiklerinde bir torba kanla uğramaları için davetiye vermiyordu. "Bağışta" bulunmak için kooperatifin bir üyesi olmanız gerekiyordu. Sıkı bir inceleme sürecimiz vardı.

Biz uyuşturucu satıcısı değildik. Bir kamu hizmeti sağladık. Ülkedeki çoğu yerde olduğu gibi, kasabada da çok sayıda insan vardı - hem insanlar hem de

aksi halde zor zamanlar geçirmişlerdi. Birçoğu sağlık sigortası olmadan yaşamak zorunda kalmıştı. Ve geleneksel tıptan yardım alamayan başkaları da vardı.

Arkadaşım Patrick önermişti. Vampir kanı kilo kaybından artrite kadar her şeye iyi geliyordu ve kanser ve diğer büyük hastalıklardan muzdarip olanların zayıflatıcı ağrılardan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Ama kooperatifi açma kararında etkili olan şey Patrick'in acı çekişini izlediğim anıydı. Omzundaki bir sakatlık nedeniyle reçeteli ağrı kesicilere bağımlı hale gelmişti. İlaçlar onu neredeyse öldürüyordu. Onu temizlemek için başka hiçbir şey işe yaramayınca, onu dönüştürecek bir vampir buldu. Bu onun bağımlılığını tedavi etti. Kasabadaki her acı çeken insanı dönüştürmek dışında, vampir kanı terapisi bundan sonraki en iyi şeydi.

Böylece kooperatif doğdu. Crimson'daki insanlar rahatsızlıkları için uygun fiyatlı, bağımlılık yapmayan bir yardım aldılar ve vampirler de ışıkları açık tutmaya yardımcı olacak küçük bir ekstra gelir elde ettiler. Masraflarımı karşılamak için küçük bir pay aldım ama bunu para için yapmadım. Bar bana iyi bir yaşam sağlayacak kadar gelir getiriyordu. Herkes mutluydu ve toplumdaki gerçek bir ihtiyacı karşılıyorduk.

Tek endişemiz Crimson Polisi tarafından baskına uğrama riskiydi. *Baskın* biraz abartılı oldu. Şef de dahil olmak üzere sadece üç memurla burunlarının dibinde iş yapmak çok zor değildi. Ama haber yayılmaya devam ederse, bizi hapse atabilirlerdi. Vampir kanı 1. derece uyuşturucu olarak sınıflandırılmıştır. İlaç endüstrisi tarafından birkaç yıl önce ulusal düzeyde kârlarını azaltmaya başladığında başlatılan bir hareket. Yetkililerden bir adım önde olmak için elimizde sadece siparişleri karşılayacak kadar, genellikle haftada bir kez, kan bulundurduk ve her ihtimale karşı teslimat tarihlerimizi sık sık değiştirdik. Kan satmak veya satın almak için kooperatifin bir üyesi olmanız gerekiyordu ve bu da kapsamlı bir inceleme süreci gerektiriyordu ki bu da şu anda önümde duran vampir için bir sorundu.

"Hiç test yaptırdın mı?" Kenny'ye sordum. Üyelerin ayda sadece iki kez bağış yapmasına izin veriliyordu ve bunun için yirmi dört saat içinde kan yoluyla bulaşan bazı patojenler için test yaptırmak gerekiyordu. Vampirler beslenirken kaptıkları hastalıklardan muzdarip olmayabilirdi ama insanlar kesinlikle muzdaripti. Eğer kooperatifin bir parçası olmak istiyorsanız, tertemiz olmanız gerekiyordu. Uygun bir şekilde, üyelerimizden biri resmi testçimiz olarak görev yapan yerel bir doktordu. Ayrıca kendi hastalarının çoğunu da bize yönlendirdi.

"Ben temizim."

"Güzel. Pazartesi akşamı uğrayın ve gerekli evrakları doldurun. Eğer çıkış yaparsan, birlikte iş yapabiliriz." Masadan bir kâğıt torba aldım ve kabı içine koyduktan sonra ona geri verdim. "Şimdi bunu buradan götür ve bir daha kapımın önünden kanla geçme. Anladın mı?"

Çantaya bir göz attı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Mutfak lavabonuzdan aşağı dökün, umurumda değil. Taramadan geçmeden burada satamazsın."

Saate baktım ve gerilmeye başladım. Kooperatif üyeleri yakında sıraya girecekti ve tedarikimiz henüz gelmemiştir.

"Gitme vaktin geldi." Ona çıkışı göstermek için sokağın kapısını açtım. Kenny merdivenlerden inerken Patrick nihayet gelmişti. "Geç kaldın," dedim o içeri girerken.

Beni görmezden geldi ve tekrar kapıya baktı. "Kenny'nin burada ne işi vardı?"

"Bana kan dolu bir şarküteri kutusu satmaya çalışıyor."

Gereksiz güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakmak için çenesini indirdi. "Ciddi misin?"

Dün geceki olayı anlatmak için öğleden sonra onu aramıştım, bu yüzden Kenny'nin ortaya çıkması buralarda işleri sıkılaştırmamız gerektiğinin bir başka kanıtıydı. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Kenny'nin kiminle konuştuğunu öğrenmelisin."

"Hallediyorum."

Kasabada başka hiç kimsenin giymeyeceği parlak turuncu bir gömlek giymişti ve kıvrıkcık siyah saçları başının üstünde düzgün bir dalga oluşturacak şekilde toplanmıştı. "Bu tişörtle üyelerin gözlerini kör edeceksin ve bir dahaki sefere ürüne biraz daha dikkat etsen iyi olur."

Saçlarının kenarlarını düzeltti. "Bebeğim, iyi görünüyorum. Neden bu gece izin alıp benimle dışarı çıkmıyorsun?"

"Öylece gidemem Patrick. Bir gün büyüyecek ve *sorumluluk* denen şeyi öğreneceksin."

"Keyfin bilir." Evrak çantasını masanın üzerine koydu ve açtı. İçinde dağılmalarını önlemek için kenarlarına bantlanmış çok sayıda plastik şişe vardı. Ön sipariş veren her müşteriye yetecek kadar kan. Bandı çıkardı ama onları kutunun içinde tuttu. Her biri doksan beş dolar olan yüz altı şişe vardı. Acıyı dindirmek için sadece birkaç damlanın yeterli olduğu düşünülürse kelep bir fiyattı.

Bu şekilde. Sokakta tanesi 300 dolara satılırdı. Atlanta'da bine yakın.

Mabel Gentry yürüdü ve kapıyı çaldı. "Birkaç dakika erken geldim ama kanımı şimdi alabileceğimi umuyordum." Sağ eli titriyordu ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıp duruyordu. Mabel ellili yaşlarındaydı ve hiç çocuğu olmamıştı ama çok daha yaşlı görünüyordu. Kocasını üç yıl önce ölmüş ve ona küçük bir emekli maaşı bırakmıştı, bu da bir şeydi. Engelli maaşı almak için mücadele ediyordu ama bu yıllar sürebilirdi. En azından evin parasını ödenmişti.

"Tabii ki. İçeri gel." Oturabilmesi için bir sandalye çekti.

Parmakları romatoid artritten dolayı sertleşmişti ve cüzdanını açmaya çalışırken onu izlemek bana acı veriyordu. Bana bir ellilik, iki yirmilik uzattı ve sonra yan taraftaki bozuk paralara uzanmaya başladı.

"Biliyor musun?" Ona dedim ki. "Bu hafta özel bir programımız var. Şişesi yetmiş beş dolar."

Patrick bana tuhaf bir bakış attı ama ben çaktırmadan başımı salladım.

"Gerçekten mi?" Gözlerinde kısa bir ışık vardı. "Bu güzel bir sürpriz."

Ona yirmiliklerden birini geri verdim ve iyi olduğumuzu söyledim. Ona bir şişe verdikten sonra kapıya kadar yürüdüm. "Birkaç hafta sonra görüşürüz, Mabel. Eve sağ salim dön."

Arkamı döndüğümde Patrick hâlâ bana bakıyordu. "Sen gerçekten yufka yüreklisin Charley, ama millet her hafta bunu beklemeye başladığında kendini o kadar cömert hissetmeyeceksin. Bu ürünün parasını ödememiz gerekiyor. Ve biz zaten onun eczaneden alacağı bir aylık hap parasından çok daha ucuza mal ediyoruz."

Masaya gittim ve çekmecedен yirmi beş dolar çıkarıp çantaya attım. "Muhtemelen kadının evinde yiyecek bir şey yoktur. Ama endişelenme, anlıyorum. Bunu alışkanlık haline getirmeye gücüm yetmez."

"Kızım, tüm dünyayı kurtaramazsın."

Bir süre ona bakıp dilimi tuttuktan sonra Beau'nun gelip gelmediğine bakmaya karar verdim. İyi bir işçiydi ama her zaman birkaç dakika gecikirdi. "Bu gece bu işi bensiz halledebilir misin? Yoğunluk başlamadan önce kayıp barmenimi bulmam gerekiyor."

"Evet, ben hallederim. Git işini hallet." Patrick elini cebine atıp küçük bir cam kavanoz çıkardı ve kapıya doğru yürüyüp dışarı bakarken onu hazır tuttu. Bu kan şişeleri

Plastik olmasının bir sebebi vardı. Eğer polisler ara sokaktaki köşeyi dönüp bizi iş üstünde yakalamaya çalışırlarsa, Patrick'in onlar içeri girmeden önce kanıtları cızırdayan bir yapışkan yığınının dönüşürecektir kullanışlı küçük bir asit bombası vardı. Ve ön taraftaki barın altında, polisler Stag'ın ön kapısından içeri girecek olursa arka odadaki kırmızı ışığı yakacak bir düğme vardı. Hepimiz kooperatifi korurduk ve çalışanlarım o düğmeyi ne zaman kullanacaklarını bilirlerdi. Ama polisin yanı sıra, şimdi de bizi soymaya çalışan serseriler için endişelenmemiz gerekiyordu. Ek işimiz gün geçtikçe daha riskli hale geliyordu ve içimden bir ses bantlı güvenlik sistemimizin çok geçmeden yenilenmesi gerektiğini söylüyordu.

Ön tarafa geri döndüğümde Lucy ortalıkta görünmüyordu ama Beau barın arkasında temiz bardak stokluyordu ve yerler yeni paspaslandığı için hafif ıslaktı. Eğer bu ikisini birleştirebilirim, mükemmel bir çalışanım olacaktı.

Kahverengi saçlarında belirgin bir röfle izi fark ettim, yeni kesilmiş ve şekillendirilmiş görünüyordu. "Demek bu yüzden geç kaldın," dedim. "Hafta sonu için kendini güzelleştirmen gerekiyordu. Lucy nerede?"

"Yemeğimi yiyorum," dedi Lucy arkamdan.

Bir elinde yarım sandviç, diğerinde bir şişe birayla mutfaktan çıkmıştı.

"Mesai saatinde içki içmene izin verilmediğini biliyorsun."

Alnı sinirli bir şekilde büküldü. "Bu içki değil." Şişeyi bitirmek için çevirdi, barın arkasına yürüdü ve biraz iş yapmak için bir bez kapmadan önce onu çöpe attı. "En az bir altılı bira içmeden içki içmiş sayılmam."

"Seni kovmalıyım."

Barı silmeyi bıraktı ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak beni bakışlarıyla kısırdı. "Bana iyilik yapma."

Ele avuca sığmaz biriydi ama Crimson'da barmenlik için iş başvurusunda bulunanların sayısı pek fazla değildi. Ve işi isteyenler de en az Lucy Wyatt kadar yüklüydü. Ayrıca, onu ilkokuldan beri tanıyordum. Biraz kaba saba biriydi ama aynı zamanda dürüst ve sadıktı. Biri yere bir elli sent düşürse, kime ait olduğunu bulmak için elinden geleni yapardı. Ve Tanrı buraya gelip arkamdan beni kötüleyen herkese yardım etsin. Belli bir çizgiyi aşmadığı sürece onun kötü alışkanlıklarıyla yaşayabilirdim.

Beau tamamen farklı bir kuştı. Baştan aşağı Güneyli bir çocuktü. Vücudunda kötü bir kemik olmayan eski bir futbol sporcusu. Onun dışında

Kronik geç kalma sorunu yoktu. Yine de, şu anda yaptığı gibi, barın arka duvarı boyunca uzanan aynada kendine bakarak çok fazla zaman geçirdi.

"Kendine bakmayı bitirdin mi?" Ona söyledim.

Dog mutfaktan çıktı ve barın arkasına bir küvet dolusu yeni temizlenmiş bardak koydu. "Kendine çok sert bakma," diye Beau'yu uyardı. "Bu aynadaki ruhlara saygısızlık olur. Sen uyurken gözlerini oyarlar."

Beau kıkırdadı ve gözlerini Köpek'e çevirdi. "şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ruhlar hakkında bilgisi olan biri varsa o da Dog'dur." Deri değiştirenler ve diğer Amerikan yerlileri hakkındaki uzmanımız olarak, Beau'yla ne derece dalga geçtiğini merak etmemek elde değildi. Ayna bakıcılığı birçok kültürde ve uygulamada eski bir büyü biçimiydi.

Beau gülümsemesi geri dönerken omzunun üzerinden bana baktı. "Bu gece kadınlar için iyi grnmemi istiyorsun, değil mi?" Sonra tekrar saçlarıyla uğraşmak için arkasını döndü.

Bu ruhları merak ederek uzun aynaya tekrar baktım, tam o sırada dışarıda bir araba yansımadada göründü. Barın önünden geçiyordu ama açısı doğru değildi. Aracın yandan görünüşünü görmek yerine, n tarafına bakıyordum. Farlarına. Direksiyonu kırmıştı ve doğruca Stag'a doğru gidiyordu.

OceanofPDF.com

THREE

Döndüm ve donakaldım, gözlerimi binaya doğru gelen arabaya diktim. Her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Kulaklarımdaki ses bile bir fısıltıya dönüştü. Sonra damarlarımda bir enerji dalgası dolaştı, vücudumdaki her gözenekten yayıldı ve önümde kör edici bir ışıık belirdi. Dışarıda, barın önünde.

Araba takla attı ve sokağa geri sekmeden önce kamyonetimin kuyruk kısmına çarptı.

Beau odanın içinde bir yerde bana bağıırıyordu ve sonra bildiğim tek şey, yere düştüğümde üzerimde olduğıuydu.

Onu üzerimden ittim ve ayağa kalktım, bir şeyler görmediğimden emin olmak için odaya bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Bara dokunulmamıştı ve araba sokağın ortasında baş aşağı duruyordu.

"911'i arayın!" Kapıya doğru koşmadan önce beni dinleyen herkese bağıırdım. Sürücüyü kontrol etmek için sokağa çıktığımda Beau ve Dog hemen arkamdaydı. Daha önce hiç görmediğim bir kadın arabanın içinde sıkışmış, emniyet kemeriyle baş aşağı asılı duruyordu. Zar zor nefes alıyordu ve alnındaki büyük bir yaradan kan akıyordu.

"Yaşıyor mu?" Beau sordu.

"Zar zor." Bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Patrick arkada. Git ona polisler gelmeden dükkânı kapatmasını söyle." İçeri koşmak için döndüğünde kolundan tuttum. "Hazır oradayken şu şişelerden birini al ve bana getir."

Orada öylece durmuş, sanki söylediklerimi anlamamış gibi bana bakıyordu. "Şimdi!"

Bu işe yaradı.

En yakın hastane bir kasaba ötedeydi ve bir ambulansın gelmesi en az on ya da on beş dakika sürerdi. Ama kadının zamanı tükeniyordu ve Crimson Polisi her an gelebilirdi.

Kadının solunumu aniden durdu. Dog'a "Onu arabadan çıkarıp vampir kanı içirmezsek ölecek," dedim. Emniyet kemerini çözmeye çalıştığım da, Dog beni kenara itti ve kemeri çözerek kadını camdan içeri çekti.

Beau bir süre sonra koşarak geri geldi ve şişeyi bana uzattı. "Patrick temizlendi."

Kimsenin görmediğinden emin olmak için kadının ağzına tuttum. Kan dudaklarını kapladı ve uzaktan siren sesleri gelirken çenesinden aşağı damlamaya başladı. "Haydi hanımefendi, yutun." Bu kadar büyük bir dozu bir kerede almak akıllıca değildi, sonuçları... tahmin edilemezdi. Ama alternatifi daha kötüydü. Birazını boğazından aşağı indirmesem ölü bir kadın olacaktı.

Kadın şiddetli bir yalpalamayla aniden nefesini tuttu, göz kapakları açılırken vampir kanıyla boğuldu.

"İyisin," dedim ona. "Bir araba kazası geçirdin ama ambulans yolda."

Başını bana doğru çevirdi. Bir saniye sonra parmakları gömleğimin yakasına dolanmış, beni yüzüne doğru çekiyordu. Cildi kıpkırmızı olmaya başladı ve gözlerinde sanki ona yardım etmem için yalvarıyormuş gibi bir vahşilik vardı. Kan yüzünden. Yüksek doz kafasına bir şeyler yapıyordu.

Tutuşu sıkılaştı ve gömleğim boynuma batmaya başladı. "Bırak beni!"

Gözleri büyürken ağzından bir homurtu çıktı. Ben çekilmeye çalıştıkça o daha sıkı kavriyordu, kan onu bir öküz kadar güçlü kılıyordu. Nefesim daraldıkça paniklemeye başlıyordum.

Boynundaki damarlar şişti ve ağzı yavru bir kuş gibi açıldı. "Yardım edin... bana!"

Köpek ellerini gömleğimden çekti ve onu yere yapıştırdı. "İyi misin?" diye sordu bana.

"Şimdi öyleyim."

Sonunda polis geldi ve kontrolü ele aldı.

Köpek gözlerimin içine baktı. "Az önce ne oldu öyle?"

"Bilmiyorum ama dolunay yaklaşıyor." Tuhaf bir hafta olmuştu ve adrenalin damarlarımda acı verici bir şekilde dolaşıyordu.

Crimson'ın diğer memuru Tom Murphy elinde bir not defteriyle bize doğru geliyordu. Bırakın ifade vermeyi, doğru düzgün düşünemiyordum. "Burada kalıp Murphy ile konuşabilir misin? Biraz yürümem lazım."

"Yine mi sana oluyor?"

"Işığı görmedin mi?" Gözlerime sokakta patlayan yarım düzine işaret fişeği gibi görünmüştü.

"Işık mı?" Başını eğdi. "Hayır. Az önce o arabanın takla attığını gördüm."

Daha iyi tanımlayamadığım tuhaf nöbetler geçiriyordum. Adrenalin patlamaları beni canlı bir tel gibi vızıldatıyordu. Bir araba barınızı ve içindeki herkesi neredeyse yok ettiğinde böyle bir tepki vermek normaldi ama bu sefer farklıydı. Çok daha yoğundu.

Murphy beni köşeye sıkıştıramadan, toplanan kalabalığın arasına daldım ve kaldırımdan aşağı yürüdüm. Sanki bir arı sürüsü damarlarımda yüzüyor ve kusmak istememe neden oluyordu. Ne hoş bir manzara olurdu değil mi?

Kasaba meydanının sonuna kadar geldikten sonra caddenin karşısına geçtim ve diğer tarafa doğru yürümeye başladım. İlerideki blokta Candy'yi gördüm. Dükkânının önüne yerleştirdiği hasır sandalyelerden birine oturmuş, Stag'ın önündeki gösteriyi izliyordu.

Dükkânına ulaştım ve onunkinin yanındaki sandalyeye oturdum, aniden yükselen adrenalinim yatıştı. "Ne gece ama, saat daha yedi."

Sigarasından bir nefes çekip dumanını yavaşça akşam havasına üflerken yanımdan bir ambulans geçti. "Sanırım öyle."

"Bunu ne zaman bırakacaksın?" Onun için ne kadar kötü olduğundan onuncu kez bahsedecektim ama bir cadının akciğer hastalığı konusunda endişelenmesine gerek yoktu, bir vampirin hepatitten korkması gerektiği gibi, bu yüzden beni görmezden geldi.

Bir nefes daha çektikten sonra parmaklarının arasındaki sigarayı inceledi. "Haklısın." Sonra sigarayı ayakkabısıyla söndürdü ve kaldırımdaki çöp kutusuna attı.

Keşke nüfusun geri kalanı için de bu kadar kolay olsaydı.

Yanıp sönen ışıklara doğru başını salladı. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

"Kaza mı? Bir kadın arabasının kontrolünü kaybetti ve neredeyse Stag'ın üzerine sürüyordu."

"Sanırım bu geceni gerçekten mahvederdi." Bacak bacak üstüne attı ve bana göz kırparak ayağa kalktı. "Neden içeri gelmiyorsun, böylece bizi ziyaret edebilirsin. Seni bir süredir görmemiştım."

Daha dün buradaydım.

Candy annemin en iyi arkadaşıydı ve Delia Underwood'un ölümünün bir kaza olmadığına en çok inanan kişiydi. Annem gibi o da gerçek bir cadıydı. İyi niyetli, kart taşıyan bir büyü kraliçesi. Tarot falı bakan şarlatanlardan biri değildi, bir kasaba dolusu enayiye kendine bir dükkan bulup iş çevirmek için arıyordu. Yine de dağlardaki yürüyüş parkurlarına giderken Crimson'dan geçen insanlara tarot falı bakıyor. Yine de kimse turistlerden şikayetçi değil. Ekstra trafik kasabaya iyi bir gelir getiriyor.

On dört yıl önce Candy Crimson'a geldiğinde ben daha genç bir kızdım. Onun gibisini hiç görmemiştım. Uzun kırmızı at kuyruğu ve beş inç topuklu diz boyu çizmeleriyle hayattan daha büyüktü. Gözlerinin dış kenarlarını bir kedininki gibi yukarı kaldıran kalın siyah göz kalemi sürüyordu ve boynunun çukurunda tanrıça Hekate'nin dövmesi vardı. Yaptırırken çok acımış olmalı. Bu yaratığı tanımam gerekiyordu. Annem de aynı şekilde büyülenmişti ama Crimson'ın diğer cadıları pek hoş karşılamamıştı. Onlara göre o sadece Atlanta'dan gelen, emekliliğini kötü planlamış ve ölüp gitmek için önemsiz bir kasabaya ihtiyaç duyan bitkin bir striptizciydi. Yanılıyorlardı. O eski bir striptizciydi ama takma kirpiklerinde, çoğunun güç parmaklarında olduğundan daha fazla sihir vardı.

Girişe gerilmiş sıcak pembe boncukların arasından geçerek onu içeriye kadar takip ettim. Hekate'nin Kazanı ilginç bir yerdi. Yıllar boyunca dükkânına ne kadar çok gitmiş olsam da, her zaman gözüme çarpan yeni bir şeyler oluyordu. Sol duvardaki vitrin en büyüleyici eşyaları barındırıyordu ve üzerinde içindeki kum tanelerini geri sayan büyük bir kum saati vardı.

Çantada garip bir nesne fark ettim. "Bu bir-?"

"Mumyalanmış penis mi? Hadi söyle. Söyleyebilirsin. Gözünüze çarpacak değil ya." Kalçasını kasaya yasladı ve sırttı. "Bir güç büyüsünde harikalar yaratır."

"Eminim öyledir." Bana bakmaya devam etti. "Ne?"

"Ben de tam anneni düşünüyordum. Onun gibi iyi bir gözün var." Fallik nesneye baktı. "Çoğu insan sadece bir

Bu durumda büzüşmüş bir parça kurutulmuş et. Ama sen değil." Gerçekten de öyle görünüyordu.

Derin bir iç çekti. "Sana her baktığımda onu daha da çok özleyorum."

Candy elli yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ yarı yaşındaki bir kadın kadar çevik bir şekilde sırık kullanabiliyordu. Aslında, dükkânı açtıktan kısa bir süre sonra, insanlara kendisiyle gurur duyduğunu hatırlatmak için dükkânın köşesine bir direk yerleştirmişti. Bu aynı zamanda kasabadaki insan kadınların erkeklerine göz kulak olmalarını da sağlıyordu. Ama Crimson'da ona bakmaya degecek bir erkek yoktu. Candy'nin zaten insanlardan pek hoşlandığı söylenemezdi. Erkeklerin ısırmasını tercih ediyordu ve kasabada onun ihtiyaçlarını karşılayacak bir sürü kurt ve vampir vardı.

Dükkânın bir yerinden bir çarpma sesi geldi ve duvarların ötesinden boğuk bir ses duydum. "Bu ses de ne?" Tekrar dinledim.

Gözleri odanın diğer ucundaki kapıya kaydı. "Fareler olmalı."

"Sıçanlarmış, hadi oradan. Kim var orada?"

Candy'nin kendine ait küçük bir yan işi vardı. Kendi deyimiyle terapi işi. Bu konuda konuşmazdık ama yasadışı bir şey değildi. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

Bana göz kırparken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bunun için endişelenme." Vitrinin üzerindeki kum saatine baktı. "Seansım bitmek üzere tatlım, o yüzden yola çıkman gerekiyor." Beni kapıya doğru itti, perdeyi indirirken arkamdan kilitleti. Neden zahmet ettiğini anlamamıştım çünkü ön pencereden içeriği hâlâ görebiliyordum.

Candy'nin dükkânının arkasındaki kapıdan kayboluşunu izledikten sonra caddenin karşısına geçtim ve Tom Murphy'nin Dog'un ifadesini almayı bitirip çoktan gitmiş olmasını umarak kaldırımından aşağıya, kargaşaya doğru geri döndüm. Adamdan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım.

Dog'a doğru yürürken ambulans yanımdan geçti. Barın önünde durmuş bir çekicinin kadının arabasını çekmesini izliyordu. "Telefonla konuşmuyorsan ya da dikkatini dağıtacak başka bir şey yapmıyorsan, saatte on beş mil hızla giderken kontrolden çıkıp arabayı takla attıramazsın."

Köpek homurdandı. "Tabii hız yapmıyorsa."

Meydan çevresinde sıkı bir şekilde uygulanan hız sınırını ihlal edenlerin Tanrı yardımcısı olsun.

Tom Murphy'nin bize doğru geldiğini gördüm. Tam bana bakıyordu, bu yüzden kaçamadım.

Köpek bakışlarımı takip etti ve başparmağını omzunun üzerinden gösterdi. "Mutfağı hazırlamam gerekiyor, yani bu sefer tek başınasın."

"Teşekkürler." Ellerimi ceplerime soktum ve tatsız bir konuşmaya hazırlandım. Murphy başımı ağrıttı.

"Benden kaçıyor musun, Charley?" Murphy ona yetiştiğinde sordu
Be

n. "Bunu neden yapayım ki?"

"Kesinlikle öyle görünüyorsun." Bana birkaç rahatsız edici bakış attı. saniyeler. "Dün gece biraz sorun yaşadığını duydum ve sonra bu ortaya çıktı."

Carter onu azarlamış olmalı. "Dün gece üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Memur Carter'ın zamanına bile değmedi."

Elindekini bıraktı ve omzumun üzerinden Hekate'nin Kazanı'na doğru baktı. "Seni Candy'nin evinden çıkarken gördüm."

Ve böylece başlıyor.

"Bunu devam ettirebilir miyiz? İşletmem gereken bir bar var."

Murphy ben gençken bir süre annemle çıkmıştı. Kontrolcüydü ve annemi perişan ediyordu. Hiç tanık olmamış olsam da, anneme bir ya da iki kez el kaldırdığından şüpheleniyordum. Sonunda onu terk etmeye ikna eden Candy oldu. Tom Murphy gibi bir adamın Delia Underwood gibi bir cadıya nasıl kancayı taktığı ikimiz için de bir muammaydı. O zamandan beri Candy'ye kızgındı. Dünmüş gibi davransa da bu uzun zaman önceydi. Adam hayal görüyordu ve bana ne yapacağımı söyleme gibi çarpık bir ebeveyn hakkına sahip olduğunu düşünüyordu.

Orada dikilip bana baktığında sabrım tükendi. "Ben yirmi sekiz yaşındayım Tom. Benim işime karışmamalısın."

Çekilmekte olan arabaya bir göz attı. "Bu polisin işi ve size birkaç sorum var."

Saate baktım. "Beş dakikan var." "Bana ne olduğunu anlatarak başlayabilirsin."

"Ön pencereden dışarı baktım ve bir arabanın Stag'a doğru hızla geldiğini gördüm. Bir saniye sonra durdu ve takla attı. Sonra yanlamasına caddeye doğru kaydı. İşte bu kadar."

Bana dikkatle baktı. "Sence de bu biraz tuhaf değil mi?"

"Burası Crimson, Tom. Buradaki her şey tuhaf. Bu arada, o kadının sigorta bilgilerine ihtiyacım olacak." Başımla kamyonetimi işaret ettim.

"Arabası takla attığında bana fena çarptı." Eski bir pikaptı ama yan tarafındaki göçük tamir ediliyordu.

"Kaza raporunda yazacak." Bir şeyler karaladı. "Kurban bize ne olduğuna dair farklı bir açıklama yaptı."

Tek ihtiyacım olan buydu. Sigorta şirketleriyle bir o *dedi*, bir *bu dedi*. Ama şahitlerim vardı. "Az önce ambulansla götürülen kadının ifade verecek kadar aklı başında olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Lucid" mi? Hayır, tam olarak değil. Uçurtma gibi uçuyormuş gibi saçmalıyordu." Çünkü öyleydi.

Onu tersledim. "Davamı geri çekiyorum. Belki de ona amfetamin testi yapmalısınız. Bu, arabasıyla barıma girmeye çalışmasını açıklar." Vampir kanı tespit edilemezdi, o yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

"Mm-hmm." Sabit bir nefes almadan önce bir an gözlerini kısarak bana baktı. "Helen Stovall. Güney Carolina'da eyalet sınırının hemen ötesinde yaşıyor. Arabasına binmek ve araba kullanmak zorunda kaldığını ama yola çıktıktan sonra Crimson'a nasıl gittiğini hatırlamadığını söyledi."

"Bir psikiyatriste ihtiyacı var gibi görünüyor." Her geçen dakika daha da sabırsızlanıyordum. Hizmet etmem gereken müşterilerim vardı ve Patrick'i arayıp *diğer* müşterilerimizle ilgilenmesini istemem gerekiyordu. Bildiğim kadarıyla onlar çoktan ara sokakta sıraya girmiş, neler olduğunu merak ediyorlardı. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Yüzünde rahatsız edici bir ifade vardı. "Çünkü kafasındaki sesin ona doğruca barınıza girmesini söylediğini söyledi."

"Dediğim gibi, bir psikiyatriste ihtiyacı var."

"Belki, ama bu kasabada daha garip şeyler de oldu. Siz bunu kaza raporunda okumadan önce size haber vereyim dedim."

"Buna minnettarım. Artık gidebilir miyim?"

Not defterini cebine soktu ve başını salladı. "Resmi raporu sabaha kadar hazırlarım. İstasyona uğrayıp bir kopyasını alabilirsin."

Tüm bu hafta, bir kadının arabasını bilerek barıma doğru sürmeye çalışmasıyla sona eren, bitmesini tercih ettiğim bir hafta olmuştu. O arabaya ne olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir şey onu durdurmuştu ve o ışık benden gelmişti. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Belki de Candy'nin bana her zaman söylediği şeyi, yani tıpkı annem gibi olduğumu ciddi ciddi düşünmenin zamanı gelmişti.

Murphy ile konuşmayı bitirdikten sonra Stag'a geri döndüm ve beni içeride takip etmeye karar vermediğinden emin olmak için pencereden dışarı baktım. Gittiğinden emin olunca arka odaya yöneldim.

Patrick. Kafamı sokağa uzattım ve boş olduğunu gördüm, ama gözlerimin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Birinin ya da bir şeyin beni izlediğine dair kusursuz bir his.

Merdivenlerden indim ve dar koridoru taradım, özellikle de sağdaki büyük çöp bidonuna dikkat ettim. "Burada kimse var mı?" Bir şey bacaklarıma sürtündü ve neredeyse y e r i m d e n sıçırıyordum. Bu bir kediymi, hem de üzgün görünen bir kedi. Bir süredir iyi bir yemek yememiş gibi görünen turuncu bir tekir. Gözlerinden biri yarımdaydı Kapa çeneneni.

"Sen kimsin?" Yarı yarıya bana cevap vermesini bekliyordum ve Crimson'da bu tamamen mümkündü.

Eğilip onu almaya çalıştığımda, kaçmaya başladı. Birkaç saniye sonra tekrar ayaklarımdan dibindeydi. Tekrar kaldırmaya çalıştığımda izin verdi. "Sorun yok..." Kuyruğunu kaldırdım. "...oğlum." Başka ne yapacağımı bilemediğim için onu içeri taşıdım.

Mutfığa girdiğimde köpek ona baktı. "Bu da ne?" "Neye benziyor? Hiç hamburger etin var mı? Ya da patates kızartması? Kediler ne yer?" Büyürken hep köpeklerim vardı.

Kilere gitti ve bir kutu ton balığıyla geri geldi. "Bunu sevecektir." Açarken kediye iyice baktı. "Bu şeyin banyoya ihtiyacı var. Piresi var."

"Nereden biliyorsun?"

"Kokularını alabiliyorum." Köpeğin müthiş bir burnu vardı ama o bir kurttu. Zavallı şeyi yemeye çalışmadığına şaşırılmışım.

Lucy kafasını sipariş penceresinden uzattı ve onu kollarımda gördü. "Bu bir kedi mi?"

"Evet. Onu arkada buldum. Şimdi tek yapmam gereken onunla ne yapacağımı bulmak."

Sırıttı. "Onu ben alacağım. Richie'nin çocukları bir evcil hayvan için başının etini yiyor."

Ağabeyi tam bir kâbustu ve çocukları da eski kafalıydı. Wyatt yerleşkesinde yaşamak acımasız bir kader olacaktı. Bu kediye ele geçirme şansı yoktu.

"Üzgünüm," dedim. "O alındı. Beyaz Geyik'in kemirgen avcısıyla tanışın."

OceanofPDF.com

FOUR

Saat dokuzda Stag tıklım tıklımdı. Barda oturacak yer bulamıyordunuz ve masaların hepsi dolmuştu.

Lucy yine ortadan kaybolmuş, kadınlar tuvaletinde zaman geçiriyordu, ben de kollarımı sıvadım ve barın arkasına geçtim. Günün çılgın olayları nedeniyle mekânı erkenden kapatmak için sarsılmaz bir dürtü hissettim. Ancak kapalı bir bar, gelir olmaması ve bir sürü sinirli müşteri anlamına geliyordu. Stag'ın tarihinde hiçbir zaman erken kapanmamıştı ve normal bir iş gününde tamamen kapattığımız tek zaman annemin öldüğü zamandı. Ne de olsa burası onun barıydı.

Kasaba Delia Underwood'un yasını tutarken ön taraftaki geyik başı üç gün boyunca siyah bir örtüyle örtülmüştü. Ancak herkes onun gidişine üzülmemişti, özellikle de Baptist kilisesindeki vaiz. Anma töreninin yapıldığı gün kilisenin tabelasındaki yazı değiştirildi. "TANRI HATALARINI DÜZELTİR" yazıyordu. Yine de bu aşağılık gösteriden sonra cemaatlerinin bir kısmını kaybettiler.

"Charley! Bir bira alabilir miyim?"

Kendime geldim ve musluğa doğru yöneldim. "Açık mı koyu mu istersin?" İki kasaba ötedeki bir bira fabrikası tarafından sadece bizim için üretilen Stag light ve Stag dark olmak üzere iki çeşit bira servis ediyorduk.

"Benim her zaman neyim var?"

Mike'ın koyu rengi tercih ettiğini bilecek kadar uzun süredir müşterisiydim ama yine de hep sorardım. Bardağı önüne bıraktım ve barın diğer ucuna doğru yürümeye başladım.

Ben gözden kaybolmadan önce "Hey!" diye seslendi.

Ve temiz bir kaçıŖa çok yaklaŖmıŖtım.

Arkamı dönmeden önce kendimi destekledim. "Ne oldu Mike?"

Yüzünde aptalca bir sırıtma belirdi. Bana ıkma teklif ettiğinde onu geri çevirmekten nefret ediyordum ama geceyi onunla geçirmek zorunda kalırsam bundan daha da çok nefret ederdim. Mike benim tipim değildi. Crimson'da ilgimi çeken bir erkek yoktu. Ŗehre yeni bir kan gelmediğı sürece sonsuza kadar bekâr kalacaktım ki bu o kadar da kötü değildi. Özgürlüğümü seviyordum.

Gülümsemesi küçümseyici bir hal aldı. "İhtiyaçların olduğı gerçeğini ne zaman kabul edeceksin, Charley? Bir erkeğı ihtiyacın var."

Ona doğıru geri yürüdüm ve sırf işkence olsun diye biraz dekolte göstererek bara yaslandım. "Ne zaman bir pislik olduğunu kabul edeceksin?" Ona ateş ettiğim için duyduğum suçluluk duygusu camdan dışarı fırladı.

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve eğer iş o noktaya gelirse, bu yorum yüzünden bir müşteri kaybetmeye değerdii. Zaten Mike gerçekten de sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ama alınmak yerine güldü ve birasını bitirip bir tane daha içmek için bardağını salladı.

Bazıları hiç öğrenemiyor.

Arkamı döndüğümde Beau arkamda duruyordu. "Biliyorsun bu o ahmağın ön sevişmesi."

"Ona bir bira daha getir."

"Anlaşıldı patron. Ben hallederim."

Ben uzaklaŖırken Patrick yine o gülünç güneş gözlüklerini takarak bara yaklaŖtı. "Burası senin için çok mu aydınlık?" Nefesinden alkol kokusu alabiliyordum. "Bu gece nereye gittin?"

"The Rusty Nail." Bir kakhaha attı. "Mükemmel bir Cuma gecesini boŖa harcamak."

"Cuma geceleri karaoke yapan bir amele barı. Ne bekliyordun ki? Bu tişörtle ön kapıdan girmene izin vermelerine Ŗaşırdım." Gösterişli gardırobu hakkında insanların ne düşündüğü umurunda bile değildi. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Gözlerini devirdi. "Kızım, nasıl eğleneceğini öğrenmelisin." Kelime *Eğlenceli* bir şekilde dilinden döküldü.

"Yani bana yüzlerce kez söyledin."

"Özellikle de bu akşamki fiyaskodan sonra. Bu arada, teslimatları yeniden planlamamız gerekiyor."

Sesimi alçalttım. "Bunu daha sonra, düşünecek zamanım olduğunda konuşabilir miyiz?"

"Patron sensin." Eğildi ve gözlüklerini çıkardı. "Şimdi buradan gidelim."

"Öylece gidemem, bunu sen de biliyorsun." Her ne kadar benimle dışarıda bir gece geçirmek cazip gelse de.

Lise birinci sınıftaki ilk tanışmamız tesadüfi olmuştu. Patrick o zamanlar beceriksiz ve yaşına göre küçüktü. Mükemmel bir kabadayı yemiydi. Huysuz bir ikinci sınıf öğrencisi olan Wallace Tillman, onun yarısı kadar bir çocuğa saldırganın komik olacağını düşünmüştü. Wally'nin Patrick'i okulun arkasındaki eski bir barakaya sürüklediğine şahit olduğumda, içeride her ne olacaksa buna bir son vermek için oraya koştum. Kapıyı açtığımda Patrick'in yüzü barakanın kenarına gömülmüştü ve Wally pantolonu dizlerine kadar inmiş bir şekilde arkasında duruyordu. Daha sonra ne olduğunu söyleyemem çünkü hatırlamıyorum. Patrick arkasını dönüp bakmaya cesaret ettiğinde, Wally Tillman bir çift bahçe makası ve bir el küreği ile duvara sabitlenmişti ve pantolonu hala dizlerini sarıyordu. Aletler avuçlarını delip geçmiş ve kulübenin ahşap duvarına saplanmıştı. İkimiz de orada ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk ama Patrick bunu yapanın ben olduğuma yemin ediyordu.

Her halükarda, eğer yapmazsa onu öldürmekle tehdit ettiğimizde Wally akıllıca çenesini kapalı tuttu. O gün bugündür, Tillman ne zaman sokakta karşılaştık ikimize de uzak durur. Patrick ve ben o zamandan beri çok sıkı fıkıyız. Artık bir vampir olması umurumda bile değildi. O adam için ateşin içinden geçerdim ve bazen benimle konuşma şeklinden anlaşılmasa da onun da benim için aynısını yapacağından emindim.

Dramatik bir şekilde iç geçiren Patrick bana ilgisiz bir şekilde baktı. "Sorumluluk sahibi olmak abartılıyor. Arada sırada bir gece izin alamayacaksan patron olmanın ne anlamı var?" Ayrılmak üzereyken soluna baktı ve durdu. "Belki önce kendime bir içki alırım."

Gözlerini takip ettim ve dirseklerimi bara dayadım. "Şu baktığın adamın yanındaki boş tabureyi görüyor musun? Bayanlar tuvaletinde olan kız arkadaşına ait." Lucy'yi buraya geri getirmek için gideceğim yer de orasıydı. Yapacak başka işlerim vardı.

"O zaman sanırım ben gidiyorum." Barın üzerine eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni yarın ararım." Uzaklaşırken

arkasını döndü. "Bu arada, kaybolan kızıdan haberiniz var mı?"

"Hangi kız?"

Hatırlamaya çalışarak parmaklarını birkaç kez şıklattı. "Adı neydi?"

Barda oturan bir kadın, "Henderson denen kızı mı kastediyorsun?" dedi.

"Evet, Patrice Henderson." Ona kendi işine bakması gerekiyormuş gibi bir bakış attı.

Ona mırıldandım, "Teknik olarak sordun."

Böyle bir şey Crimson'da genellikle yangın gibi yayılırdı, bu yüzden bunu duymamış olmama şaşırdım. Willy Henderson buralarda iyi tanınırdı. Kasabada bir benzin istasyonu vardı. "Kayıp olduğunu mu söylediniz?"

"Öyle görünüyor." Patrick oturdu. "Onu o kadar iyi tanıımıyordum ama iyi biriydi."

"Patrick!" Ona azarlayıcı bir bakış attım. "Onun hakkında geçmiş zamanda konuşma. Muhtemelen bir erkekle takılıyordur." Çevresindeki kızlar bir ya da iki gün ortadan kaybolduğunda genellikle böyle olurdu. Eğlenmek için başka ne yapacaklardı ki?

Bana düz bir bakış attı. "Patrice Henderson?"

Bu konuda onunla tartışamazdım. Patrice bizden birkaç yaş küçüktü ve bildiğim kadarıyla başını hiç belaya sokmamıştı. Ağabeyiyle birlikte Stag'a geldiği bir seferinde biraz utangaç olduğunu hatırlıyorum. Ama iyi kızların bile arada sırada biraz eğlenmeleri gerekirdi.

Beau yanımıza geldi. "Patrice Henderson'dan mı bahsediyorsunuz?"

Onunla Patrick arasında bir ileri bir geri baktım. "Nasıl oluyor da burada bunu şimdiye kadar duymayan tek kişi ben oluyorum?" Şehirdeki tek barı ben işletiyordum. Dedikodu merkezi. "Tam olarak ne oldu?"

Patrick omuz silkti. "Tek bildiğim kayıp olduğu."

İkimiz de Beau'ya baktık. Şehirde olup biten ilginç şeyler hakkında her zaman bilgisi vardı. Bağlantıları olan biriyle yattığından oldukça emindim.

Sesini alçalttı. "Dün çiftçi pazarına gittiğini ve o zamandan beri görülmediğini duydum. Arabasını park yerinde bulmuşlar, arka koltukta yiyecek torbaları falan varmış. Anahtarları bile kontaktaymış."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Polis onu birinin kaçırdığını mı düşünüyor?"

"İşin garip kısmı da burada. Boğuşma izi yoktu ve kimse onun çantalarıyla marketten ayrılması dışında bir şey görmedi. Sanki o

uzaylılar tarafından kaçırıldı."

Patrick güneş gözlüklerini indirdi ve Beau'ya baktı. "Evlat, hiç teste tabi tutuldun mu?"

Beau'nun kaşları birbirine çatıldı. "Ne için?"

"Davamı geri çekiyorum." Lucy'nin kadınlar tuvaletinden çıktığını gördü ve ayağa kalktı. "Bu kız gitmem için bir işaret."

İkisi de birbirlerinin Noel listesinde yer almıyordu. Lucy'nin bir filtresi yoktu ve kırıcı olduğunu bile fark etmediği aptalca şeyler söyleme eğilimindeydi. Onun yapısı böyleydi. O odayı geçene kadar Patrick kapıya doğru yolu yarılamıştı.

"Zamanı gelmişti," dedim barın etrafında yürüdüğünde. Bu kadar uzun süre orada ne yaptığını ancak Tanrı bilirdi. Kadınlar tuvaletinin kapısına baktım. "Bir saniye içinde oradan çıkan bir adam görmesem iyi olur."

Yüzünde bir sırıtişla konuşmayı dinleyen müdavimlerimizden birine baktı. "Bir müşterinin önünde beni ucuz göstermeye mi çalışıyorsun?"

"Ah, Lucy." Ona teselli edici bir gülümseme verdim. "Bunu yapmak için bana ihtiyacın yok."

Bana ters ters bakarken barın etrafından dolaştım ve arka odaya gittim. Vermem gereken siparişler vardı ve hala kan teslimatlarını ne zaman yeniden planlayacağımı bulmam gerekiyordu. O delinin arabasını neredeyse ön camıma çarpacak olması yüzünden dışarıdaki insanların acı çektiğini düşünmek beni hem kızdırıyor hem de üzüyordu. Ama bir şey yapmadan önce birkaç saniye oturup nefes almam gerekiyordu.

Kıçım sandalyeye değer değmez arka kapıdan gelen tırmalama seslerini duydum. Kedi yine ortaya çıkmış olmalıydı. Sanırım ona bir isim vermem gerekiyordu.

Kalktım ve kapıyı açtım, yanımdan geçip yiyecek istemeye başlamasını bekliyordum ama orada hiçbir şey yoktu. Ne kedi, ne keseli sıçan, hiçbir şey yoktu. "Kedi!" Kafamı dışarı uzattığımda ara sokağa doğru seslendim. Çöp konteynirinin arkasından gelen bir ses beni ürküttü. Kayıp kızlar ve uzaylılar tarafından kaçırılmalarla ilgili tüm bu konuşmalar sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Kapıyı kapatıp kilidi iki kez kontrol edemedim sokağın aşağısında bir şey gördüm. Bir gölge duvar boyunca tırmandı ve köşede kayboldu - çok uzun bir gölge.

FIVE

Ertesi sabah saat yedi civarında Stag'a vardım ki bunu alışkanlık haline getirmeye hiç niyetim yoktu. Yine huzursuz bir gece geçirmiştim, çünkü olayların slayt gösterisi -sokakta gördüğüm gölge de dahil olmak üzere- sabahın erken saatlerine kadar zihnimde dönüp durmuştu. Ama artık bir kedim vardı ve beslenmesi gerekiyordu. Dün akşamki ton balığı konservesini yirmi saniyede bitirmiş ve ben onu tekrar sokağa bırakana kadar durmadan miyavlamıştı. O zamandan beri onu görmemiştim, bu yüzden aç bir iştahla beni beklediğine dair bir his vardı içimde. Belirli bir nedeni olmadığı için ona Bob demeye karar verdim. Sadece Bob'a benziyordu.

Dün gece dükkânı kapattıktan sonra Candy'nin dükkânına uğrayıp kedimin göz enfeksiyonunu iyileştirecek ve pirelerden kurtulmasını sağlayacak bir şey olup olmadığını ve Bob'u benden almaya ikna edip edemeyeceğimi öğrenmek istedim. Ama zaten bir kedisi vardı ve Odin ismini uygun bir şekilde hak etmişti. Evine başka bir kedi getirmek savaşa yol açabilirdi. Onu eve götürmeyi de düşündüm ama bir kediye bir karga ile yalnız bırakmak konusunda endişeliydim. Rex muhtemelen onu travmatize ederdi.

Kamyonetimden inerken caddenin karşısındaki boş binanın ışıklarının yandığını fark ettim. On yıldan uzun bir süredir boş duran eski bir makine atölyesiydi. Kimse burayı kiralamazdı çünkü burayı başka bir makine atölyesi dışında herhangi bir şeye dönüştürmek bir servete mal olurdu ve Crimson'da zaten bunlardan çok fazla vardı. Yan sokağa bir kamyon park etmişti ve içeriden elektrikli aletlerin gıcırtilarını duyabiliyordum. Binada kesinlikle birileri çalışıyordu.

Kamyonetin kasasından bir torba kedi maması aldım ve kapıya doğru yürüdüm, kapının üzerindeki ışık sönüp bir saniye sonra tekrar yandığında yukarı baktım. Arabayla gelirken, meydanın etrafındaki tüm ışıkların titrediğini fark etmiştim.

"Lütfen, bugün olmasın," diye mırıldandım, ışıkların açık kalmasını dileyerek. Geçen yıl birinin trafoya çarpmasından bu yana ilk kez elektrik kesintisi yaşıyacaktık.

Anahtarlarımla uğraşırken başımı kaldırdım ve Köpek'in camdaki yansımasını gördüğümde neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Arkamı döndüm. "Birine böyle sinsice yaklaşılmayacağını bilmiyor musun? Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

Bir torba kedi maması uzattı.

Kıkırdadım. "Sanırım her şeye rağmen bir kalbin var."

"Sadece kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var." Caddenin karşısındaki eski binaya baktı. "Görünüşe göre biri taşınıyor."

"Evet, fark ettim. Yeni komşumuz hakkında bir şey biliyor musun?" "En az senin kadar."

Eğer buralı biri olsaydı, şimdiye kadar kasabanın yarısı bunu öğrenmiş olurdu. "Belki de yeni eve taşınma hediyesiyle oraya gitmeliyim." Sonunda anahtarımı kapıya sokup kilidi açmayı başardım. "Kedinin etrafına bir fiyonk takabilirim?"

Kapıyı açmak için üzerime uzandı. "Bir kedi burayı kiralayacak kadar aptal olamaz."

"İyi bir nokta."

Arka odaya geldiğimde, ara sokağa açılan kapıyı açtım. Bob sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, ilk geldiğinden yüzde yüz daha iyi görünüyordu. Dün gece karnını doyurduktan sonra, kendini güzel bir banyo yapacak kadar iyi hissetmiş olmalıydı. Bozuk gözü bile tamamen iyileşmişti.

"Bunu nasıl başardın?" Elimi sırtında gezdirmek için eğilerek söyledim.

Mutfağa gidip iki kase aldım, birini suyla diğerini de yiyeceklerle doldurdum. Sonra onları koridora çıkardım ve arka kapının yanında yere koydum. Bob kuru mamaya baktı ve sonra tekrar bana döndü. "İşte bu kadar dostum. Ton balığı sadece özel günler içindir, ister al ister alma." Kaliteli yiyecekler için para harcamıştım, muhtemelen bu yüzden

burnunu kaldırdı. Sağlıklı gıda seçimleri söz konusu olduğunda hayvanlar da insanlardan çok farklı değildi.

Candy'nin merheminden biraz gözüne sürdükten sonra bara geri döndüm ve ön pencereden dışarı baktım. Sokağın karşısındaki binanın önünde bir adam duruyordu ve bana bakıyordu. Dog elinde iki fincan kahveyle arkamdan yaklaştı ve bir mırıltı çıkardı.

"Ne?" dedim. Dedim.

Gözlerini yabancından ayırmadan fincanlardan birini bana uzattı. "Üzerindeki paranın kokusunu buradan alabiliyorum. Böyle bir adamın Crimson'da ne işi var?"

"Burnun ne kadar da güzelmiş." Yeni komşumu incelemeye devam ettim, onca inşaatın ortasında neden şık bir takım elbise giydiğini merak ediyordum. İçerisi tozlu olmalıydı. "Belki de emekli olmak için güzel bir dağ kasabası arıyordur."

"Görünüşe göre bakmayı bitirmiş. Burayı satın almış olmalı." "O zaman pek akıllı değil."

Dog başını salladı. "Bir araba kadar pahalı bir takım elbise giyen bir adama asla güvenme."

Dog, bir adamı dış görünüşüne göre yargılamasını beklediğim son kişiydi. Annem bana Crimson'a ilk geldiğinde kısa sürede asabi biri olarak ün kazandığını söylemişti. Ona yanlış bakan herkese saldırırdı. Ama bu saldırganlık onu rekor bir sürede sürüsünün en tepesine taşımış. Yıllar geçtikçe yumuşadı ve ben ona hayatım pahasına güvendim. Annem de öyle. Bunu pek çok insan için söyleyemem.

Homurdandı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Dün gece eve geldiğimde o kazayı düşünüyordum."

"Öyle mi? Ben de." Başımın kamyonetimi işaret ettim. "Şu göçüğü tamir ettirmem lazım." Kamyonetin ne kadar eski olduğu umurumda değildi. Göçük göçüktür ve boyanın içine daha fazla pas girmesini istemiyordum.

"Arabanın bir anda durması ve barı tamamen ıskalaması gerçekten ilginçti. Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibiydi."

"Bu ilginçti." Ona bu ışıktan bahsettiğime pişman olmaya başlamıştım çünkü şimdi bana Candy'nin her zaman baktığı gibi bakıyordu. Sanki ifşa edilmeyi bekleyen gizli bir cadıymışım gibi.

Bir yudum daha aldı ve yan gözle bana baktı. "Bugün adrenalini nasıl akıyor?"

Elimi uzattım ve parmaklarımı açtım. "Bir kaya kadar sağlam."

Candy bunu benim çiçek açmaya başlamam olarak tanımladı. Annem yüz metre öteden sana haddini bildirebilirdi. Bir el hareketiyle gök gürültüsünü çağırabilirdi. Bu sihrin bir kısmı aileden geliyor olmalıydı ve Candy beni bunu keşfetmeye teşvik etti. Ama Stag'ı işletmek ve arka odadan yasadışı bir girişimde bulunmak arasında sadece somut olana odaklanacak zamanım vardı.

Yeni komşumuzu gözetlediğimiz sırada bir devriye arabası sokağın karşısındaki binaya yanaştı. Murphy indi ve adamla konuşmaya başladı. Kısa bir konuşmadan sonra arabaya geri döndü.

Bara yanaştığında inledim. "Tek ihtiyacım olan bu." "En azından bize yeni adamın kim olduğunu söyleyebilir."

Bu aynı zamanda Murphy ile daha fazla acı dolu zaman geçirmem ve Perşembe gecesi olanlar hakkında sorguya çekilmem gerektiği anlamına geliyordu. "Arkada saklanıyorum. Gittiğinde bana haber ver."

"Hadi ama Charley. O kadar da kötü değil."

Ona boş bir bakış attım. "Evet, öyle." Ben ne kadar kaçmak istesem de Murphy kamyonetimi görmüştü ve pencereden bana bakıyordu. Elinde bir kâğıt parçası vardı ve kapıyı çaldı. Muhtemelen polis raporu.

"Açık," dedi Dog.

Murphy içeri girdi ve bana doğru yürüdü. "Seni zahmetten kurtarıp kapıdaki posta deliğinden geçiririm diye düşünmüştüm ama madem buradasın." Raporu bana uzattı. "Biraz erken geldin, değil mi?"

Sorusunu duymazdan gelerek elindeki kâğıdı aldım ve tekrar caddenin karşısına baktım. "Eski makine atölyesini kiralayan yeni kiracıyla konuştuğunuzu görüyorum. Kimmiş o?" Murphy muhtemelen sırf beni kızdırmak için adam hakkında ağzını sıkı tutacaktı.

Değişiklik olsun diye, açık sözlüydü. "O bir kiracı değil. Binayı satın aldı."

Sanırım Dog haklıydı.

"Kim o?" Dog sordu.

Murphy tereddüt etti, sanki böyle bir bilgi vermek gizlilik yasalarını çiğnemekmiş gibi. Bu kasabada hiçbir şey özel değildi. Her zamanki gibi, sadece konuşmayı kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bu kamuya açık bir kayıt," dedim. "Ve dün gece arabasını barıma doğru sürmeye çalışan o kaçık hakkında bana bilgi vermekte sorun yaşamadınız, o halde neden beni mülk kayıtlarına bakma zahmetinden kurtarmıyor ve sadece onun kim olduğunu söylemiyorsunuz?"

Kısa bir tereddütten ve beni zerre kadar korkutmayan bir bakıştan sonra yumuşadı. "Adamın adı Atticus Devereaux. New Yorklu."

Harika. Zengin bir Yankee kasabayı satın almak için buraya geliyor. Bu pahalı takım elbiseyi açıklıyor. "Onun burada ne işi var?"

Murphy omuz silkti. "Binada bir restoran açacağını söylüyor. Ayrıca Davenport Caddesi'ndeki eski Simpson evini de satın almış."

Ona iki kafası varmış gibi baktım. "Restoran mı? Crimson'da mı? Ne için?"

"Şey, bilmiyorum, Charley." Ellerini kalçalarına koyarken başını eğdi. "Oraya geri dönüp senin için onun Sosyal Güvenlik numarasını da almamı ister misin?"

Yanına yaklaştım ve aynı tavırla gözlerinin içine baktım. "Evet, öyle mi?" Adam beni gerçekten etkilemişti ve yemi yuttuğumda bundan nefret ediyordum.

Yüzü gerildi. Tıpkı annem ona karşı çıktığında olduğu gibi. Bazen öfkesine yenik düşmesini dilerdim ama bugün değil. Dog hapse girmeyi göze alamazdı ve Murphy bana el kaldıracak kadar aptalsa sonu tam olarak orası olacaktı. Bunu ilk kez denemiyor.

Geri çekildikten sonra Dog'un aldığı fazladan kedi maması poşetini aldım ve konuşma daha fazla büyümeden oradan uzaklaştım. "Kaza raporu için teşekkürler."

Bob ileri geri volta atıyor, kahvaltısını yedikten sonra onu tekrar dışarı çıkarmam için endişeyle bekliyordu. Ben daha kapıyı yarıya kadar açamadan kapıdaki aralıktan içeri süzüldü.

"İyi günler," diye bağırdım ona. "Yemek için teşekkür etmene gerek yok." Köşede gözden kayboluşunu izledim ve kendimi onun kasabada böyle başıboş dolaşmasına izin vererek kötü bir insan olup olmadığımı sorgularken buldum. Belki de onu Rex'in maskaralıklarına maruz bırakmak pahasına da olsa eve götürmeliydim.

Kapıyı kapattıktan sonra telefonum çaldı.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedim Patrick'e. "Alımları bu öğleden sonrası için yeniden planlayabilir miyiz?"

"Bir sorunumuz var, Charley." Patrick bazen dramatik olabiliyordu ama sesinde aksini söyleyen bir aciliyet vardı.

"Ne oldu?" Haftanın daha da kötüleşeceğine dair içimde bir his vardı.

"Bu Dickie. Dışarıda."

"Neyin dışında?" Ne demek istediğini biliyordum ama paniğe kapılmadan önce ağzından çıkan gerçek kelimeleri duymam gerekiyordu. Dickie kooperatifin sürdürülebilir bir düzeyde var olmasının sebebiydi. En üretken bağışçımızdı ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Burada yanımda oturuyor ve kooperatifle işinin bittiğini söylüyor.

"Işığı gördüğünü söylüyor."

"Neredesin?" Ben sordum.

"Benim yerim. Çabuk gelsen iyi olur. Ön kapıya bakıyor."

Telefonumu cebime soktum ve Köpek'in kahvesini yudumladığı bara geri döndüm. "Gitmem gerekiyor. Akşam görüşürüz."

Adam beni çok iyi tanıyordu. "Sorun nedir?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Söndürmem gereken küçük bir yangın var, hepsi bu."

"Arkadaş ister misin?"

Başımı salladım. "Teşekkürler, ama bunu ben hallederim."

Dışarı çıktığımda yeni adam hâlâ binanın önünde duruyordu. Patrick'in evine gidip Dickie'yle konuşmak için bu kadar acelem olmasaydı, merhaba demek için yanına giderdim. Ama beklemek zorundaydım.

Kamyonetime bindikten sonra, daha yakından görebilmek için gelecekteki restoranın önünden geçebilmek için meydanın etrafından dolandım. Yavaşladım ve komşu gibi davranarak yanından geçerken ona gülümseyerek el salladım. Uzun boyluydu ve göze hoş geliyordu. İyi giyinmişti. Crimson gibi bir kasabaya pek sık gelmeyen türden bir adamdı.

Binanın yan tarafına bir müteahhit minibüsü park etmişti ve muhtemelen içeride yapılan iş için malzemeleri boşaltmak üzere daha büyük bir ticari kamyon arka tarafa çekiliyordu. Kesinlikle bir tadilat yapılıyordu ve oldukça masraflı bir tadilatı. May'in kafeteryası buralarda iyi yemek anlamına geliyordu, bu yüzden hatasını anlaması için ona bir ay verirdim.

"Size iyi şanslar Bay Devereaux," dedim kendi kendime ve onu bir daha gördüğümde uğrayıp kendimi düzgün bir şekilde tanıtmayı aklıma not ettim. Artık komşuyduk ve adamı kişisel olarak değerlendirmek istiyordum. Bakalım sadece eksantrik miymiş yoksa yarım desteyle mi oynuyormuş. Bu bina bir şakaydı ve

Eski Simpson evi oturulmaktan çok yıkım topuna uygun bir yerdi. Yaşlı Simpson'ın perili olduğu söyleniyordu.

Babası birkaç yıl önce öldüğünde Patrick'e bir miktar paranın yanı sıra bir de ev miras kalmıştı ama sonunda evi satıp Küçük Crimson'a taşındı. Crimson'ın en iyi bölgelerinden birinde güzel bir evdi ama Patrick dönüştükten sonra işler değişti. Mülkünün etrafında mesajlar bulmaya başladı: çalıların arasına atılmış yol leşleri, köpeklerinin çimenlerine pislemesine izin veren insanlar. Posta kutusu bile birkaç kez biçilmişti. Ama bardağı taşıran son damla ön kapısına yazılan KAN EMİCİ yazısı oldu. Patrick kolay kolay korkmazdı ama bir grup nefret dolu pisliğin etrafında da yaşamak istemiyordu.

Arabayı on dakika güneye sürdüm ve Little Crimson'ın ana caddesine döndüm. Bir benzin istasyonu, birkaç dükkân ve çoğunlukla abur cubur ve bira satan küçük bir bakkalın bulunduğu iki blokluk bir alandı. Vampirler kan dışında pek bir şey yemezlerdi, yine de yemekten zevk alma konusunda son derece yetenekliydi. Sadece hayatta kalmak için buna ihtiyaçları yoktu.

Evler küçüktü. Çoğunun boya ya da çatı onarımı gibi bakıma ihtiyacı vardı. Ancak bahçe cücelerini ve plastik flamingoları görmezden gelerseniz evler düzenliydi. Ama ben kim oluyordum da neyin rüküş neyin sanat olduğunu söyleyebiliyordum. Gerçekten önemli değildi. Gündüz saatlerinde bunları görmek için fazla trafik yoktu.

Patrick'in sokağından sağa döndüm ve ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Görünürde tek bir insan yoktu ve kendimi izinsiz giren biri gibi hissediyordum. Karanlıkta etrafta sürünen bir davetsiz misafir gibi, sadece güneş ağaçların arasından görünmeye başlamıştı. Çoğu vampir bugün için içeri girmişti, bu yüzden sanırım ışıktaki süründüğümü söyleyebilirsiniz. Patrick sokaktaki son evde yaşıyordu. Süslü bir ev değildi ama rengarenkti, parlak yeşile boyanmıştı ve ön kapısının üzerinde herkesin dokunmasına izin verdiği bir gökkuşağı bayrağı asılıydı.

Bir kaldırım döner eve yaklaşırken, kamyonetimin önündeki yola bir şey fırladı. Frene bastım.

Dickie'ydi ve yanıyordu.

OceanofPDF.com

SIX

Direksiyonu kırıp yoldan çıktım ve Patrick'in bahçesinin kenarında durdum. Sabahın geç saatleriydi ve güneş bulutların arasından süzölmeye başlamıştı. Dışarı fırladım ve kamyonetin kasasına doğru koşarak, acil durumlar için yardım sandığında sakladığım yün battaniyeyi aldım, ancak bu tür bir acil durum için ona ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim.

Dickie yolun ortasında, güneş ışığının tam altında çırpınıyordu. Koştum ve battaniyeyi üzerine attım, panik içinde saldırırken vuruş menziline uzak durmaya çalıştım.

"Aptaldan uzak dur, Charley!" Patrick ön bahçedeki uzun meşelerden birinin altına siper almıştı. "Saldırırsa sana yardım edemem!" Ağacın altında sıkışıp kalmış, güneşin öldürücü ışınlarından gölgelenmişti.

Uyarısını dikkate almayarak Dickie'yi yoldan uzaklaştırmaya çalıştım. Kolu battaniyenin altından çıktı ve göğsüme yumruk atarak beni kamyona geri çarptı. Nefesimi tutup ayağa kalkmaya çalıştığımda tekrar üzerime geldi ve ben yolumdan çekildiğimde ayağını kaybetti. Yere çarptı ve birkaç metre yuvarlanarak bir ağacın altında durdu. Alevler sönmüştü ama çok kötü yanmıştı.

"Dickie?" Ona doğru yaklaştığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerinde vahşi bir şey vardı. Artık tanıdığım vampire bakmıyordum. Kömürleşmiş dudakları geriye kıvrıldı, bir dizi dişi aşağı indi ve gırtlaktan gelen bir hırıltı boğazını tırmaladı.

"Koş, Charley!"

Denedim ama bacaklarım hareket etmiyordu. Yerimde donup kalmıştım. Hipnotik bakışlarına yakalandım.

Dickie hamle yaparken bir şey hızla yanımdan geçerek beni ayağımdan yere düşürdü. Ayağa kalktığımda tek görebildiğim yolun ortasında dönen bir kürk ve alev topuydu.

Adrenalinim yükselirken dev meşenin gölgesine odaklandım. Gürültülü bir çatırtı kulaklarımı doldurdu ve dal yarılmaya başladı. Ben Köpek'i uyaramadan yere düştü ve birkaç metre ötede yere çarparak kırıldı.

Kurt başını şiddetle sallayarak geriye savruldu. Dişlerini vampirin kömürleşmiş koluna geçirdi ve onu güneş ışınlarından uzak bir ağaca doğru sürükledi. Dickie baygındı ama hâlâ yaşıyordu.

"Beni takip mi ettin?" Köpek'e söyledim. Hâlâ kurt formundaydı, nefes nefese kalıp sızlanmaya başladığında arka ayakları yere çarptı. "İyi misin?"

Patrick ona bir göz attı. "Bir ağız dolusu vampir kanı içti. Acelesi geçtiğinde iyi olacak."

Dickie'nin kanının bu kadar değerli olmasının bir başka nedeni de buydu; çok etkiliydi. "Bakalım koca kışına uyacak bir şey bulabilecek miyim?" dedi Patrick. Köpek kıvranarak ve inleyerek kendine gelmeye başladı. Anlamsız kelimeler geveliyordu. Patrick elinde bir pantolonla döndü ve Dog'a fırlattı

yer değiştirirken. "Biraz dar olabilirler."

Köpek onları giymeyi başardı ama fermuarını çekemedi. Alt kısımları ayak bileklerine bile ulaşmıyordu. "Bu gerekli mi?"

Dog'u o kadar çok kez çıplak görmüştüm ki, bundan rahatsız olduğunu bilmiyordum. "Keyfin bilir."

Onları açık bırakmayı tercih etti ve Dickie'ye baktı. "Hadi onu eve götürelim."

"Lanet olası aptal," dedi Patrick. "Onu burada bırakıp güneşin işini bitirmesine izin vermeliyiz."

Başımı kaldırıp ağaçların arasından süzölmeye başlayan ışınlara baktım. "İçeri girmezsek ikinizin de işini bitirecek."

Dickie'nin ayak bileklerini tutmak için eğildi. Dog'a, "Omuzlarından tut," dedi. "Charley onu kaldırdıktan sonra battaniyeyi altına sokabilir. Bu şekilde daha az deri kaybederiz."

Ürperdim.

Vampiri battaniyenin üzerine yerleştirdikten sonra onu eve götürdük ve kanepeye yatırdık.

Köpek bana bir bakış fırlattı. "Söndürmen gereken bir yangın olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Sanırım hayır. Bu sabah ne oldu Patrick?"

"O vampirin içine ne girdi bilmiyorum. Bir dakika önce kahve içiyorduk, sonra bir baktım ön kapıdan kaçıyor."

"Geri al. Sana kooperatiften ayrılmak istediğini mi söyledi?" Bir şeyler yanılttı. Bir yerlerde bir parça eksikti. "İntihara meyilli görünüyor muydu?"

Dog koltuktaki vampire başıyla işaret etti. "Dickie her zaman biraz garipti. Onunla ilgili hiçbir şey doğru değil."

Patrick sanki parçaları birleştirmeye çalışıyormuş gibi başını kaşıdı. "Sabahın köründen önce geldi ve kooperatiften ayrılacağını söyledi. Bir imgelem gördüğünü söyledi."

Onu doğru mu duydum? "İmgelem mi? Dickie?"

"Tanrı'nın onunla konuştuğunu ve ona iğrenç biri olduğunu söylediğini anlattı. Borcunu ödeme zamanının geldiğini söyledi, ne demekse artık. Ben de seni o zaman aradım." Kısa bir kahkaha attı. "Küçük çocukların odasını kullanmaya gittim. Geri döndüğümde ön kapı ardına kadar açıktı ve sokakta lokum gibi sigara içiyordu."

"Bu da bir şey değil mi?" Dog'a söyledim. "İyi ki beni takip etmeye karar vermişsin. Ama bunu bir daha yapma."

"Şaka mı yapıyorsun? Stag'dan çıktığında kokunu alabiliyordum."

"Tamam, bu biraz ürkütücü."

"Korku gibi kokuyordun, Charley." Omuz silkti. "Ben de seni takip ettim. Dava et beni."

Dickie kanepede kıpırdanmaya başladı.

"Onunla ne yapacağız?" Ben sordum. Hiç vampir acil bakım tesisi yoktu.

Patrick bir inilti çıkardı. "Sanırım iyileşene kadar birkaç gün benim kanepemde kalabilir. Ondan sonrasını bilemem. Kafasının içinde neler döndüğünü bilmenin bir yolu yok, o yüzden tekrar deneyebilir."

Janice Wilson'ın yüzü cayır cayır yanarken arabasında sızıp kaldığı bir görüntü geldi gözümün önüne. "Sence hayatı boyunca böyle bir yara izi kalacak mı?"

"Bunu söylemenin bir yolu yok. Ama Dickie'nin kanını bildiğim için, yağmur gibi yağacaktır."

Bu arada, başka bir donör bulmamız gerekiyordu. On tane daha donör bulmamız gerekiyordu. Dickie tamamen iyileşse bile, aklını başına toplayıp kooperatife devam edeceğinin garantisi yoktu. "Çok daha fazla donöre ihtiyacımız var."

Patrick başıyla onayladı. "Evet, haklısın. Dickie gelse de gelmese de daha fazla malzemeye ihtiyacımız olacak. Ben haber veririm."

Kaçınılmaz olandan kaçıyordum. Büyümeyle birlikte iki şey geliyordu: kendimi zaten olduğumdan daha da zayıflatmak ve hapse girme riskini arttırmak. Kooperatif şimdiye kadar radarın altında kalmıştı ama bu değişiyor gibi görünüyordu. Ve Crimson PD her zaman bir tehditti, özellikle de Tom Murphy'nin son zamanlarda etrafı koklamasıyla.

Patrick'e "Alımları yarın akşam için yeniden planlayalım," dedim. "Saat sekizde. Herkese haber vermek için birkaç arama yap." Dog'a işaret ettim. "Gel, seni Stag'a bırakayım."

Kamyonetime bindik ve kasabaya doğru geri dönmeye başladık ama Dog alışılmadık derecede sessizdi. "Aklında ne var?"

Pencereden dışarı bakarken, sabit bir inilti çıkardı. "Sürü son zamanlarda huzursuz."

"Peki, başka yeni ne var?" Sürü her zaman huzursuzdu.

"Bu sefer farklı. Ay çok erken doldu. Enerji dengesiz."

Sessizce güldüm. "Belki de Dickie bu sabah bu yüzden kamikaze oldu."

Bana bakmak için döndü. "Bu iş ciddi, Charley."

"Biliyorum ama bu konuda şaka yapmazsam sonunda ağlayacağım. Bunu görmek ister misin?"

Ağzından yumuşak bir inilti daha çıktı.

Stag'a yanaştık ve indik. Ben kapıya doğru giderken, Dog diğer yöne doğru yürümeye başladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Komşuyu kontrol etmek için."

Sokağın karşısındaki binaya baktım. "Görünüşe göre bugünlük işi bırakmışlar." Müteahhidin minibüsü gitmişti ve ön kapı kapalıydı. Ne de olsa cumartesi günüydü.

Yürümeye devam etti. "Güzel. Daha kolay olacak."

"Neyi kolaylaştıracaksın?" Aptalca bir nedenden dolayı onu takip ettim.

Binanın etrafında dolaşırken ona temkinli bir bakış attım. "Ne yapıyoruz, Köpek?"

"Sakin ol. Sadece etrafa bakıyoruz."

İçeri bakmak için arka pencerelerden birine doğru yürüdüm. Cam kirliydi ve görüşü engelliyordu.

Dog beni aralık olan arka kapıya doğru yönlendirdi. Sanırım adam Crimson gibi küçük bir kasabada kapılarını kilitleme ihtiyacı hissetmemişti. Kapıyı kapatma zahmetine bile girmemişti ki bu biraz fazla rahattı.

"Oraya öylece giremeyiz," dedim.

"Neden?"

"Buna haneye tecavüz deniyor."

Kapıyı sonuna kadar iterek açtı. "Kimse bir şey kırmamış. Bana bir davet gibi geldi."

İçimden bir ses buna pişman olacağımı söylüyordu ama merakım beni alt etti. Onu içeri kadar takip ettim. Mekânın içi boşaltılmıştı ve belli ki büyük çaplı bir tadilat yapılıyordu. Devereaux başarısız olmaya mahkum bir iş girişimine çok fazla para yatırıyordu.

"Gece boyunca çalışmadıkları sürece bir sabahta çok iş yapmışlar. Hatırlat da bir daha dışarıda park etmiş bir kamyon gördüğümde o müteahhidin numarasını not edeyim." İyi müteahhitler ağırlığınca altın değerindedir.

Dog omzunun üzerinden bana baktı. "Neden? Stag'ı genişletmeyi mi planlıyorsun?"

"Asla bilemezsin." Başımla ön kapının üstündeki duvardaki bazı kırmızı işaretleri gösterdim. "Sence bunlar ne?"

Köpek, hatırı sayılır boyuyla uzanıp elini sembollerden birinin üzerinde gezdirebildi. Parmaklarını burnuna götürdü ve kokladı. "Eğer düşündüğün buysa, bu kan değil."

"Değildim ama açıklama için teşekkürler."

Sembolleri tekrar inceledi. "Bir çeşit tebeşire benziyor." "Tebeşir mi? O da ne?"

"Bilirsin işte. Kapıyı tebeşirliyorum. Eğer Bay Devereaux Hristiyan bir adamsa, burası için bir tür kutsama olabilir."

Etrafıma bakındım ve odanın diğer tarafında bir kapı gördüm. "Acaba bu nereye açılıyor?" Gidip kapıyı açtım ve yoğun bir küf kokusu aldım. Kapının ardındaki hava nemliydi ve basamaklar karanlığa doğru iniyordu. "Bodrum olmalı."

Köpek omzumun üzerinden baktı. "Muhtemelen. Ama bunu öğrenmek için aşağı inmemi isteme benden."

Kapıyı kapattım. "Öyle olduğunu varsayalım." Ben de oraya gitmiyordum.

Binanın geri kalanına göz gezdirdikten sonra gerilmeye başladım. "Yeterince gördün mü? Yakalanmadan önce buradan çıkmalıyız."

Şanslı bir insan değildim. Hiç olmadım. Bu sicilimle Devereaux bizi basacaktı ve merakımıza anlayış göstereceğinden şüpheliydim. Yeni komşunuza kendinizi tanıtmak için ne güzel bir yol.

"Evet, hadi gidelim buradan."

Arka kapıdan çıkar çıkmaz önümüze bir karga kondu. Tökezleyerek duvara yaslandım ve çarpan göğsümü sıktım. "Bunu yapmak için çok yaşıyım."

"Yaşlı mı? Seni caddenin karşısına taşımamı ister misin?" "Taşır mısın?"

Kıs kıs güldü. "Seninle aramda neredeyse on yıl var. Yaşlılıkla ilgili tek bir kelime daha duymak istemiyorum." Binaya doğru yöneldi. "Haydi. Murphy geçmeye karar vermeden buradan gidelim."

Stag'a döndüğümüzde Bob turuncu patilerinden birini ağzına götürmüş, barın üstünde uzanıyordu. Memnuniyetle yıkıyordu. "Onu içeri aldın mı?"

Dog mutfığa giderken omuz silkti. "Birimiz dışarı çıkarken içeri sızmış olmalı."

Barın arkasındaki lavabodan kendime bir bardak su doldururken kediye baktım. Az önce işlediğimiz kabahatten sonra ağzım aşırı derecede kurumuştı. Bardağı dudaklarıma götürürken pencereden dışarı baktım. Atticus Devereaux binasının dışında durmuş, sokağın karşısındaki bara bakıyordu. "Köpek!"

Sesimdeki aciliyeti duyunca mutfaktan dışarı fırladı. "Neyin var?"

Dönüp ona baktım. "Sanırım şansımız yaver gitti ve ben asla şanslı değilimdir.

Tahmin et kim döndü?"

Pencereye doğru yürüdü ve bana şaşkın bir bakış attı. "Kim?"

Sokağın karşısına tekrar baktığımda Devereaux gitmişti.

OceanofPDF.com

SEVEN

Cumartesi geceleri haftanın en yoğun gecesi idi ve bu gece de bir istisna değildi.

"Ne içiyorsun?" Barda oturan müşteriye sordum. Sonra bekledim.

"Sen, eğer şanslıysam." Bana her zaman kötü tavlama cümlelerinden birini takip eden o aptal sırıtışını yaptı. "Saat kaçta çıkıyorsun?"

Göz temasından kaçınarak gülümsedim. "Hadi ama Danny. Senin gibi bir adamın onlara asılmasını bekleyen bir bar dolusu kadın var ve sen teklifini kabul etme ihtimali en düşük olanla zamanını harcıyorsun." İyi bir adamdı ama benim tipim değildi, hem de hiç. Yine de denemeye devam etti.

Bir sonraki teklifiyle ilgili gevezelik ederken Beau beni barın diğer ucuna yönlendirdi. Müdavimlerimizden biriyle konuşuyordu.

"Hırsızlık olayını duydun mu?" Yanlarına gittiğimde Beau söyledi.

"Hayır. Kimin evine girildi?"

Crimson'da hırsızlık olayları nadirdir. Çünkü kaza muhtemelen Crimson Polisinin tüm yıl boyunca gördüğü en hareketli olaydı. Ve kesinlikle geçen gece kooperatifi soymaya çalışan adam değildi, çünkü ormanda bir yerlerde toprak yiyordu.

Keith Barnes, "Adler Caddesi'ndeki yem dükkânı," dedi.

"Pete'in yeri mi?" Hafif bir kahkaha attım. "Ne aldılar? Birkaç balya saman mı?" Bunu hafife almamalıydım. Zorla girme zorla girmedir.

Birasından bir yudum aldı ve daha yakına eğildi. "Bir şey yok. Ortılığı dağıtmışlar. Bir hafta boyunca elli kiloluk domuz yemi torbalarını temizleyecekler."

Sesi alçalırken gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Pete dün akşam kapanmadan hemen önce dükkâna bir çift vampirin geldiğini söyledi. Onları daha önce hiç görmediğini ve tek yaptıklarının koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşarak müşterileri tedirgin etmek olduğunu söyledi."

Birden ciddileştim. "Onların vampir olduğunu nereden biliyordu?"

"Çünkü içlerinden biri Pete'e doğru yürüdü ve gözlüklerini indirdi. Gözleri ateş çukuruna benziyordu. Pete onları böyle tarif etti. Sonra bir çift dişini gösterdi ve Pete'e satılık canlı piliçleri olup olmadığını sordu. Yani evet, muhtemelen bir vampir."

Keith'in yanında oturan müşteri kan emicilerle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Bu da ne?" Ona sordum.

Birasından bir yudum aldı ve bıyık altından kıs kıs güldü. "Dedim ya, o *kan emiciler* buralarda kontrolden çıkıyorlar. Ait oldukları yerde, Little Crimson'da kalmaları gerekiyor. Bir avuç ucube."

Ben ona barın yarısının *ucubelerle* dolu olduğunu hatırlatmadan ayağa kalktı ve birasını bitirip ön kapıdan çıktı.

"Sadece hayal mi görüyorum," dedim pisliğin kaldırımında kayboluşunu izlerken, "yoksa buradaki insanlar son zamanlarda daha mı nefret dolu oldular?"

Keith gözlerini pencereden ayırdı. "Hayır, haklısın. Kasabadaki pislik kotamıza ulaşıyoruz."

Tartışmaya geri dönersek, Beau başını eğdi. "Bir vampir bir avuç tavuktan ne ister ki?"

"Bilmiyorum," dedim, "ama o zavallı kuşlar için sonunun iyi olacağından şüpheliyim. Umarım onlara hiç satmamıştır."

Keith başını salladı. "Pete stoklarını kontrol ediyormuş gibi yapmak için arka tarafa gitti, ama onlara hiç kalmadığını söylemek için geri döndüğünde gitmişlerdi." Birasından bir yudum daha aldı ve bir kez daha sertçe başını salladı. "Sanırım geri gelip burayı dağıtanlar onlardı."

"Bir şey almayacaklarsa neden zahmet etsinler ki?" Ben de öyle dedim. "Muhtemelen çocuklardır."

Beau homurdandı. "Muhtemelen futbol takımındaki soysuzlar."

"Bilmen gerekirdi." Hatırladığım kadarıyla eskiden o soysuzlardan biriydi. "Ormanda ot içip bira içmeye ne oldu?"

Keith derin bir iç çekti. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Vampir kanıyla kafayı buluyor olabilirler."

Beau'ya baktım. "Evet, bu trajik olmaz mıydı? Yine de bu şeyin bağımlılık yapmadığını duydum. Metamfetamin ya da opioidler gibi."

"Kim demiş?" Alay etti. "Uyuşturucu uyuşturucudur diyorum." "O zaman opioid bağımlısı biriyle hiç tanışmadınız." Kaşları çatıldı. "Tanıştınız mı?"

Bir uzman gibi konuşmaya başlamadan önce konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Barın diğer ucunu işaret ettim. "Uyuşturucudan bahsetmişken, aşağıda birinin içkiye ihtiyacı var."

"Hey," dedi Keith ben uzaklaşmaya başlarken. "Caddenin karşısındaki eski makine dükkanını satın alan adamla tanıştın mı?"

Pencereden dışarı baktım ve her yerin yeniden aydınlandığını gördüm. "Henüz değil. Ya sen?"

"Hayır, ama Becky öğleden sonra nalburlar dükkanına geldiğini ve oradaki herkese kendini tanıttığını söyledi. Bir restoran açacağını söyledi." "Ben de öyle duydum." Giydiği şık takım elbiseyi hatırladım. "Pek öyle görünmüyor."

Burger ve patates kızartması gibi, belki de bir biftek evi açmayı planlıyordur." Ya da Tanrı korusun bir suşi bar. Bu Crimson'da bir taş gibi batır. Buralarda insanların çiğ balıkla yaptığı tek şey onu yem olarak kullanmaktır.

"Hayır," dedi Keith. "'Fransız füzyon mutfağı' diye bir şey." Beau'nun yüzünde ekşi bir ifade belirdi. "Fransız füzyonu da ne demek?"

"Biliyorsam ne olayım," dedim. "Ama *Fransızca* kulağa pahalı geliyor. Umarım başarısız olduğunda yedek bir planı vardır." Crimson gibi küçük bir kasabanın ihtiyacı olan son şey pahalı bir restorandı. Buradaki anne-baba lokantaları bile ayakta kalmakta zorlanıyordu.

Marcy Bedford bana, "Biriyle daha tanışmadan onun hakkında kötü konuşmak sana yakışmıyor," dedi. Keith'in yanında oturuyordu ve kocaman kulakları dikilmişti.

"Başkasının konuşmasını dinlemenin kabalık olduğunu bilmiyor musun?" Haklı olmasına rağmen ona cevap verdim. Adamla tanışmadan onun hakkında konuşmamalıydım ama bu durum değişmek üzereydi. Pencereden Devereaux'nun caddeyi geçip doğrudan Stag'a doğru gittiğini gördüm.

Beau koluma dokundu. "Bakın kim içeri girmek üzere."

"Fark ettim."

Ön kapı açıldı ve Atticus Devereaux içeri girdi. Mekândaki tüm gözler ona çevrilince sohbetin uğultusu sustu. Çekici biriydi, hakkını vermeliyim. Uzun boylu, zayıf ama kaslı bir yapıya sahipti, kırk yaşlarında olduğunu söyleyebilirim. Koyu kahverengi gözlerinden güven fışkırıyordu ve bir an için ona bakmaktan kendimi alamadım.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve bana baktığında barı silmeye başladım. Göz ucuyla bana doğru yürüdüğünü gördüm, bara yaklaşırken pahalı kolonyası burnuma doluyordu.

Yürüdü ve elini uzattı. "Atticus Devereaux. Sanırım komşuyuz."

Bir an için ne yapacağımı şaşırdım. Beynim dondu. Sonunda kendime geldim ve elini sıktım. "Charlotte Underwood. Ben Charley'i tercih ederim."

Gözleri benimkilerde gezinirken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Charley.

Ne kadar büyüleyici."

Büyüleyici olan oydu. "Alabilir miyim?" dedi.

Ne yapabilir?

Sonunda bir ipucu buldum ve tıka basa dolu bara bir aşağı bir yukarı baktım. "Cumartesi geceleri oldukça yoğun oluyoruz. Bir masada daha şanslı olabilirsin." Önünde oturan adamlardan biri ayağa kalktı. Ona servis ettiğim içkiyi bitirmemişti bile. Barın üzerine birkaç banknot attıktan sonra Atticus'a baktı, gülümsedi ve sonra kapıya yöneldi.

"Ya da biri seni yenmeden önce bunu alabilirsin," dedim ve parayı aldım.

Atticus oturdu ve utanmaz bir cesaretle bana bakmaya devam etti. Yoğun bakışları midemin derinliklerinde rahatsız edici bir çarpıntıyı ateşledi. Dürüst olmak gerekirse, bu beni hazırlıksız yakaladı ve rahatsız etti ve ben kendi barımda asla rahatsız olmazdım. Kesinlikle cazibesini konuşturuyordu.

Kendimi toparlayıp bara bakmaya geri döndüm. "Ne içiyorsun?"

"Scotch. Neat."

Alt raftaki bir şişe Dewar's'a uzandım ama sonra kendime geldim. "Bir tercihin var mı?"

En üst rafa baktı. "Glenlivet, lütfen."

O şişe bir süredir tozlanıyordu ve onu aldığım için pişmanlık duymaya başlamıştım. Başka biri olsaydı, o şişeden bahsederdim.

ona bir bardak doldurmadan önce fiyat. Buradaki insanlar ödeme zamanı geldiğinde sürprizlerden hoşlanmazlardı. Ama içimden bir ses bunun bardaki en pahalı şişe olduğunu zaten bildiğini söylüyordu.

Ona bir içki doldurdum ve önüne koydum. "New York'tan geldiğini duydum."

Bana ılık bir gülümseme verdi. "Evet."

Sohbet buraya kadarmış.

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra uzaklaşmaya başladım.

"Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyorum," dedi ben daha bir şey söyleyemeden. "Restoranım Salı günü açılıyor." Ben aval aval ona bakarken ekledi: "Misafirim olarak tabii ki."

"Önümüzdeki salı mı?" Bu nasıl mümkün olabilir ki? Dog ve ben bu öğleden sonra oraya gittiğimizde mekânın içi boşaltılmıştı.

"Evet. *Bu Salı.*"

Pencereden dışarı, caddenin karşısındaki binanın içindeki ışıklara baktım. "Dört gün içinde bir restorani nasıl açıp çalıştırmayı planladığınızı sormamın sakıncası var mı?" Bektan bir lokantayı inşa etmek bile bundan daha uzun sürerdi. Ama burası Crimson'dı ve buralarda düzenli olarak garip şeyler oluyordu.

"Müteahhitlerime cömertçe ödeme yapıyorum. Oldukça motive olmuş durumdalar. Gece gündüz çalışacaklar, umarım gürültü sizi rahatsız etmez."

Bir saat ayırabilirdim ve o eski dükkânda dört gün içinde neler yapabileceğini merak ediyordum. "Elbette. Neden olmasın." Bu bana adamı tanıma şansı da verecekti.

"Güzel." Barın üzerine yüz dolarlık bir banknot attı. "Salı günü görüşürüz."

Ona baktım. "Bunun için bütün şişeyi alabilirsin." İçkisine dokunmamıştı bile.

Bakışlarımı tutarak sonunda gitmek için ayağa kalktı. Arkasını dönerek, "Nesiniz siz, Bayan Underwood?" diye sordu.

"Ben sadece bir bar sahibiyim, Bay Devereaux."

"Oh, sen bundan çok daha fazlasısın. Belki de henüz bunu bilmiyorsun. Sizi tanımak için sabırsızlanıyorum."

Midemde kelekler uçuşmaya başladı ve akşam yemeğini kabul ettiğim için pişmanlık duymaya başladım. Atticus yakışıklı bir adamdı ama dikkatimi dağıtacak zamanım yoktu. Şu anda ellerim doluydu.

O gittikten sonra Lucy arkamdan yaklaştı ve el değmemiş bardağına baktı. "Eğer kimse o süslü viskiyi içmeyecekse, ben içerim."

"Cehennem gibi." Bardağı aldım ve yüzlüğü kasaya koydum, o da kendine yardım etmeye çalıştı. Sonra mutfağa yöneldim, yolda viskimi yudumladım.

Aşçı yardımcımız, yani bulaşıkçımız, sallanan kapıdan içeri girdiğimde kirli bardaklarla dolu bir kutuyla neredeyse bana çarpıyordu. Walter "Mutt" Kramer iri bir adamdı. Boyu 1.80 ve zayıf bir günde tam 250 kilo gelirdi. Ama vücudunda kötü bir kemik yoktu. Ailesi olmadığı için Dog ve kurtları onu sürünün fahri bir üyesi olarak kabul etmişlerdi. Kendisine İt diyordu çünkü küçük yaşta yetim kalmıştı ve soyunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece içinde her şeyden biraz olduğunu varsayıyordu.

"Üzgünüm, Charley." Geri geri giderken neredeyse bir rafa çarpıyordu. Yakın zamanda aldığım yeni cam eşyaları sakladığımız uzun dolap. "Özür dileme," dedim. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Kutuyu tekerlekli bir arabanın üzerine koydu ve kıpır kıpır ellerini önlüğünün ceplerine sokarak gergin bir kahkaha attı. "Benim hatamdı, Charley." Odaya her girdiğimde yüzünde aptalca bir sırıtma belirliyordu.

"Kendine bir iyilik yap, Mutt. Biri sana bir şey verdiğinde onu kabul et." O beni ne kadar haklı olduğum için övmeye başlamadan önce, boş bardağı onun taşıdığı çöp kutusuna koydum ve mutfağa doğru ilerledim.

Köpek kesme tahtasındaki marulları doğramayı bıraktı ve sipariş penceresinden başını salladı. "Bu o muydu?"

"Evet. Atticus Devereaux'nun ta kendisiydi." "Nasıl biri?"

Omuz silktilim. "Hoş birine benziyor. Benim zevkime göre biraz resmi ama New Yorklu." Kolonyasının kokusundan kurtulamıyordum. Buradaki erkeklerin çoğu ya ter ve bira ya da Old Spice gibi kokuyordu. "Kendini tanıtmak ve beni restoranına yemeğe davet etmek için uğradı."

Köpek bıçağı marulun başına tekrar sapladı. "Öyle mi? Onu kabul ettin mi?"

Neden evet dedim ki? Şimdi bir Fransız restoranında giyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu, bir *Fransız* restoranında. "Evet, ama şimdiden pişman olmaya başladım." Yüzünde bir sırıtma belirdiğinde ona yan gözle baktım. "Neye gülüyorsun?"

"Hiçbir şey." Bıçağı yere bıraktı ve ellerini bir havluyla sildi. "Sadece seni biriyle çıkarken görmek güzel."

"Randevu mu? Randevudan bahseden kim? Adam benim ağabeyim olacak yaşta. Yeni komşumuzu tanımaya çalışıyorum. Ve rekabet," diye ekledim. "Belki tam olarak rekabet sayılmaz."

"Bunu biliyor mu?"

"Salı gecesi olacak. Bu onun büyük açılışı." Köpek başını eğdi. "Hangi haftanın Salı günü?"

Eğer bu doğru olmasaydı gülünç olurdu. "Önümüzdeki hafta. O da böyle söyledi."

Kıkırdadı ve doğranmış marulları bir kaba süpürdü. "Umarım tabağınızda inşaat tozu varken yemek yemeyi seviyorsunuzdur."

"Umarım Devereaux'nun aklı başına gelir ve iptal eder."

Beau ve Lucy'nin barda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmaya gitmeden önce Bob'u bulup mama kabını doldurmam gerekiyordu. Arka taraftaki bazı idari işleri de halletmem gerektiğinden, bir kereliğine de olsa mekânın daha da kalabalıklaşmamasını umuyordum.

Mutt arkamda duruyor olmalıydı, çünkü arkamı döndüğümde geri çekildi ve daha önce kıl payı kurtulduğu rafa doğru tökezledi. O kadar sert çarptı ki raf sallandı ve ağır cam eşya kutuları öne doğru kaymaya başladı.

"Charley!" Köpek bağırdı.

Devrilirken yukarı baktım. Mutt ondan uzaklaşmıştı ve kutular raflardan bana doğru kayıyordu. İrkildim ve dengemi kaybettim, yere düşerken içgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım ve gözlerimi kapattım.

Kutular üstüme yıkılmak yerine, oda sessizleşti. Bir iğne ucu kadar sessiz. Bardan gelen sesler bile azaldı. Gözlerimi açtığımda kutular üstümde havada asılı duruyordu ve raf belli bir açıyla asılı duruyordu.

Mutfağa bir göz attım ve Mutt'un duvara yapışmış olduğunu gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı bir karış açık donup kalmış gibiydi. Ne olduğunu anlayamadan Köpek beni yakaladı ve raf ve kutular düştüğüm yere devrilmeden hemen önce beni yoldan çekti.

Köpek beni bıraktı ve şaşkınlıkla dağınıklığa baktı. Sonra yavaşça dönüp bana baktı. "Bu gece adrenalin nasıl akıyor?"

"Uh... normalden daha mı kötü?"

Bir grup müşteri sipariş penceresinden aval aval bize bakıyordu ve Beau, Lucy'nin peşinden koşarak mutfağa geldi. "Ne oluyor, Charley? Sanki burada bir bomba patladı!"

Lucy onun etrafından dolaştı ve yerdeki muazzam dağınıklığa baktı. Sonra bana baktı ve sıırttı. "Harika."

* * *

Evin önüne geldiğimde çok yorgundum. Son birkaç gün çok yorucu geçmişti ve tek istediğim yatağa girip sekiz saat boyunca kesintisiz uyumaktı. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Adrenalinim hâlâ yükseliyordu. Ama enerjiyle dolmak yerine tükenmiş hissediyordum. Annem de böyle olurdu. Günlerce Energizer Tavşanı gibi dolaşır ve sonra benim şu anda yaptığım gibi sert bir şekilde çökerdi.

Kontağı kapattım ve kamyonetimin içinde oturup bir süre aya baktım. Daha dolunay bile olmamıştı ama ben şimdiden kaosun içinde yüzüyordum. Ve Köpek'in bu gece bana attığı o bakış. Büyülerim, onlara tuhaf bir şekilde atıfta bulunduğum gibi, daha sık ortaya çıkıyordu ve daha da güçleniyorlardı.

Dog onları haftalardır fark ediyordu. Candy gibi o da itiraf etmek istediğimden daha çok anneme benzediğimi belirtmekte gecikmedi. Ama o bana her zaman bir ok gibi düzgün olduğumu söylerdi. Dümdüz demek yüzde yüz insan demekti. Son birkaç gündeki olaylar beni meraklandırıdı.

Silkindim ve kamyondan inip tepemdeki ağaca baktım. "Rex!"

Çoğu gece vahşi bir kuş olduğu için dışarıda kalmayı tercih ederdi ama bana izin verdiğinde onu içeri alırdım. Geceler avlanma zamanıydı ve karga beyni baykuşların en lezzetli yiyeceğiydi.

Ben ona doğru yürürken evin yan tarafında bir şey kıpırdadı, bir gölge arkadan dolanıp ay ışığından çıktı. Adrenalinim yeniden damarlarımda dolaşmaya başladı. "Kim var orada?"

Koltuğun arkasında sakladığım tüfeği almak için neredeyse kamyonetime geri dönecektim ama muhtemelen evin etrafında gizlenen bir hayvan olduğunu düşündüm. Arazide dolaşan çok sayıdaki geyikten biriydi. Silah anneme aitti. O öldükten sonra ondan hiç kurtulamadım. Ben de hiç kullanmak zorunda kalmamıştım ama nasıl kullanacağımı bildiğimden emin olmuştum.

Ne olduğunu öğrenmek istemediğim için aceleyle verandaya çıktım ve anahtarlarımı karıştırdım. Neredeyse iki kez düşürüyordum ama sonunda kapının kilidini açmayı başardım. Kapıyı iterek açarken biri omzumu tuttu.

Arkamı döndüm ve arkamda kim varsa vücuduyla vurarak merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına neden oldum.

"Patrick!" Kalkmasına yardım etmek için koştum.

Beni engellemek için ellerini havaya kaldırdı. "Dokunma bana, psikopat." "Senin derdin ne be?" Ona ters ters baktım. "Biliyorsun. bana böyle sinsice yaklaşmasan daha iyi olur. Ya elimde bir bıçak olsaydı?" Tanrıya şükür tüfek için geri dönmedim, gerçi muhtemelen onunla ayağımı vurabilirdim.

Ayağa kalkıp başının arkasını yoklarken dişlerini göstererek irkildi. "Arabamı görmedin mi?" Garaja doğru başını salladı.

Tek görebildiğim kamyonumdu. "Görünmez mi?"

"Kenara park ettim. Yerinizi almak istemedim."

"Bu çok mantıklı." Bazen onu merak ederdim.

Beni içeri kadar takip ettikten sonra kanepeye uzandı ve ayaklarını sehpanın üzerine uzattı. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Bira ister misin? Sanırım buzdolabının arkasında bir tane var."

"Mojito içmeyi tercih ederim."

Onun yanına oturdum. "Bahçede biraz nanem ve birkaç limonum var ama rom getirmediysen şansın yok. Hem bu saatte burada ne işin var?"

"Henderson'ın kızına ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenmediğinizi görmek istedim."

"Patrice?"

"Başka bir Henderson kızı var mı?" Koltuk minderlerine daha da gömüldü ve iç geçirdi. "Neden bu kasabada ilginç dedikoduları duyan son kişi hep ben oluyorum? Böyle haberler için hızlı aramada olmalıyım."

Patrick asla son öğrenen olmadı.

"Ne demek istiyorsun? Bana onun kayıp olduğunu söyleyen sendin."

Bana şaşkın bir bakış attı. "O zaman sanırım bu sefer son öğrenen ben değilim. Kulübe hoş geldin, bebeğim."

Sabrım tükenmeye başlamıştı. "Onu buldular mı, bulamadılar mı?"

"Oh, onu bulmuşlar. Ormanda çırılçıplak, elleri bir ağaca çivilenmiş halde. Birisi o zavallı kızı çarmıha germiş."

Aklıma gelen görüntü karşısında irkildim. "O öldü mü?"

"Henüz değil ama o kızın durumu kötü." Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Ne tür bir deli orospu çocuğu bunu yapar? Sana söyleyeyim, bir vampir, hem de iyi türden değil."

"Vampir mi? Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü onu bulduklarında boynunda ısırık izleri vardı."

Bu kötü bir haberdı ve sadece Patrice Henderson için değil. Kasabadaki insanlar ve vampirler arasındaki ateşi körüklüyordu. Son birkaç yıldır giderek kötüleşen bir gerginlik. "Bana bir şüphelileri olduğunu söyle."

"Bana söyleyebileceğini umuyordum. Little Crimson'da işler kızışıyor ve buradaki halkla ilişkiler için iyi görünmüyor."

"Başka bir şey mi oldu?"

Kıs kıs güldü. "Little Crimson'daki vampirlerin yarısı son birkaç gündür verandalarında yanan köpek boku torbaları buluyor. Bu sadece başlangıç."

"Bana çocuklar gibi geldi."

Patrick bakışlarıyla beni kıştırdı. "Bugünlerde çocukları gördün mü? Onlar da en az ebeveynleri kadar kötüler. Onlara nasıl pislik olunacağını kim öğretti sanıyorsun?" Elini cebine attı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu posta kutumda buldum." Bana uzattı. "Mahalledeki herkeste bir tane var."

Notta şöyle yazıyordu: TEK İYİ VAMPIR ÖLÜ BİR VAMPİRDİR.

"Pekala," dedim ve kitabı ona geri verdim. "En azından nasıl heceleyeceklerini biliyorlar."

Kıkırdarak cebine geri soktu. "Belini bağla, kızım. Burada işler çirkinleşmek üzere."

Haklı olduğunu düşünmüştüm. Patrice Henderson'ın saldırısı insanları çileden çıkarmak üzereydi. Patlak vermeyi bekleyen bir iç savaşın fitilini ateşleyecekti.

"Bunu yarın daha fazla konuşabiliriz," dedim. "Şu anda biraz uyumam gerekiyor." Uykusuzluk beni yakalamaya başlamıştı ve şimdi bütün gece dönüp durmama neden olacaktı. "İstersen burada kalabilirsin."

Kanepeye baktı. "Bunun üzerinde mi? Hayır, teşekkürler." "Boş yatak odasına ne dersin?"

"Sanırım kışımı eve götüreceğim." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitmek için ayağa kalktı. "Bu kadar uzakta, taşrada yaşıyorsan kendine büyük bir köpek almalısın."

"Kasabadan on dakika uzaklıkta, Patrick."

Onu dışarı çıkardığımda, Rex ağaçtan uçarak indi ve omzuma kondu. "Şuna bakın. Tüylü pitbullum geldi."

"Ya da Pazar yemeği."

"Caw! Caw!"

"Sanırım ona hakaret ettin."

Merdivenlerden inerken kıkırdadı. "Bu ilk kez olmazdı." "Bana bir iyilik yap," dedim. "Bir dahaki sefere ben eve gelmeden ortaya çıkarsan yedek anahtarı saksının altına sakladım. Seni gördüğümde neredeyse kamyondan tüfeği alacaktım."

Omzunun üzerinden bana tuhaf bir bakış fırlattı. "Hiçbir yerde sürünmüyordum. Arabamda biraz kestiriyordum. Farların ve o gürültülü motor beni uyandırdı."

Karanlıkta etrafıma bakındım, aniden sıcak yaz havasında bir ürperti hissettim. Belki de o köpeği almanın zamanı gelmişti. Çok büyük bir tane.

EIGHT

Ertesi akşam arabayla şehre indiğimde meydanda iki ekip arabasının yanından geçtim. Stag'ın önündeki park yerime çektim ve etrafımda dönüp hızla yanımdan geçmelerini, iki blok ötedeki Candy'nin dükkânının önünde durmalarını izledim. İhtiyacım olan son şey, insanlar kooperatiften vampir kanı almak için ara sokakta sıraya girmişken polislerin etrafta dolanmasıydı.

Kamyonetimden indim ve onların Hecate's Cauldron'a girişlerini izledim. Saat akşam yediydi ve Candy'nin dükkânı çoktan kapanmıştı. Patrick'in yarım saat içinde burada olması gerekiyordu, böylece kooperatifi sekizde açabilecektik. Bu bana oraya gidip neler olduğunu görmek için yeterli zamanı verdi.

Kafamı içeri uzattığımda Candy cam vitrine yaslanmış Memur Carter'la sohbet ediyor, Murphy ise dükkânın etrafını kolaçan ediyordu.

Murphy köşedeki direğe doğru yürüdü ve aşağı yukarı baktı. "Bu şeyi kullanabiliyor musun?"

Çenesini kaldırdı ve ona bir gülümseme verdi. "Neden? Özel bir seansla ilgileniyor musunuz, memur bey?"

Yüzündeki sırıtiş kaybolurken, arka odaya açılan kapıya doğru yürüdü. Kapı kolunu denediğinde kilitli olduğunu gördü. "Burada ne var?"

"Seni ilgilendirmez," dedim içeri girerken. Avukat değildim ama bir işyerini aramak için arama izni gerektiğini bilecek kadar televizyon izlemiştim. Crimson Polisi'nin nadiren uğraştığı bir formaliteydi ama denemeye değirdi.

Murphy'nin çenesi gerildi. "Bu polisin işi, Charley. Dışarı çıkman gerekiyor."

Candy vitrinden uzaklaştı ve diğer tarafa doğru yürüdü. Ellerini tezgâhın üstüne koydu ve üzerine eğildi. "Burası benim dükkanım. Charley'nin hiçbir yere gitmesine gerek yok. Tabii ben tutuklanmadığım sürece." Tekrar doğruldu ve bileklerini uzattı. "Beni kelepçelemek ister misiniz, Memur Carter?"

Carter boğazını temizledi ve istemsiz bir adım geri çekildi. "Kes şunu Candy. Kimse tutuklu değil."

"Henüz," diye yorumladı Murphy. "Şimdi şu kapıyı aç da arka tarafa bir göz atabilelim."

Hafifçe güldü ve tezgâhın altından bir sigara alıp dişlerinin arasında sıkarak sigaranın etrafında konuşmaya başladı. "Bana bir izin belgesi gösterin."

Bırakmak için çok fazla.

Murphy ona doğru yürüdü ve parmağını tehlikeli bir şekilde yüzüne yaklaştırdı. "Yapabilirim. Senden bıktım artık, kadın."

"Dikkatli olun memur bey." Kadın adamın parmağına baktı ve parmak titremeye başladı. O kadar ki parmağını indirdi ve sabitlemek için elini birkaç kez sıktı.

Onu ateşe vermediği için şanslıydı.

"Dün gece ormanda yarı ölü bir kız bulduk," diye devam etti Murphy. "Bir tanık onu Perşembe sabahı burada yürürken görmüş. Bu da sizi kız kaybolmadan önce onu gören son kişilerden biri yapıyor." Tekrar kilitli kapıya baktı. "Etrafta dolaşan vampir kanı ya da seks partileri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Bana bir bakış fırlattı ve yüzünde yine o müstehcen gülümseme belirdi. "Seks partileri mi? Ne kadar seksenli yıllar. Daha açık konuşabilir misiniz?"

Elimde olmadan kıs kıs güldüm ama Murphy bunu eğlenceli bulmadı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Klasik polis bakışıyla bir ileri bir geri baktı. "Patrice Henderson bir hastane yatağında boğazı parçalanmış ve avuç içlerinde delikler açılmış halde baygın yatıyor. Kız çarmıha gerilmiş."

Henüz resmi olarak kamuya açıklanmamış bir bilgiyi ifşa etmeden önce muhtemelen çenesini kapatmalıydı, ancak belli ki söylentiler bir yangın gibi yayılmıştı. Tanrı korusun, fail bizden biriydi. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Candy'nin bu işle hiçbir ilgisi yoktu. O arka odada yaptığı şey iki yetişkin arasında gerçekleşmişti ve bildiğim kadarıyla kimse zarar görmemişti.

Sabrı tükenden Candy yanmamış sigarayı tezgâhın üzerine fırlattı. "Ben insanlara zarar vermem. Onlara ihtiyaçları olanı veririm." Ön kapıya doğru yürüdü ve çerçeveye yaslandı. "Sorgulamanız bittiyse, ya beni bir şey için tutuklayın ya da dükkanımdan defolun."

Murphy ortağının koluna hafifçe vurdu. "Hadi gidelim."

Çıkarken Carter durdu ve Candy'nin gözlerinin içine baktı. "Kasabadan ayrılmayı aklından bile geçirme."

"Ve gelecek haftaki seansımızı kaçırayım mı? Bunu hayal bile edemezdim, memur bey."

Carter kızarmaya başladı ama Murphy sadece başını salladı ve arabasına doğru yürüdü.

Onlar gittikten sonra Candy'ye kuşkulu bir bakış attım. "Rick Carter mı?"

Bana el salladı. "On metrelik bir sopayla değil. Yine de bu onu susturdu." "Patrice'e olanlar hakkında seni neden sorgulasınlar ki?

Henderson?"

"Neden sanıyorsunuz? Bu kasabada seks içeren her suç onları doğrudan benim kapıma götürür. Aptallar!" Gövdesini aşağı doğru süpürme hareketi yaptı. "Bu kasabada buna elini sürebilecek tek bir insan bile yok."

Özel seanslarında tam olarak ne yaptığını merak etmeye başlamıştım.

Gözleri benimkilere kaydı. "Dediğim gibi, onlara ihtiyaçları olanı veriyorum."

Kafamdan uzak dur.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O zaman benim işimi merak etmeyi bırak."

Yeterince adil.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden bunun bir seks suçu olduğunu düşünsünler ki? Patrice'i bir ağaca çivilenmiş ve boğazı kemirilmiş halde buldular."

Candy derin bir nefes aldı ve vitrinin üstünü düzeltirken nefesini geri verdi. "Çünkü öyleydi. En azından muhtemelen öyle başladı. Sana bir şey söyleyeceğim çünkü seni seviyorum ve annene sana göz kulak olacağıma söz verdim. Ama bu sözleri kimseye söylediğini duymasam iyi olur. Anladın mı? Sen genç ve güzel bir kadınsın, bu yüzden geceleri dışarıda dikkatli olmalısın."

Bunu duymak istiyor muydum ki?

"Polis, Patrice Henderson'ın Perşembe sabahı geleceği konusunda haklıydı. Düşünceleri varmış. Aşerme. Tek seçeneği

benimle ya da kilisedeki papazla konuş." antanın üstünü karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Sen hangisini seçerdin?"

İtirazım yok. Yerel papaz berbat biriydi. Patrice'i kasabada çırılçıplak dolaştırır, herkes onu dinsiz düşünceleri olduğu için ayıplardı.

"Zavallı kız aklından geçenler yüzünden dehşete düşmüştü. Aylardır bunları yaşadığını ve düşüncesizce bir şey yapabileceğinden korktuğunu söyledi."

Kısa bir kakhaha attım. "Yani rastgele bir adamla birlikte olmak mı istedi?"

"Bunu düşündüğünüz için cehenneme gideceğimize inandırılarak yetiştirilmediyseniz komik."

Sırıtişım kayboldu. "Haklısın. Bu konuda şaka yapmamalıydım. Ama o da senin hakkında o polislerle aynı varsayımda bulundu."

Candy başını salladı. "Ona düşüncelerini yok edecek bir şey verebileceğimi düşündü. Bir büyü ya da bir iksir." Nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve tekrar doğruldu. "Yapabilirdim de ama en iyisi hormonlarla uğraşmamak. Özellikle de genç hormonlarla. Fantezisini gerçekleştireceğini bilseydim, bu konuda bir şeyler yapardım."

"Fantezi mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Tereddüt etti, kaşları gerilirken alnında bir sıra kırışıklık oldu. "Bir arkadaşlık uygulamasından bahsetti, sadece vampirlerle takılmak isteyen insanlar içinmiş."

Diğer her şey için uygulamalar vardı, neden olmasın? "Bu senin hatan değil Candy. Telefonu ya da bilgisayarını olan herkes bir randevu uygulaması kullanabilir."

Elindeki toz bezini yere bıraktı. "Patrice beni görmeye geldiğinde bunu çoktan yapmıştı. Bir kızı arayan bir grup vampir vardı. Hepsi için bir kız. Randevuya gitmemesi için ona isteklerini bastıracak bir şey vermemi istedi ama tek yaptığım eve gitmesini ve telefonunu kapatmasını söylemek oldu. O da kapatacağını söyledi," diye hızla ekledi, suçluluk dolu bakışları yeniden gözlerine dolmuştu. "O küçük kızı kurtların önüne kendim de atabilirdim."

"Kes şunu Candy. Patrice Henderson yetişkin bir kadın. Korunaklı ve naif, evet, ama yetişkin ve yetişkin kararları alabilecek kapasitede. Neden Murphy ve Carter'a bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Çünkü elimizde daha büyük bir sorun var. Kasabadaki insanlar bunu öğrenirse vampir avı başlar. Patrice Henderson uyanıp basına konuşmadan önce o piçleri bulmalı ve bu işe bir son vermeliyiz."

Bunun için artık çok geçti. "Kasabanın yarısı zaten biliyor." Dehşete düşmüş görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Buradaki polislerin dudakları gevşektir. Patrick bana boynunun her yerinde ısırık izleri olduğunu söyledi, yani bir vampir olduğu çok açık. Önümüzdeki birkaç gün içinde tüm kasaba öğrenecek."

"Aptallar!" Kulaklarından buhar çıkacakmış gibi görünüyordu. "Ekibi toplayıp bir dikiş büyüsü yapmayı düşünüyorum. O polislerin ağızları dikiliyken ne kadar konuştuklarını göreceğiz."

Squad'dan bahsedilmesi tüylerimi diken diken etti. "Lütfen yapma. Bu dörtlü şehre geldiğinde her zaman ne olduğunu biliyorsunuz."

"Hansel ve Gretel "den fırlamış cadılardı ve ben çocukken ödümü koparırlardı. Ne zaman annemle çalışmak için eve gelseler, arka kapıdan kaçar ve onlar gidene kadar ortadan kaybolurdum. Evdeki enerjiye dayanamazdım. Sanki geldikleri anda bir elektrik fırtınası kopacakmış gibiydi.

Kadınlar, Crimson da dahil olmak üzere dört kasabanın kesiştiği bir bölgede, ormanın kenarındaki eski bir evde birlikte yaşıyorlardı. Teknik olarak dördünün de vatandaşıydılar, bu yüzden Quad Squad onlar için muhtemelen daha uygun bir isimdi. Kasabaya her ayak bastıklarında, bunun bedelini hepimiz rahatsızlıkla öderdik. Gökyüzü koyu griye dönerdi. Elektrikler kesilirdi. En son ortaya çıktıklarında akbabalar ortaya çıktı ve haftalarca binaların tepesinde tünediler. Kendi bölgelerinde kalmaları herkes için daha iyiydi.

Candy sinirli bir iç çekti. "Zaten acil bir durumdan daha azı için geleceklerinden şüpheliyim."

Saate baktım. "Gitmem gerek. Patrick birkaç dakika içinde benimle Stag'da buluşacak."

"Charley," dedi Candy ben kapıya yönelirken. "Sana göz kulak olacağımı söylediğimde ciddiydim. Bunu her kim yaptıysa kötü biri ve tek bir kurbanla yetinmeyecek. Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Merak etmeyin. Herhangi bir arkadaşlık uygulamasına kaydolmak gibi bir niyetim yok." Evime gelen bir grup azgın vampiri büyük bir köpek durduramazdı.

Kapıyı çekip dışarı çıktığımda, caddenin karşısındaki kafeden bir adamın çıktığını gördüm. "Kim o?" Candy arkamdan yaklaştığında ona "Kim o?" diye sordum. Uzun boyluydu, siyah saçları ve nabızı atan her kadının iki kez bakmasına neden olacak bir yüzü vardı. Ve kesinlikle buradaki erkekler gibi giyinmiyordu. Tepeden tırnağa siyah giysilerle kaplıydı. Tüm bu karanlığı bozan tek şey açık teniydi.

Candy dışarı çıktı ve gözlerini kısarak ona baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum ama bence gidip öğrenmelisin."

"Gerçekten mi? Tanımadığım birinin yanına gidip sohbet etmemi mi istiyorsun?"

"Peki, neden olmasın?"

"Çünkü o kadar çaresiz değilim."

Düz bir ifadeyle bana baktı.

Ona dönüp baktım ve göz göze geldik. Uzaktan bile gözlerindeki yoğunluğu görebiliyordum. Bir süre bakışlarımı tuttu ve uzun zamandır hissetmediğim duygularımı harekete geçirdi. Belki de Candy haklıydı.

Beni nazikçe kaldırıma doğru itti. "Git kendini tanıt." "Sakin ol," dedim omzumun üzerinden. Kafeye dönüp baktığımda, gitmişti. "Bu kadarı da fazla."

Candy bana başını salladı ve içeri girdi. "Stag'a döndüğünde bana mesaj at."

Bara doğru yürürken bir yandan da gözümü adamdan ayırmadan sokağa çıktım. Oraya vardığımda Patrick arabayı durdurdu. Beau'nun barda bana ihtiyacı olmadığından emin olduktan sonra, hazırlanmak için arka odaya gittik.

"Dickie nasıl?" Kendini toparlamış ve kan bağışlarına devam etmek için sabırsızlanıyor olması için dua ediyordum. Keşke.

Patrick duraksadı ve ensesini kaşıdı. "Evet... bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Tükür gitsin."

"Kendine gelmiyor. Bu sabah onu vazgeçirmeye çalıştım ama işinin bittiğini söyledi."

Harika.

Dickie bir canavardı. Altın kan madeniydi. Diğer tüm bağışçılarımızın toplamı kadar bağışta bulundu. Tahminime göre, Patrick'in dondurucusunda en iyi ihtimalle bir hafta yetecek kadar kanımız vardı ve bu da yeni üye tedariki olmadan gerçekleşiyordu ve kooperatife her gün daha fazlası sevk ediliyordu. Talebi karşılayamazdık.

"Kenny'nin yarın evrakları doldurmak için gelmesi gerekiyor," dedim. "İlgilenen başka bağışçılarınız yoksa, taramasını hızlandırmaya çalışabiliriz."

Patrick inledi. "Bunu zaten düşünmüştüm. Dün gece senden ayrıldıktan sonra Kenny'nin evine uğradım ama aniden test yaptırmayı reddetti. Hepatit ya da daha kötü bir şey taşıdığına dair ne kadar bahse girmek istersin? Bir ipucu daha buldum," diye hızla ekledi, "ama bu biraz şüpheli."

"Kabarık ne demek?"

Yine o tereddüt vardı. "Bir vampirden telefon aldım. Numaramı şehirdeki birinden aldığını söyledi. Biraz para kazanmak istiyor."

Söylediklerinin hiçbiri bana uymuyordu. "Ve?"

Tedirginliğimi çabucak doğruladı. "Reaperstown'da." "Reaperstown mı?" Bir an ona bakakaldım. "Ciddi misin sen?"

Reaperstown eskiden gerçek bir kasabaydı, ama bugünlerde Crimson'ın on mil güneyinde metruk binalardan ibaret bir yerdi. Kasaba on yıldan fazla bir süre önce yok olmuştu, bu yüzden isterseniz bile haritada bulamazdınız. Artık beladan başka bir şeyle anılmıyordu. Orada gerçekten kötü vampirler vardı. Genç bir kadını ağaca bağlayıp onunla birlikte olmak için iki kere düşünmeyecek türden vampirler ve ben sonumun Patrice Henderson gibi olmasını istemiyordum.

"Aynı fikirde olduğumuzdan emin değilim Patrick."

"Bu geçici bir çözüm. Sadece daha kalıcı donörler bulana kadar. Ama bir şeyi anlamalısın, Charley. Vampirler ve kanun buralarda birbirine karışmaz. Korkuyorlar. Güvenlerini kazanmak biraz zaman alacak."

Tüm operasyonu durdurmak istediğim günler oldu ama insanlar bize güveniyordu. Şu anda sadece bir mucize yaratana ve Dickie'yi geri dönmeye ikna edene ya da daha fazla yerli bulana kadar bizi idare edecek kadar erzağa ihtiyacımız vardı.

"Bu vampir hiç test edildi mi?" Reaperstown'dan gelen herhangi bir vampirin temiz olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

"Öyle olduğunu söylüyor. Bir örnek alacağız ve doktora göstereceğiz. Test sonucu temiz çıkarsa bir donörümüz olacak. Ve ilgilenebilecek arkadaşları olduğunu söylüyor."

Orada vampirlerle çalışmayı düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Her şey kontrolden çıkıyor gibi görünüyordu. "Tamam, ama oraya sürüyle birlikte gideceğiz. Vampirine anlaşılmamızın bu olduğunu söyle."

Şimdi tek yapmam gereken Dog'u bizimle gelmeye ikna etmektir. Vampirler ve kurtlar genellikle birbirlerini tanıyana kadar pek iyi anlaşamazlardı, bu yüzden işler ilginçleşecekti.

Arka kapının hafifçe vurulduğunu duydum. Kapıyı açtığımda Bob bacaklarımın arasından sıyrıldı ve boş olan mama kabına koştu. Merdivenlerin dibinde bir müşteri duruyordu, solgun ve zayıf görünüyordu. "Erken geldin Mary. Daha kurulmadık bile ama içeri gel."

Basamakları güçlkle tırmandı ve içeri girdi. Bana gergin bir gülümseme verdikten sonra titreyen elini duvara dayadı ve odaya baktı. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette." Ona bir sandalye çektim.

Mary son altı aydır düzenli olarak geliyordu. Meme kanseri ona çok zarar vermişti ama bir süredir kana iyi yanıt veriyor gibi görünüyordu. Ama vampir kanı ilerlemiş hastalığı için bir tedavi değildi. Sadece acıyı tolere edilebilir hale getiriyordu.

"Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim, ama bir an önce başlamak istedim." Başka bir gülümsemeye zorladı.

Elimi Patrick'e uzattım. "Bana bir şişe ver."

"Önce kurmama izin verir misin?"

"Hayır. Kedimi besleyebilir misiniz?" Başımınla mama kabının yanındaki poşeti işaret ettim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce itiraz etmedi. Çantayı açtı ve hızla bana bir şişe uzattı, sonra da Bob'un kâsesini doldurdu. Patrick bir bekçiydi.

Mary hevesle benden aldı ve dudaklarına götürdü, hepsini yutmak ister gibi görünse de yutmamaya dikkat etti. Dilini birkaç damlayla kapladıktan birkaç saniye sonra yüzünün rengi geri geldi ve ellerinin titremesi durdu. Acının geçtiğini görmekten hiç bıkmadım. Birinin yüzünden kara bir bulutun kalkması gibiydi. Opioidler de bunu yapıyordu ama çirkin sonuçları oluyordu. Bazı insanların düşündüğünün aksine, vampir kanı hiçbir yıkım izi bırakmazdı. Hayatları yok etmedi.

Kapı bir kez daha çalındı. Dışarı baktığımda, sokakta sıraya dizilmiş daha fazla insan vardı. Hepsini hızlıca içeri soktuktan sonra kan şişelerini dağıtmakla meşgul olduk.

"Bay Devereaux ile tanıştınız mı?" Debra Owens sordu. "Dün gece bara geldi." Bu kadarla bıraktım.

Ama vampir kanını metadon gibi kullanan ve iyileşmekte olan bir bağımlı olan Hank bu işin peşini bırakmadı. "Dün öğleden sonra kendini tanıtmak için berber dükkanına uğradı. İyi birine benziyor. Dükkândaki herkesi büyük açılışına davet etti." Kafasını kaşdı. "O eski binayı önümüzdeki haftaya kadar teftiştten geçecek hale nasıl getirecek?"

Teftişi düşünmemiştim bile. Belki de açılışı gerçekleşmeyecekti. İzin olmadan olmaz. "Bu iyi bir soru, Hank. Ben de bunu merak ediyordum."

Sorular gelmeye devam etti. "Willy Henderson'ın kızını duydun mu?"

Haber hızlı yayılıyordu ve şu anda onu yavaşlatmam gerekiyordu. "Evet, bu gerçekten utanç verici. Umalım da bunu ona yapanı bulsunlar."

"O kan emicilerden biriydi, işte oydu." Hank Patrick'e baktı. "Alınma ama."

Patrick soğukkanlılığını benden daha iyi korudu. Debra'ya siparişini verdikten sonra listeyi kontrol etti ve çantasından iki şişe çıkardı. "Al bakalım, Hank." Hank şişeleri almaya gittiğinde Patrick onları ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bunların kimden geldiğini hatırlamak isteyebilirsin. Biz *kan emiciler* olmasaydık, kolunda bir iğneyle yerde kıvrılmış yatıyor olurdun."

Hank sırtıtmayı bıraktı. "Özür dilerim Patrick. Bunu söylemem doğru değildi." "Hayır, değildi," dedim. "Kelimeler güçlüdür. Eğer bir şeyler elde etmek istiyorsan

Her hafta bir ipotek ödemesine mal olmayan güvenli bir kan kaynağı, bu gibi yorumları kendinize saklamanızı öneririm."

Ürünü dağıtmayı çabucak bitirdik ve son müşterimizi de yoluna gönderdik. Ben kapıyı kapatmaya hazırlanırken Bob kapıdan sıvıştı. "Buradan çıkınca nereye gidiyorsun?" Kuyruğunu havaya dikerek sokakta tırıs tırıs ilerlerken, "Buradan çıkınca nereye gidiyorsun?" diye sordum. Başka birinin kedisini beslediğimi düşünmeye başlamıştım.

Saate baktım. Saat dokuzdu ve öne çıkmam gerekiyordu. "Yarın gece ne yapıyorsun?" Patrick'e sordum.

Evrak çantasını kapattı ve ayağa kalktı. "Seninle Reaperstown'a geliyorum."

"Güzel. Bir toplantı ayarla. Ve biz oraya gitmeden önce bu vampir hakkında ne bulabilirsen bul. Seni sabah ararım." Sonra Dog'u kendisinin ve sürüsünün bize katılması gerektiğine ikna etmek için mutfığa gittim.

OceanofPDF.com

NINE

Dog'a yarın gece Reaperstown'a gideceğimizi söylediğimde pek mutlu olmadı ama isteksizce de olsa bizimle gelmeyi kabul etti. Onu endişelendiren kendi güvenliği değildi. Vampir yaramazlık yaparsa o ve sürü biraz egzersiz yapmaktan zevk alırdı ama benim için endişeleniyordu.

Sipariş zili çaldı. Pencere kenarındaki tabaktan bir patates kızartması alıp Patrick'in önüne koydum. "Bugün kiliseye gittin mi?"

"Elbette." Bana bir sırtış fırlattı. "Günah kilisesi."

Ona bir kızartma attım. "Korkunçsun, bunu biliyor muydun?" "Her fırsatta."

Ön pencereden sokağın karşısındaki binaya girip çıkan işçilere baktım - bir Pazar günü saat onda. "Devereaux onları orada gece gündüz çalıştırıyor."

"Evet, ve muhtemelen o çöplüğü bir restorana dönüştürmek için onlara bir gemi dolusu para ödüyor... o yer ne zaman açılıyor demiştiniz?"

"Salı."

Kıkırdadı. "Gördüğüm zaman inanacağım. Tabii o adam orada bir sürü elf çalıştırmıyorsa."

"Belki de öyledir. Bu Crimson."

İşler kesattı, ben de biraz ara vermeye karar verdim. "Sen ve Lucy birkaç dakikalığına bara tek başınıza bakabilir misiniz?" Beau'ya sordum.

Bütün boş taburelere baktı ve omuz silkti. "Sanırım biz halledebiliriz o."

Barın etrafından dolaştım ve ön kapıya yöneldim. Patrick bir avuç patates kızartması aldı ve beni takip etti. "Önce yemeğimi bitirmeme izin verir misin?"

"Gelmeni ben mi istedim?"

Onları ağzına tıktı ve yemeğinin etrafında mırıldandı, "Kızım, bazen tam bir baş belası oluyorsun."

"Biliyorum." O binaya davetsiz girme fikrimi değiştirmeden önce ilerlemeye devam ettim. Caddenin karşısına geçtiğimizde, ön kapının yanındaki MORCEAU yazan tabelaya baktım. "Bu nasıl bir isim böyle?" Kesinlikle Fransızcaydı.

"Pahalı bir tane. Salı akşamı yemeğini sevgilinin ödeyeceğinden emin olsan iyi edersin."

"Bu bir randevu değil."

"Bunu biliyor mu?"

Ona omzumun üzerinden sinirli bir bakış attım. "Dog gibi konuşmaya başladın."

"Arkada barda çalıştırdığınız o herodan daha iyi bir köpek."

Cam kapı kapalıydı ve dün orada olmayan ön pencere de öyle. Kolu denedim ama kapı kilitliydi, bu yüzden arkadan dolaşıp arka pencerelerden herhangi birinin bize içeriyi gösterip göstermeyeceğine bakmaya karar verdik. Biz uzaklaşırken kapı açıldı. Atticus Devereaux dışarı çıktı.

"Merhaba." Patrick ona doğru yürüdü ve elini uzattı. "Sen yeni çocuk olmalısın. Ben Patrick Aldean. Bir tur rehberine ihtiyacınız olursa, Crimson konusunda uzmanım."

El sıkıştılar ve Patrick'in ağzından küçük, komik bir ses çıktı. Bir an için adamı bırakmayı planlayıp planlamadığını merak ettim.

Atticus elini çekti ve gözlerini benimkilere çevirdi. "İçeri gelmek ister misin?"

Omuz silktim. "Elbette." Hâlâ Atticus'a bakmakta olan Patrick'i atlattıktan sonra içeri girdim ve bir nefesi bastırdım. Yirmi dört saat ne kadar büyük bir fark yaratmıştı. Aslında bu inanılmazdı. Crimson'ın Atticus Devereaux'nun adını sayıkladığını düşünmeye başlamıştım. Tam buraya uyuyordu.

"Size etrafı göstermemi ister misiniz?" Devereaux sordu.

Döndüm ve neredeyse benden birkaç santim ötede duran adamlarla çarpışıyordum. "Hiç sanmıyorum." Araya biraz mesafe koymak için geri çekildim.

ama gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ne kadar uzun olduğunu daha önce de fark etmiştim, ama şimdi aramızda bir bar olmadığından, üzerimde yükseliyor gibiydi.

Mekânda tek bir işçi bile yoktu, bir elf bile.

"Patrick nerede?" Onu odada göremeyince dışarı çıktım. Gözlerini ileriye dikmiş ve elini uzatmış, aynı yerde duruyordu.

Atticus etrafımda dolaştı ve Patrick'in elini tuttu, gözlerinin içine bakarken sıkıca kavradı. "Seninle tanışmak bir zevk Patrick."

Patrick üzerine çöken sersemliği üzerinden atarak eline baktı. "Ben de... sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Atticus tekrar içeri girdi ve onu takip etmemizi işaret etti ve anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı biz de yaptık. Birden her yer işçilerle doldu. Sol tarafımdaki duvarı sıvayan bir adam ve mermer zemini cilalayan bir başkası vardı.

Mermer.

"Bunu nasıl yaptın?" Aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ederek ona sordum.

Dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Sihir."

Sanırım Crimson'da yaşayanlar listesine sihirbazı da ekleyebiliriz. Patrick'in kaşları çatıldı. "Cidden dostum, bunu nasıl başardın?" "Dediğim gibi, müteahhitlerim oldukça motive."

Kapılardan birinden beyaz ceketli bir adam girdi. "Geyik etinin tadına bakmak ister misiniz, Bay Devereaux?"

Atticus bana gülümsedi. "Gidelim mi?"

Tarifleri test etmek için biraz geç kalmış gibiydim ama duvarları sıvamak için de geç kalmıştım.

Onu muhteşem bir mutfığa kadar takip ettik, bu da bir başka imkânsız başarıydı. Şef bir tabaktan bir cloche kaldırdı ve daha önce yediğim hiçbir geyik etine benzemeyen iki az pişmiş et madalyonu ortaya çıkardı. Ve ben bu dağlarda yaşarken çok yemiştim. Yine de görünce ağzım sulandı.

Atticus bir çatal aldı ve bana uzattı. "Umarım aynı tabaktan paylaşmanın sakıncası yoktur."

Patrick bir tane de kendisi için aldı. "Bunu yiyeceksem çatalımı seninle paylaşmaya hazırım."

Şef madalyonları dikkatlice lokmalık parçalar halinde kesmiştir. "Et, tutsülenmiş yaban mersini ile aşılانmış ve üzerine tereyağı tapenadı eklenmiştir."

Beğenmeseydik muhtemelen onu mahvederdi, ama geyik etinden bir parça tattığımda, geri tükürme dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Tadı acıydı. Şekersiz çikolata gibi. Yutmak için kendimi zorladım.

Atticus beni yakından izledi. "Beğendin mi?"

Patrick beni yalan söylemekten kurtardı. "Çok iyi yemek yapıyorsun. Sanırım bir parça daha alacağım." Kendine ikinci bir ısırık ve ardından üçüncü bir ısırık aldı. Yüzümdeki ifadeyi görünce, beni ikinci bir nezaket ısırığı almaktan kurtardı. "Başka kimse yemediğine göre, son parçayı ben alayım."

Atticus şefi elinin tersiyle itti. "Geyik eti sevmez misin?"

"Benim için biraz gamey. Ben daha çok burger seven bir kıyım." Geyik etini severdim ama basit bir şekilde pişirilmesini tercih ederdim.

"O zaman şef Salı akşamı yemek için bir meydan okuma yapacak. Eminim sizi kazanabilir."

Ona baktığımda Patrick neredeyse dudaklarını şapırdatıyordu. Eğer onu buradan çıkarmazsam, muhtemelen tatlılardan tatmak isteyecekti.

Atticus'a, "Barmenimi orada yalnız bıraktım, geri dönsem iyi olacak," dedim. "Numuneler için teşekkürler."

Biz çıkarken, bizi kapıya kadar takip etti. "Salı günü saat sekizde mi?"

"Yedi yapsak iyi olur. Çok kalabalık olmadan Stag'a dönmem gerekecek." Bu bana yemeği erken bitirmek için de bir bahane verdi.

Caddenin karşısına geçerken Patrick kolunu benimkine doladı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece dışarıda yemek yiyecek vaktim yok. Ve o pisliği yemek zorunda kalmayı hiç istemiyorum."

Bana yan yan baktı. "Kıyım, aynı yemeği mi yiyorduk? Bu ağzıma attığım en lezzetli etlerden biriydi." Yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"İğrençsin, Patrick."

"Ve her dakikasından zevk alıyorum, senin de yapman gereken bu. Bu kadar bıkkın ve sıkı fıkı olmak için çok gençsin. Aslına bakarsan, şu anda biraz eğlenmek için sana doğru geliyorum." Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Bir partiye gidiyorum ve duyduğuma göre kapıda çok güzel hediye paketleri olacakmış."

"Ne tür güzellikler?"

"Oh, bilmiyorum. Biraz bundan. Biraz ondan. Belki biraz da DT."

Ona bakmak için sokağın ortasında durdum. "Patrick? Sakın bana uyuşturucu kullandığını söyleme."

Ejderha gözyaşlarından bahsetmek bile beni tedirgin ediyordu. Bir büyücü tarafından formüle edildiği ve insanları özellikle de yatak odasında canavara dönüştürdüğü için bu adı aldığı dışında kimse hakkında pek bir şey bilmiyordu, bu yüzden bu kadar popüler olmuştu. Küçük mavi bir haptan daha güçlüydü.

Suratını astı. "Şimdi de bana kızdın."

"Kızgın değilim, endişeliyim."

"Olma. O şeye dokunmayacağım." Bana üç parmakla selam verdi. "İzci onuru."

"O zaman git buradan. Ama eve gittiğinde beni arasan iyi edersin." Arabasına bindi ve bana bir öpücük kondurdu.

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra arkamı döndüm ve barın içinde neler olduğuna göz attım. "Şu aptallar!"

Richie ve Wes Wyatt'ın gösterisini izlemek için gelmiş olan insanları iterek içeri koştum. Barın tepesinde sarhoş iki erkek öğrenci gibi bir aşağı bir yukarı tepiniyorlardı. Richie'nin elinde Glenlivet vardı, kardeşi ise bir şişe ucuz tekilayı emiyordu.

"O şişenin fiyatı hakkında bir fikrin var mı?" Richie'ye bağırdım.

Ağızına götürdü. "Bu mu? Tadı terebentin gibi." Odanın öbür ucuna uçtu ve duvara çarparak parçalandı.

"Bu pahalı bir terebentin şişesi ve sen daha yeni satın aldın." Barmenimin ve aşçımın hangi cehennemde olduğunu merak ederek odaya göz gezdirdim. "Barımdan defol!"

Wes kenara kadar yürüdü ve bana baktı. "Kız kardeşim nerede?"

Odaya göz gezdirdim ama onu göremedim. "Muhtemelen maraton molalarından birini veriyordur." Gecenin sonunda bir işi olduğu için şanslı sayılırdı. Wyatt ailesi bir yükten başka bir şey değildi ve Lucy'nin benim maaşımla çalışıyor olması belaya davetiye çıkarmak demektir. O cahil kardeşlerinin raydan çıkıp bunun gibi astronomik derecede aptalca bir şey yapmalarının an meselesi olduğunu biliyordum. "Sarhoşsun sen. Polisi aramadan önce aşağı in."

"Polis mi?" Tekilasından bir yudum daha alarak homurdandı. "Ye bunu, kaltak!" Ayağını savurdu, ben eğilip bükülürken çizmesinin çelik ucu yanağımı zar zor sıyırdı.

Titremeye başlayan ellerime baktım. Sonra gözlerim onun arkasındaki içki şişelerine takıldı. Bir an sonra şişelerden biri raftan fırladı ve Wes Wyatt'ın kafasının arkasına çarparak onu öne doğru tökezletip yere düşürdü. Sarsıntı titreşimlere dönüşürken şaşkınlıkla tekrar ellerime baktım. Sonra yan tarafına bir tekme attım ve geri çekildim. "Ye şunu, pislik!"

Birdenbire kocaman bir kurt ortaya çıktı ve Richie ile Wes'in arasındaki barın üstüne atladı. Bir saniye sonra Richie atladı ve yer değiştirdi, onu kardeşi izledi ve eşit bir dövüş oldu; iki cılız sarhoş kurt, çok daha büyük ve ayık bir kurda karşı.

Beau elinde bir satırla mutfaktan koşarak geldiğinde barın yarısı boşalmıştı. Bıçağı barın tepesine saplarken herkesin dikkatini çekmek için ısıklık çaldı ve kurtlar ona bakmak için döndüğünde bıçağı geri çıkarmak için mücadele etti.

"Sakin ol kovboy," dedim sonunda satırı serbest bırakıp sallamaya başladığında.

Dog dikkatlerinin dağılmasından faydalandı ve yukarıdan saldırdı. Bir an sonra içlerinden birinin üzerine çıktı ve onu boğazından tutarak yere yapıştırdı. Diğer kurt Beau'ya doğru sıçradı ama satır Beau'nun elinden çıkıp göğsünün kalın kürkünün tam ortasına inince havada durdu. Kurt keskin bir havlama sesi çıkardı ve yere düştü, yarasından akan kanla yan yatarken hızla nefes alıp veriyordu.

Tam her şey yoluna girmişken, odayı bir savaş çılgılığı doldurdu. Mutt elinde sıkıca kavradığı bir süpürgeyle koridordan uçarak geldi. Aniden durdu, bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Sorun yok," dedim. "Her şey bitti."

Mutt birkaç kez başını salladı, nefesini tutarken gözleri irileşmişti. "Öyle mi?"

"Evet." Yanına gittim ve süpürge sopasını elinden aldım ki bu hiç de kolay olmadı. "Yine de destek için minnettarım."

"Tabii, tabii. Her zaman."

Arkamı döndüğümde Beau az önce çivilediği kurdun yanında duruyordu ve biraz solgun görünüyordu.

Köpek Wes'i bıraktı ve bana doğru koştu.

Wes anında yerinden kıınıldadı ve gözlerini Richie'ye dikti. "Onu sen öldürdün." Beau'ya ölümcül bir bakış fırlattı. "Sen benim kardeşimi öldürdün!"

"Onu öldürmek istememiştim," diye kekeleydi, insan formuna geri dönerken Richie Wyatt'ın çıplak bedenine bakıyordu.

Beau'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nefsi müdafaaydı." Odadaki tüm tanıklara göz gezdirdi. "Hepiniz gördünüz. Richie Wyatt beni öldürmeye çalıştı!"

Banyo kapısı açıldı ve Lucy dışarı çıktı. "Burada ne haltlar dönüyor?" Yerde hareketsiz yatan kardeşine ve sonra da Wes'e baktı. Her şeyi anladıktan sonra Wes'in kıyafetlerini yerden aldı ve ona fırlattı. "Seni lanet olası aptal. Muhtemelen az önce beni kovdurdun."

En hafif tabirle.

Onu o kadar sert itti ki adam bara yaslandı ve şaşkınlıkla ona baktı. Dediğim gibi, muhtemelen üç yaşından beri birini nasıl döveceğini biliyordu.

"Kahretsin, Lucy! Richie'yi Beau öldürdü!"

"O ölmedi." Ona doğru yürüdü ve yan tarafına tekme attı. "Ayağa kalk!"

Şaşkınlıkla Richie kıpırdanmaya başladı. Bir dakika sonra ayağa kalktı, ayık görünüyordu. Odadaki tüm gözler onun mahrem yerlerine dikilmişken, herkesin yüzüne bakacak şekilde döndü ve kalçalarını oynatmaya başladı. "İyice bakın hanımlar. Çoğunuz zaten görmemiş değilsiniz."

"Bana bakma," dedim.

Richie giysilerini toplarken Köpek mutfığa doğru gitti. Pantolonunu giydikten sonra Beau'ya ters ters baktı ve elini göğsünde iyileşmek üzere olan yaranın üzerinde gezdirdi. "Arkanı kollasan iyi edersin, evlat. Nerede yaşadığını biliyoruz."

"Nerede yaşadığını da biliyorum," dedi Dog, giyinmiş bir halde koridordan çıkarken. "Her şey bitti. Anladın mı?"

Lucy kardeşlerine uyarıcı bir bakış attı. "Onu aldılar ve gidiyorlar."

Çıkarken onlara kendi uyarımı yaptım. "Ömür boyu men edildiniz. Ve o viski şişesi için bana borçlusun, Richie." Bunun için tek kuruş bile alamayacağımın tamamen farkındaydım. En azından o şişeyi duvara çarpıp parçalamadan önce yarısı boşalmıştı.

Onlar gittikten sonra, kalan birkaç müşterim taburelerine geri döndü. İt yerleri paspaslarken Beau içki servisi yapmaya ve barın üstündeki ayak izlerini temizlemeye devam etti. On dakika içinde her zamanki gibi iş olacaktı. Soğuk bir biranın cazibesini asla hafife almayın.

Lucy bana yaklaşırken sert bir yüz ifadesi takındı ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Şehirde bir Wyatt'ı işe alacak pek fazla insan yoktu. Belli sebeplerden dolayı. "Kovuldum mu? Kardeşlerimin pislik olması benim suçum değil."

Ve annenle baban, demek istedim. Tüm klan sorunluydu ama en azından Lucy yarı medeniydi. Her gün zincirimi kırmayı başarıyordu ama iyi bir barmendi ve kardeşlerinin kötü davranışları yüzünden onu kovmak bana doğru gelmiyordu. Ayrıca yarın gece ona burada ihtiyacım vardı, böylece Dog ve ben Reaperstown'a gidip o vampirle konuşabilecektik.

Onu bir süre daha hizada tutmak için biraz daha sağlamaya karar verdim. "Vardiyalarınıza zamanında geldiğiniz sürece hâlâ bir işiniz var."

Yüzünde kısa bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. "Buna minnettarım, Charley."

"Evine git, Lucy. Kardeşlerine neredeyse seni kovdurduklarını söyle." Giderken ekledim, "Ama bir daha buraya gelirlirse, hiçbir şeyin garantisini veremem."

* * *

Sonraki birkaç saatimi benden kaçan evrak işlerini hallederek geçirdim. Ya bu gece halledecektim ya da ertesi gün erken gelmem gerekecekti. Ama Reaperstown'a bir gezi yapacaktık ve yarın öğleden sonra başka hiçbir şeye odaklanamayacaktım.

Bob için sokağı kontrol ettikten ve onu orada bulamadıktan sonra bara geri döndüm. Beau birkaç kadeh dolduruyordu ama bardakları ıskalayıp duruyordu. "Sanırım nişan alamıyorsun. İyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"Bu gece neredeyse bir kurt tarafından kışına tekme yi yordun. Biraz titrek hissettiğin için kimse seni suçlamayacaktır."

Kaşları çatıldı. "Titremiyorum." Sonra daha yakına eğildi. "Ayrıca Louie arabada koltuğumun altında."

"Dikkatli olmazsan o şeyle kendini vuracaksın." Güldü.

"Silah kullanmayı biliyorum, Charley."

Ben de öyle, ama yine de kamyonetimde o tüfeğı her elime aldığımda beni geri yordu.

Oturdum ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ederek birkaç kez esnedim.

Beau beni drtt. "Barın üzerinde uyuyakalmadan önce neden buradan gitmiyorsun?"

Normalde bu öneriyle alay eder ve beni meşgul edecek bir şeyler bulurdum ama çok yorgundum ve mekn neredeyse boştu. "Emin misin?"

"Evet. Bugün Pazar geces. Zaten yarım saat inde kapatıyoruz."

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım. "Bob'un gelip gelmediğini bir kez daha kontrol etmem gerekiyor. Wyatt'ların misilleme yapmaya karar verirlerse onu yemeyeceklerine güvenmiyorum, o yüzden bu gece eride kalacak."

Arka odaya gidip kapıyı açtığımda Bob eri girdi ve ksesine doğru ilerledi. Kapıyı kapatırken sokakta bir ses duydum. Kapıdan fazla uzaklaşmamaya dikkat ederek dışarı ıktım. "Dışarıda biri mi var?" Hışırtı sesleri devam ediyordu. "Besleyecek başka bir kedim olmasa iyi olur," diye mırıldandım daha cesurca ve sesin geldiği yöne doğru birkaç adım attım.

p konteyneri ile duvar arasına sıkışmış küçük bir çöp torbası vardı. Birisi açıklığı kaçırmış ve orada öylece bırakmıştı. Onu çıkardım ve diğer taraftaki kapıdan eri atmak in etrafından dolaştım. Yerde kamburlaşmış bir şekilde gördüğüm şey neredeyse nefesimi kesecekti.

"Patrick?"

TEN

"O nasıl?" Dog, arkasında Beau ile birlikte boş yatak odama girdiğinde sordu.

Derin bir uykuda yatağa yayılmış olan en iyi arkadaşıma baktım. "Bilmiyorum. Onu uyandıramıyorum. Bu sabah kalktığımdan beri böyle."

Yatağın kenarına oturduğumda Köpek yanıma bir sandalye çekti. "Bana dün gece tam olarak ne olduğunu anlat."

"Sana her şeyi anlattım zaten. Onu arka tarafta, çöp konteynerinin yanında buldum. Sonra kamyonetimi çektim, onu aldım ve buraya getirdim."

Dog ellerimden birini tuttu. "Benim, Charley. Bana her şeyi anlatmalısın ama şu anda anlatmıyorsun."

Onunla Beau arasında bir bakış attım. "İkiniz de Patrick'in aklını kaçırdığını düşüneceksiniz ama kaçırmadı."

Beau öfkeli bir iç çekti. "Bak, Charley. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden ona yardım edemeyiz."

"Size zaten iki ya da üç kez söyledim. Bob'u kontrol etmeye gittim ve sokakta garip sesler duydum. Çöp konteynırına doğru yürüdüğümde onu buldum..."

Köpek elimi daha sıkı kavradı. "Her şeyi duydum ve gördüm, o yüzden sadece söyle."

Elini bıraktım ve tükürmeden önce derin bir nefes aldım. "Kalçalarının üzerine çökmüş bir tavuk leşi yiyordu."

"Şey," dedi Beau başını sallayarak, "belki de acıkmıştır." Ve belki de Patrick, Beau'nun test edilmesi gerektiğı konusunda haklıydı.

"Çiğdi."

Beau bir kahkaha attı. "İşte bu çılgınlık."

Köpek ona ters ters baktı. "Güzel."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Birden midem bulandı, kalktım ve tuvalete doğru koştum, tekrar kusma dürtüsü hissettiğimde tuvalete sarıldım.

Beau endişeli bir bakışla kafasını kapıdan içeri uzattı. "İyi misin, Charley?"

Ona bir başparmak işareti yaptım. "Bağırsaklarımı kusuyorum ama çok iyiyim." Bir öğürme daha geldi ama midemde hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Hamile değilsin, değil mi?"

Yüzümü kaseden kaldırdım. "Tanrım, Beau. Kusuyorum ve aklına gelen ilk şey hamile olup olmadığımı sormak mı oluyor?"

Ayaklarını gergin bir şekilde kaydırarak ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Şey, bilmiyorum."

"Kişisel tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Görünüşe göre birinin çükünü pantolonunun içinde tutması gerekiyordu. Ayağa kalkıp yatak odasına dönmeden önce birkaç kez daha kustum. "Soruna cevap vermek gerekirse, kesinlikle hamile değilim." Aşk hayatım yok gibiydi.

Bir gece önce Patrick'i ağzında çiğ tavukla gördüğümünden beri midem bulanıyordu ama tuvaletle olan ani aşk ilişkimin sebebinin bu olmadığından emindim. Geyik etinin kötü olduğunu düşünmeye başlamıştım. Şehirdeki yeni bir restoran için iyi bir başlangıç değil. Patrick'in ruhsal durumunu da açıklayabilirdi. Ama ben daha çok o partide aldığı "hediye çantası" konusunda endişeliydim. Şimdilik bunu kendime saklamaya ve dikkatleri onun ani delilik gösterisine daha sempatik bir açıklama getirmeye odaklamaya karar verdim.

"Sanırım dün gece gıda zehirlenmesi geçirmiş olabiliriz. Devereaux bize yeni menünün bir örneğini sundu ve tadı doğru değildi. Ben sadece bir ısırık aldım ama Patrick birkaç tane yedi."

"O zaman onu bir hastaneye götürmeliyiz," dedi Beau.

"O bir vampir, Beau. Onun için yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Adım atmaya başladı. "Hiçbir şey yapmadan duramayız. Tom Murphy'ye en iyi arkadaşının senin evinde nasıl öldüğünü nasıl açıklayacaksın? Seninle bir gün geçirecek ve sonra da aksesuar olarak benim ve Dog'un peşine düşecek."

Ona dehşete düşmüş bir bakış attım. "Birinin öldüğünü kim söyledi? Candy yolda geliyor. O ne yapılacağını bilir." Patrick'e yardım edebilecek biri varsa, o da oydu. Onun ön kapıdan girdiğini duyana kadar geçen beş dakika bana saatler gibi geldi. Şal desenli pantolonu ve geniş yakalı, bembeyaz bluzuyla yatak odasına girerken, sanki bir filmde fırlamış gibiydi.

Yetmişli yılların zaman tüneli. Gözlerinde en ufak bir aciliyet belirtisi yoktu. "Candy," diye onayladı Dog.

Ona doğru yürüdü ve elini omzuna koyarak kalçasını koluna yasladı. "Ne kadar da güzel görünüyorsun. Nasılsın şekerim?"

"Şikayet edemem."

"Eğer birbirinizle flört etmeyi bitirdiyseniz," dedim, "işimize dönebilir miyiz?"

Bana azarlayıcı bir bakış attı. "Sen buna flört mü diyorsun? Tatlım, flört ettiğim zaman anlarsın."

Dog kıkırdadı ve Patrick'e başını salladı. "Bizi bir ilişki yaşamakla suçlamadan önce işe koyulsak iyi olur."

Candy ona göz kırptı ve çantasını komodinin üzerine koydu. Sonra Patrick'in yüzüne doğru eğildi. "Uyan, uykucu kafa."

"Bunu zaten denedim," dedim. "Gözlerini açmasını sağlayamıyorum."

"Merak etme. Candy bir erkeği nasıl uyandıracağını bilir." Elini çantasına attı ve bir parfüm numunesinden daha büyük olmayan küçük bir şişe çıkarıp kapağını çevirdi. Şişeyi Patrick'in burnunun altına yerleştirdikten sonra hiçbir tepki alamayınca doğruldu ve gözlerini kıstı. "İşte bu bir ilk."

Şişeye bir göz attım. "Kokulu tuzlar mı?"

"Onun gibi bir şey." Onu inceledi ve sonunda yatağın yanına bir sandalye çekti. "Sanırım bu daha ciddi bir teşhis testi gerektirecek."

Yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. "Ne tür bir test?"

Sonunda gözlerini Patrick'ten ayırıp bana baktı. "Dün gece onu ölü bir tavuk yerken bulduğunu mu söylemiştin?"

"Şey... daha çok çöp konteynerinden arta kalan bir leş gibiydi. Kafası, tüyleri ya da başka bir şeyi yoktu."

"Çiğdi, değil mi?" Kalçamı okşadı. "Aynı şey tatlım, ama kendini nasıl daha iyi hissedeceksen."

Dün gece gördüklerimi her gözümün önüne getirdiğimde midem yeniden bulanıyordu. "Belki de sana bahsettiğim geyik eti yüzündendir."

Elini uzattı. "Saç tokasına ihtiyacım var mı?"

"Uh..." Odaya göz gezdirdim ve şifonyerin üzerinde bir tane gördüm.

Çantayı Candy'ye uzattıktan sonra uzun kızıl saçlarını geriye çekti ve topuz yaptı. Sonra tekrar çantasına uzandı. "Ve bugün en sevdiğim beyaz bluzumu giyecek kadar aptaldım." Çantasından şırıngaya benzeyen bir şey çıkardı. "Hepiniz geri çekilmek isteyebilirsiniz."

"Bu da ne?" Dedim.

"Bahsettiğim teşhis testi."

Onun tavsiyesine uymak yerine yaklaştım ve parmağını siyah sıvı tüpüne vurarak bir hava kabarcığını yüzeye çıkararak şırıngayı hazırlamasını izledim. Sonra iğnenin ucundan bir damla sıvı gelene kadar pistonu hafifçe bastı. Siyah mürekkebe benziyordu.

Kaşlarım gerildi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Şırıngayı yere bıraktı ve çantasından bir paket sigara çıkarıp dişlerinin arasına yerleştirdi.

"Candy Palmer, o sigarayı evimde yakmaya cüret etme. Bıraktığını söylemiştin."

"Belli ki işe yaramamış." Şırıngayı aldı ve ağzındaki sigarayı tükürerek iğneyi hızla Patrick'in koluna batırdı. Sonra iğnenin içindekileri istikrarlı bir şekilde Patrick'in damarına batırmaya başladı. "Git birkaç havlu getir."

"Ne için?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Sıçrama için."

"Sıçrama mı?" Beau dehşete düşmüş görünüyordu. "Ona ne yapıyorsun böyle!"

Kadın yavaşça enjekte ederken koyu renkli sıvı damarından omzuna doğru hızla ilerledi.

Dog bilerek başını salladı. "Bir iblis hesaplaşması."

Vücudundaki görünür her damar siyaha dönmeye başlayıp onu insan anatomisinin damar ve atardamarlarını detaylandıran diyagramlardan birine benzetirken Patrick kıpırdamadı bile. Sıvı yüzüne ulaştığında dudakları aralandı. Gözlerine doğru yılan gibi kıvrılırken keskin bir nefes aldı.

Candy doğruldu ve bir adım geri çekildi. "İşte başlıyoruz."

Patrick'in kapalı göz kapakları şişmeye başlarken tüm vücudu titremeye başladı.

"Ona ne oluyor?" Bana cevap vermeyince onu sarsmak istedim.

Onun yerine Patrick'e başını salladı. "Kendin gör."

"Aman Tanrım!" Patrick doğruldu ve gözlerini açtığında Beau'nun sırtı gümbürtüyle duvara çarptı. Göz çukurlarından kan fışkırıyordu.

Candy bluzuna baktı ve bir iç geçirdi. "Ne dağınıklık ama. Yine de bunu doğruluyor."

"Tanrı aşkına Candy, neyi onaylıyorsun?" Dedim ki.

"Tatlım, arkadaşın ele geçirilmiş."

Dog bana sempatik bir gülümseme verdi. "O haklı, Charley. Geri çekilmek isteyebilirsin."

"Buna gerek kalmayacak." Candy yatağın üzerinden eğildi ve Patrick'le yüz yüze geldi. Gözleri onunkileri takip etti ama bunun dışında bir milimetre bile kıpırdamadı. "İçeride olduğu doğru, ama kapana kısıldı. Damarlarındaki o kanla hiçbir yere gidemez. Şimdi tek yapmamız gereken babasının kim olduğunu bulmak."

"Babası mı? Biraz geri gidebilir miyiz?" Gözlerinin içine baktım ama gördüğüm Patrick değildi. "Ona enjekte ettiğin şey neydi? Ve onun ele geçirildiğini nereden biliyorsun?" Aslında kendimi bunun doğru olmasını umarken yakaladım. Ya içine şeytan girmişti -ki bunun tedavi edilebilir olduğunu varsayıyordum- ya da en iyi arkadaşım delirmişti ve çiğ et yemek istiyordu.

"Zombi kanı," dedi Dog. "Öyle değil mi Candy?"

Zombi kanı mı?

İğnenin kapağını geri taktı ve çantasına doldurdu. "Söylemenin en kolay yolu bu ve hastayı etkisiz hale getirme gibi bir avantajı da var. Ya bu ya da bir hücre ve arka odamdaki kullanılıyor."

Beau başını eğdi. "Öyle mi? Ne tür bir hücre?"

"Odaklan lütfen." Sorularım henüz bitmemişti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Dediğim gibi," diye devam etti Candy. "Bunu ona kimin ya da neyin yaptığını bulmamız gerekiyor. Babasını bulmalıyız."

"Ya da annem," dedi Dog. "Erkek iblisler kadar dişi iblisler de var."

Candy gülümsedi. "Düzeltiyorum."

Şimdi de iblisler hakkında mı

konusuyorduk?

Gergin bir kahkaha attım. "Tabii ki. Bunu neden düşünemedim ki?"

Candy çantasından bir çift kelepçe çıkardı. Bütün bu eşyaları o küçük çantasına nasıl sığdırdığı bir muammaydı. "Bize onu çöp konteynerinin arkasında bulana kadar attığınız adımları anlatarak başlayabilirsiniz. Yol boyunca bir yerde, bir şey onu yakaladı."

"Dün gece bir partiye gitti. Belki de orada tanıştığı biriydi." Ejderhanın gözyaşlarıyla ilgili kısmı atladım çünkü uyuşturucu şeytani ele geçirme anlamına gelmiyordu. Ama sonra o gölgeyi geçen gece ara sokakta ve Cumartesi günü Patrick beni beklerken evimin yanında gördüğümü hatırladım. Bu bende ciddi bir ürperti yarattı. "Sanırım biri beni takip ediyor."

Köpek gözlerini kıstı. "Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"Yapmak zorunda olduğumu düşünmemiştim. Paranoyaklaştığımı sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim. Cuma gecesi kediyi çağırmak için dışarı çıktığımda barın arkasındaki sokakta bir gölge gördüm. Ertesi gece Patrick beni görmeye geldiğinde evimin yanında bir şey gördüm. O olduğunu sandım ama değildi."

"Bu kadar," dedi Beau. "Kapanıştan sonra kamyonetine kadar eşlik edilmeden Stag'dan ayrılmayacaksın."

"Ben de seni eve kadar takip edeceğim," diye ekledi Dog. "Daha da iyisi, neler olduğunu anlayana kadar sürüye sırayla eve göz kulak olmalarını söyleyeceğim."

Evimin bir kurt sürüsü tarafından gözetlenmesi beni heyecanlandırmıyordu ama kabul etsem de etmesem de beni izleyeceklerini biliyordum. "Bunu takdir ediyorum ama gözetim işini abartmayın. Bir şey çıkmayabilir."

Candy hâlâ gözlerinde o tuhaf bakışla bize bakan Patrick'i işaret etti. "Oradaki *bir şey* değil. Bu arada, onu hizada tutmak için küçük bir sigortam var." Kelepçeleri havaya kaldırdı. "Sanırım bu iş bitene kadar burada misafir olacak."

Patrick'in ağzından küçük, garip bir kahkaha çıktı ve evimin onu karantinaya almak için en iyi yer olup olmadığını ya da her ne yapıyorsak onu ikinci kez tahmin etmeme neden oldu. Patrick'i seviyordum ama yine de diğer odada uyumak zorundaydım. "Eğer ele geçirilmişse, bunların kaçmasını engelleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Candy, "İçine şeytan girmiş," dedi. "Öyle olmasaydı o zombi kanı onu öldürürdü."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Ne? Onun hayatını riske mi attın?" Öfkem artmaya başlamıştı.

Bana doğru yaklaştı ve çenemi avucunun içine alarak gözlerimi kendi gözlerine kaldırdı. "Şimdi beni dinle. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum." Başka bir şırınga çıkardı. "Yanılmış olsaydım o zombi kanını ondan temizleyecek bir şey de getirmiştım, ki yanılmamıştım."

İkinci şırıngada ne olduğunu sormayı düşündüm ama bilmek istediğimden emin değildim.

"Ve merak etme." Kelepçeleri önümde sallandırdı. "Bunlar özel. Onlara kendim biraz büyü aşıladım."

"Neden bu kadar sakın?" Patrick'in gözlerindeki bakış bana zarar vermek istediğini söylüyordu ama o sadece ürkütücü bir bakışla yatakta oturuyordu.

"Damarlarında dolaşan o kara ölümü tersine çevirene kadar teknik olarak ölü sayılır, bu yüzden fazla hareket edecek gücü yok." Adamın ön kolunu tuttu ve gevşek bileğini çırttı. Adam başını oynatmadan gözlerini yavaşça onunkilere çevirdi. "Gördün mü? Annenin sevgi dolu kollarında bir bebek kadar güvende olacaksın."

"Şimdi ne yapacağız?" Beau odadaki hava daha da ağırlaşmadan konuştu.

Candy kelepçelerden birini Patrick'in bileğine geçirdi ve diğerini metal karyola çerçevesine sabitledi. "Bunu ona her kim yaptıysa bulacağız. Sonra da o piçi öldüreceğiz." Kapıya doğru yöneldi. "Bir saatten kısa bir süre içinde dükkânı açmam gerekiyor, o yüzden oğluna bakman için seni burada bırakacağım. Seni sonra ararım."

Gittiğine sevinmişim çünkü konuşmamız gereken başka işler vardı ve ne o ne de Beau bundan hoşlanmayacaktı. Ama bu gece birinin Patrick'in yerini alması gerekiyordu. O toplantıya tek başıma gitmeyecektim ve o vampir Dog'u kokladığı anda kurt olduğunu anlayacaktı. Umarım onu korkutup kaçırmayız. Ama bildiğim kadarıyla Patrick'le hiç yüz yüze görüşmemişlerdi ve vampir doğrudan ortağımla muhatap olmadığını anlamadan önce pazarlığa bodoslama dalacağımıza güveniyordum. Denemekle kaybedecek bir şeyimiz yoktu.

"Reaperstown hakkında ne biliyorsun?" Candy kapıdan çıkar çıkmaz Beau'ya sordum.

"Oradan uzak durmak için yeterince şey biliyorum. Reaperstown'dan kötü haberden başka bir şey çıkmaz. Özellikle de oradaki kulüpten. The Beast. Yüzünüzde bir gülümsemeyle ölmek istiyorsanız, bunu yapacağınız yer orasıdır."

Köpek bana bir bakış attı. "Düşündüğüm şeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun değil mi?"

"Kalp krizi gibi. Daha iyi bir fikrin var mı?"

Beau bize bir ileri bir geri baktı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Lafı dolandırmanın anlamı yok, o yüzden hemen konuya girdim. "Dickie'yi kaybettik, ve en büyük bağışçımızdı. Patrick'in elinde Reaperstown'da kooperatife katılmak isteyen bir vampirle ilgili bir ipucu var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aklınızı mı kaçırdınız?" Sonra sanki odada dinleme cihazı varmış gibi ağzının kenarından konuşmaya başladı. "Aşağıdaki vampirlerin ne tür hastalıklar taşıdığını ancak Tanrı bilir."

"Önce test etmeden onu kaydetmeyi planlamıyoruz. Ayrıca, çaresiz durumdayız. Şehirde çok fazla aday yok ve alternatifimiz bir süreliğine kapanmak. Buradaki insanların biz bu işi çözene kadar acılarını askıya alamayacaklarını biliyorsunuz."

Sonunda sakinleşti. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Beau'ya haberi vermeden önce Dog ile bir saniye göz göze geldim. "Çünkü bu gece benimle oraya geliyorsun. Sen benim yeni Patrick'imsin."

ELEVEN

Orman o kadar sessizdi ki, yuvalarında horlayan sincapları neredeyse duyabiliyordum. "Neredeler?" Dog'a sordum. Geç oluyordu ve Reaperstown'da bir vampirle toplantımız vardı. Her ne kadar ürün için çaresiz olsak da, oraya desteksiz gitmeye hiç niyetim yoktu. Ŗu anda görünürde hiçbir yerde olmayan bir destek.

Beau gergin bir kahkaha attı. "Hepimiz öldürüleceğiz."

"Pantolonunu ıkarma evlat." Köpek açıklığın kenarındaki ormanı taradı ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Buradalar."

Ağaç hattına baktım ve bir uçtan diğere parlayan gözler gördüm. Kurtlar ormandan çıkmaya başladı ve bir an sonra etrafımız sarıldı. İçlerinden biri değışti ve bize doğru yürüdü. Bu Dog'un ikinci adamı Loki'ydi.

Beau ıplak şekil değıştireni görünce Loki'den başka her yere baktı. Öte yandan ben, karşımda çırılçıplak kurtlar görmeye alışmıştım.

Köpek ona ters ters baktı ve hırladı, "Geç kaldın."

Loki başını eğdi ve gözlerini kaçırdı. "Buraya gelirken küçük bir sorun yaşadık."

Dog sürüyü bir eğitim çavuşu gibi yönetirdi. Kendi boyutlarındaki kurtlar için sorun teşkil edebilecek pek bir şey yoktu, bu yüzden mazeret dinlemekle ilgilendiğini sanmıyordum. Yine de Loki'yi dinledi. "Ne tür bir sorun?"

Loki gözlerini yere indirdi. "Pusuya düşürüldük." "Kim tarafından?"

Dişlerini sıktı. "Kargalar."

Köpek Loki'ye saldıramadan başka bir kurt kıpırdandı ve öne çıktı. Bu Lux'tı, sürünün dişilerinden biriydi. Bu kez Beau'nun gözleri kurttan *başka bir* şeye bakmıyordu.

Yüzünün yan tarafında bir sırtıma belirdi. "Neye bakıyorsun?"

Beau boğazını temizledi ve gözlerini onunkilere dikti ve orada tutmayı başardı. "Hiçbir şey."

Bir süre kıvrınmasına izin verdikten sonra tekrar Köpek'e baktı. "O kargalarda doğru olmayan bir şeyler vardı. Elli ya da altmış tane olmalılar. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Dog uzun boylu kıızıla yaklaşırken gözlerinde eğlenen bir ifade vardı ama bu ifadenin içinde saldırganlık da vardı. "Bana sürünün bir grup kuş tarafından korkutulduğunu mu söylüyorsun?"

Gökyüzüne baktım. "Kargalar geceleri uçmaz." Karanlıkta iyi göremezlerdi ve genellikle gün batımından önce tünemeye yerleşirlerdi. Yırtıcı kuşlar avlanmak için ortaya çıkmadan önce. "Bir şey onları dışarı atmış olmalı."

"Dediğim gibi, doğru davranmıyorlardı. İçlerinden biri neredeyse Max'in gözünü çıkarıyordu." Omzunun üzerinden arkasındaki, yüzünün tüylerinde kan lekeleri olan gri kurda baktı. "Daha iyi bilmesem, lanet şeylerin kuduz olduğuna yemin edebilirdim."

"Kuşlar kuduz olmaz," diye ağzından kaçırdı Beau.

Ona tekrar baktı, kokusunu içine çekerken burun delikleri alevlendi.

Geri adım attı. "Ne? Kıçımı da koklayabilmen için pantolonumu indirmemi mi istiyorsun?"

"Dikkatli ol, tatlım. Isırırım."

Köpek aralarına girdi. "Bu kadar yeter," dedi Lux'a. "Gidin." O ve Loki yer değiştirip ormana doğru koşmaya başladıktan sonra bana döndü. "Senin gitmen gerek. Aşağıda görüşürüz."

Sürü acele etmediği için geç kalıyorduk. Bu vampirle saat onda eski bir depoda buluşacaktık ve eğer şanslıysak biz geldiğimizde hâlâ orada olacaktı.

Sürünün ormanda kayboluşunu izledikten sonra Beau ve ben kamyonete tırmandık ve zaman kazanmak için ayağım pedalda ağır ağır kasabanın güneyine doğru sürdük.

Beau gergin bir şekilde bacağını zıplattı. "Bu vampir hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Patrick adının Ian Masterson olduğunu söyledi."

"Masterson?" Beau yüzünü ellerinin arasına aldı ve düzenli bir inilti çıkardı. "Tanrım, Charley! Bu vampir cidden kötü haber."

"Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki hayır, ama adını duymuştum. O bir vampirin parçası *organizasyonu*," dedi tırnak işaretleriyle. "Orada tüneği onlar yönetiyor."

Neredeyse frene basacaktım. "Çete mi demek istiyorsun?" Harika. Dışleri olan bir haydutla buluşmaya gidiyorduk.

"Artık korkmak için çok geç."

"Daha korkmaya bile başlamadım." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Gözünüz yolda olsun." Karşıdan gelen bir araca doğru başıyla işaret etti.

Yaklaşan sürücü kornaya basarken direksiyonu sağa doğru çektim.

"Lanet olsun, Charley. Daha oraya varmadan bizi öldürteceksin."

Ne kadar istesem de, şimdi geri dönmüyordum. O kana ihtiyacımız vardı. Ve sürü her ihtimale karşı bizimle orada buluşacaktı ve bu kesinlikle bir "her ihtimale karşı" senaryosuydu.

"Bana yol tarifini ver," dedim.

Ona gönderdiğim mesajı açtı. "Bir sonraki çıkıştan sağa dön. Oradan birkaç mil aşağıda."

Döndüğümüz yolda hiç sokak lambası yoktu. Yoğun bulut örtüsü yüzünden dışarısı o kadar karanlıktı ki, önümü ancak üç metre görebiliyordum. "Sadece hayal mi görüyorum yoksa bu gece alışılmadık derecede karanlık mı?"

"Karanlık olduğu kesin. Orası senin için Reaperstown."

Gözden kaçmış gibi görünen bir kasabanın kenarındaki dur işaretine geldik. Cadde boyunca sıralanmış birkaç dükkân vardı ve hepsi de kalıcı olarak kapalı görünüyordu. "Evet. İşte burası." Buradan sadece bir kez geçmiştim, o da yıllar önce annemle birlikte. O zamanlar Reaperstown hâlâ hayattaydı. Zar zor ama yaşıyordu. Şimdi çalışır durumda görünen tek iş yeri, tüm kasabayı oluşturan iki bloğun köşesindeki bir kulüptü. Mekânın üzerinde herhangi bir tabela yoktu ama içeride ışıklar yanıyordu ve biz yaklaşırken içeriden gelen müziği duyabiliyordum.

"Bahsettiğin bar bu mu?" Ben sordum.

Beau koltuğunda kaykıldı. "Evet. İşte bu. Canavar."

Yarı ölü gibi görünen bir adam dışarı çıktı ve biz yanından geçerken bir sigara yaktı. Bir nefes çekti ve bir çift dişini göstererek bize gülümsedi.

Yan aynamdan telefonunu çıkarışını izledim. "Sanırım bu Ian denen adam burada olduğumuzu öğrenmek üzere."

Beau arka pencereden vampire baktı. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Ben de senin yanındayım dostum." Kendimizi neye bulaştırmıştık böyle? Başka bir dur işaretinden geçip kasabadan çıkarken seçeneklerimizi değerlendirdim. Sürüden iz yoktu ama olmasını da beklemiyordum. Yine de dışarıdaydılar. Köpek beni hayal kırıklığına uğratmazdı.

"Her zaman bir U dönüşü yapıp kaçabiliriz," dedi Beau, hâlâ arka camdan vampire bakarak.

Frene bastım. "Hayır, yapabileceğimizi sanmıyorum." Farların ışığında yolda duran birkaç vampir vardı. Kamyona arkadan yaklaşan daha çok vampir vardı, bu yüzden geri vitese takmak işleri daha da zorlaştıracaktı.

Beau derin bir iç çekti. "Sanırım aradığımız yeri bulduk."

Kamyoneti park edip camı indirdiğimde içlerinden biri yanıma geldi. "Sen Ian mısın?"

Cevap vermeden yolun kenarındaki köhne bir binayı işaret etti. "Şuraya park et." Eski bir garaj ya da oto tamirhanesiydi. Vampirlerden bazıları onu takip ederek oraya gitti ama geri kalanlar yolda durmaya devam etti. Muhtemelen kaçmaya çalışmadığımızdan emin olmak için.

Kamyonu binanın önüne park ettikten sonra indik ve yetkili gibi görünen adamın yanına gittik. "Masterson nerede?" "Masterson nerede?" dedim.

"Geç kaldınız. Ian bekletilmekten hoşlanmaz."

"Ve bana yalan söylenmesinden hoşlanmam." Cesaretin, taşlaşmış bir tavşan gibi davranmaktan daha fazla saygı göreceğini düşündüm. Sürünün buralarda bir yerde destek olarak bulunması cesaretimi artırdı. "Beni ona götür, yoksa gidiyoruz."

Beau gözlerini bana kaydırıp ve fısıldadı, "Biraz sakın ol, Charley."

Vampirin eğlendiği belliydi. "Pekâlâ, tamam o zaman. Beni takip edin."

Binanın içine girdik. Bulutlar merhametli bir şekilde dağılmaya başlamış, ay ışığının kirli pencerelerden içeri girmesine ve karanlık odayı kısmen aydınlatmasına izin vermişti. Ian denen adamdan bir iz göremedim ama yerde bizi haberdar edecek kadar çıtırtı vardı. Ayrıca sürekli nerede olduğunu sorarak şansımı zorlamak istemedim, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve sabırla bekledim. Geniş alanda bir yerlerden gelen sabit ayak seslerini duymam uzun sürmedi.

Vampirlerin hepsi geri çekildi. Bizi binaya sokan kişi, hizaya gelmediğimde beni de yanına çekmek için kolumdan kabaca tuttu.

Beau cesurca onun bileğini yakaladı. "Çek elini onun üzerinden."

Diğerleri o kadar hızlı hareket ettiler ki geldiklerini görmedik. Beau'yu duvara çarptılar ve vampir kolumu bırakıp beni belimden yakaladı, dişlerini boynuma geçirdi. "Bana bir sebep söyle, tatlım."

"Marcus, bayana biraz terbiye göster." Derin ses odanın öbür ucundan geldi ve anında serbest bırakıldım.

Gölgelerden çıkıp ay ışığına doğru adım attı, uzun deri ceketini uzun ve zayıf vücudunu sarıyordu. Gömleği göğsünün ortasına kadar açılmıştı ve altın bir kolye ortaya çıkmıştı. Bir sembol ya da bir mühür. Durumu değerlendirdikten sonra başını eğip Beau'ya baktı ve sonunda koyu renk gözlerini benimkilere dikti.

"Sanırım sen Ian'sın," dedim bana bakmaktan vazgeçmeyince.

"Kapa çenenini!" Marcus bana bağırdı.

Ian gözlerini benimkilerden ayırmadan vampiri susturmak için elini kaldırdı. "Ve sen de Charley olmalısın. Bu bir lakap mı, yoksa ailen asi miydi?"

"İkisi de." Devam etmek neredeyse acı verici olana kadar bakışlarını üzerimde tuttum. Vampirler herkesten ya da her şeyden daha üstün olabilirdi ve bu genellikle bakılan kişi için kötü sonuçlanırdı.

Tekrar Beau'ya baktı. "Peki bu kim?" Beau cevap vermeden önce, "Ortağım," dedim.

Beau'ya bir bakış daha atarken hafif gülümsemesi kayboldu. "Bana bir vampirle çalıştığın söylendi. *Bu* vampir değil."

"Patrick'in ailevi bir acil durumu vardı, bu yüzden Beau geçici olarak onun yerine bakıyor. Ona güvenebilirsiniz."

Göz açıp kapayınca kadar üzerimde yükseldi. "Kimseye güvenmiyorum." Bir süre bana baktıktan sonra, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Gözlerimi onunkilere dikmiş, yoğun bakışları altında sinmeyi reddediyordum. "Ama sanırım buraya bir ortaklığı tartışmaya ya da kanından bir örnek almaya gelmedik, o yüzden neden sadede gelip neden burada *olduğumuzu* söylemiyorsun?"

Odanın ortasına doğru yavaşça yürürken parmaklarını bir kez şıklatarak uzaklaşmaya başladı. Bir hareket çizgisi içinde

Vampirler diğ er odada kayboldu ve bir sandalyeyle geri döndü. O kadar hızlı hareket etti ki gözlerim onu takip edemedi.

Beau'ya baktım ama hâlâ konuşmaya katkıda bulunmasına izin vermeye niyeti olmayan bir grup vampir tarafından duvara yaslanmıştı ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Ian sandalyeye oturdu ve sonunda işe koyuldu. "Bu kasabada işleri ben yürütüyorum. Sanırım bana Reaperstown'ın belediye başkanı diyebilirsiniz."

"Alınma ama bu toz çanağı artık pek de kasaba sayılmaz, o yüzden bu konuda övünmezdim." Bunu söyler söylemez pişman oldum. Ağzımın bazen kendi aklı vardı.

Yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Senden hoşlandım, Charley. Ölmekten korkmuyorsun."

Aslında öyleydim ama onun varsayımını kendi avantajıma kullanmaya karar verdim. "Neredeyse yaratıcımla ilk kez karşılaşılıyor olmayacaktım."

Sırtışı genişledi. "İlginç bir kelime seçimi."

Bana sessizce bakmaya devam etti, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi inceliyordu. Öte yandan ben, iş savaşıma ya da kaçmaya kalırsa kapıya ulaşmanın ne kadar süreceğini hesaplıyordum ama bu yarışı vampirlerin kazanacağından oldukça emindim.

"Bir sorunumuz var," dedi sonunda.

Daha fazla katılamazdım. "Bana bunun ne olduğunu söyler misin?"

"Anladığım kadarıyla barınızda başarılı bir işiniz var. Benim işime engel olan bir iş."

Demek mesele buydu. Kendi vampir kanı operasyonu vardı. Ian Masterson insanların acı ve ıstıraplarından k r eden bir başka hayduttu. "Sen bir satıcısın." Bu bir soru değildi.

Gözümü bile kırpmadan yüzüme bakıyordu ama bacaklarım titrese de kendimi tuttum.

" yle olduğumu mu düşünüyorsun?" Yüzü bana o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Bir köşede durup kan şişeleri satan bir serseri mi? Beni aşağılıyorsun, Charley." Geri çekildi ve elini simsiyah saçlarında gezdirdikten sonra sandalyesine geri döndü. "Ben bir iş adamıyım. Her şeye rağmen birlikte çalışabileceğimizi düşünüyorum."

Şantajın yaklaştığını hissedebiliyordum. "Biz bu işi para için yapmıyoruz. Bir kan kooperatifi işletiyoruz. Buradaki insanlar basit insanlar ama büyük şehir sorunları var. Hastalık ve bağımlılık. Bizim tek yaptığımız

topluma karşılayabilecekleri bir rahatlama sağlayacaktır." Onun için de aynı şeyi söyleyebileceğimden şüpheliydim.

Soğuk gözlerinde bir damla bile sempati yoktu. "Vampir kanı bedava değil, bu yüzden birileri kâr ediyor."

Omuz silktim. "Bağışçılarımız kanları için para alıyor, biz de masrafları karşılamak için küçük bir pay alıyoruz." Bu sözleri söylerken, kulağa kârlı bir yan iş gibi geliyordu. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Üyelerimiz hala yemek yiyebilsin diye sokak fiyatının çok altında satıyoruz ve çocuklara satmıyoruz. Ya da eğlence amaçlı kullanım için."

Beni dinledikten sonra başını eğdi. "Sen tam bir Florence Nightingale'sin, değil mi?" Ama bu onun makul tavrının sonuydu. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, yüzündeki tüm dostluk izleri silinmişti. "Sattığınız her şişeden yüzde yirmi beş pay alacağım."

"Yüzde yirmi beş mi? Fiyatı müşterilerimizin karşılayamayacağı bir seviyeye yükseltmek zorunda kalacağız."

"Bu benim sorunum değil."

Başımı salladım. "Anlaşma yok."

"Charley," diye uyardı Beau sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ben dolandırıcı değilim." Ona doğru cesur bir adım attım. "Komşularımın ağzından yemek almadan önce hepsini kapatacağım."

Beni boğazımdan duvara yapıştırdı. "Hayır, yapmayacaksın. Buraya bir ortaklık için geldin ve şimdi onu aldın."

"Buraya bir donör için geldim," diyebildim eli boynumda sıkılaşıırken.

Camlar aniden kırıldı. Kurtlar binanın içine doluşurken camlar her yöne uçtu.

Ian beni bıraktı. Elini boğazımdan çektiği için o kadar rahatlamıştım ki neredeyse yere yığılacaktım. Ama sonra dişlerinin indiğini gördüm.

Botumun içine uzandım ve bir bıçak çıkardım. Annemin bana öğrettiği bir başka şey de tehlikeli bir duruma asla hazırlıksız girmemem gerektiği idi ve Reaperstown'daki bir vampir buluşması kesinlikle tehlikeli olarak nitelendirilebilirdi.

Önümde salladığımda Ian meraklı bir bakış attı. "Beni bununla kesmeyi mi planlıyorsun?"

"Biraz daha yaklaşırsan öğrenirsin." Beni test ettiğinde, deri ceketinin kolunu keserek saldırdım.

Koluna baktı ve merakı öfkeye dönüştü. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Tekrar üzerime geldiğinde, bıçağı kol uzunluğunda tuttum ve ucunu yüzüne doğrulttum. Vücudum titremeye başladığında elimden mavi bir ışık yayıldı, derimin üzerinden çelik bıçağa doğru ilerledi. Işık bıçağın ucundan fırladı ve tam alnına isabet ederek onu bir metre geriye savurdu.

"Charley!" Beau odanın öbür ucundan bağırdı.

Kafamı kaldırdığımda bir vampirin bana doğru geldiğini gördüm. İçgüdüsel olarak bıçağı daha sıkı kavradım ve üzerime doğru gelirken bıçağı doğrultarak onu bıçağa sapladım. Yere düştüğümüzde üzerimden yuvarlandı ve ben de bıçağı boğazını yarıya kadar kesecek bir güçle kestim. Ben şaşkınlıkla elime bakarken köpek bir anda ortaya çıkıp işini bitirdi.

Ayağa kalkarken odanın diğer tarafında Ian'ı gördüm. Göz göze geldiğimizde Beau'yu duvara yaslayan vampirlere başıyla işaret etti. Onu yere, Ian'ın ayaklarının dibine ittiler ve geri çekildiler.

Ian botunun tabanını Beau'nun boynuna bastırarak onu beton zemine sabitledi. Odayı taradı ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Kurtlarını geri çek, yoksa arkadaşın kendini boynu kırılmış bir halde bulacak." Daha sert bastırdı ve Beau'dan bir inilti çıkardı.

"Buraya kavga etmeye gelmedik," dedim. "İlk yumrukları sen attın." Dog'a yalvaran bir bakış attım.

Yer değiştirdi ve Ian'a doğru bir adım attı. "Bırak onu." Ian daha sert bastırdı. "Bunu neden yapayım ki?"

Beau'nun yüzü morardığında adrenalinim yeniden yükselmeye başladı. Boğuk bir çığlık attığında paniğe kapıldım. "*Bırakın onu!*" Ağzımdan kasırğa çıkmış gibi hissettim.

Ian'ın kendini beğenmiş sırtışı, yerden havalanıp bir saniye havada asılı kaldıktan sonra arka duvara çarpmasıyla aniden kayboldu.

Köpek bana yan yan baktı. "Tanrım, Charley." "Ben değildim."

"Oh, sanırım öyleydi."

Yüzünün duvarı öptüğü çenesini ovuşturan Ian kendini toparladı ve gözlerini bana dikti, ağzından hınzır bir kıkırdama geldi. "Oynamak ister misin?"

"Duvarın yanına git," dedi Dog. "Ve orada kal."

Ian'ın gazabına uğramak istemediğim için pencerelere doğru geri geri gittim. Ulaşılamayacak kadar yüksektydiler, bu yüzden ateş hattından uzak durmak için kendimi duvara yasladım.

Sürü geri kalan vampirleri uzakta tutarken, Dog şekil değiştirdi ve Ian'a doğru ilerledi.

Beau birkaç kez öksürdü ve ağzındaki tükürüğü sildi. Nefesini toplayıp ayağa kalktıktan sonra vampirlere nefret dolu bir bakış fırlattı ve onları tersledi. "Şimdi yetkili kim?"

O çocuk ölmek istiyordu.

Köpek ona yaklaşırken, Ian diğerlerine baktı ve sessiz bir komut verdi. Marcus havaya uçarak kurt hattını temizledi. Diğerleri de onu takip etti ve ortalık karıştı.

Kavgadan uzak durarak, harap garaj kapısının yanındaki köşeye geri döndüm. Şiddetli bir rüzgârla parçalanacakmış gibi görünüyordu.

Dog saldırdı, dişlerini Ian'ın omzuna geçirdi ve şiddetli bir şekilde parçaladı. Ian da karşılık verdi ve Dog'un böğrüne yapıştı. Odanın yarısına kadar yuvarlanan ikili, Ian bir kedi gibi sıçrayıp bir eliyle tavandaki bir kirişi tutarken diğer eliyle ceketinden bir hançer çıkardığında durdu.

"Köpek!" Yine sırtım duvara çarptı ve birden gece gökyüzüne bakmaya başladım. Çürümüş bir kapıyı kırmıştım.

Kamyonete doğru koştum ve içine atlayıp motoru çalıştırdım. Sonra geri geri gidip gaza bastım ve Ian kırıktan Köpek'in üzerine düşüp kolunu kurdun boynuna doladığında harap garaj kapısını kırdım.

Köpek kurtulmaya çalıştı ama Ian bıçağı çoktan boğazını kaplayan kalın kürke saplamıştı. Bıçağı fırlattı ve bir sonraki dişlerini geçirdi.

Frene bastım ve inerken koltuğun arkasından tüfeği kaptım, gördüğüm ilk vampire nişan aldım.

Ian.

Vampir ayağa kalktı ve kolunun tersiyle ağzındaki kanı sildi. Köpek yer değiştirmiş ve boynu yarılmış bir halde ayaklarının dibinde hareketsiz yatıyordu. Vampir alaycı bir kahkaha attı. "Beni bununla öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bir vampiri öldürmenin kesin bir yolu var," dedim. "Sanırım bu tüfekle kafanı uçurabilirim, eğer sana yeterince mermi sıkabilirsem

odanın öbür ucuna kadar." Omuz silktim. "Yapamasam bile, bu seni arkadaki kurtlardan birinin işini bitirmesine yetecek kadar yavaşlatacaktır."

Göz ucuyla Beau'nun yan çevrilmiş bir masanın arkasına saklandığını gördüm. Loki masanın önünde bir ileri bir geri volta atıyor, vampirleri uzak tutmaya çalışıyordu.

Ian bana doğru hamle yaptı ama Dog kendine gelmeye başladı ve tekrar yere yığılmadan önce vampirin bacaklarını altından çekmeyi başardı. Ian yere sertçe çarptı ve Lux üzerine atladı.

"Dog'u kamyonu bindirin!" Beau'ya bağırdım.

Beau, ağırlığıyla mücadele eden Dog'un kalkmasına yardım etmek için yanına koştu.

Eski bina gümbürdedi ve tavandan gelen bir çatlama sesi duydum. Kirişlerden biri çöktüğünde silahı omzuma attım ve Beau'nun Dog'u kamyonetin kasasına almasına yardım ettim.

"Sen kullanacaksın," dedim yolcu koltuğuna tırmanarak.

Beau kamyonu sürmeye başladı. "Sürü ne olacak?"

"İyi olacaklar." Haklı olmak için dua ettim, ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Yap.

Oradan hızla çıktıktan sonra, yatağa yayılmış olan Dog'a baktım. arka camdan sessizce evrenin bana borçlu olduğu her iyiliği istiyordum. İyi olacak, dedim kendime. İyi olmak zorundaydı.

TWELVE

Evime döndüğümüzde Köpek çoktan kamyonetin arkasında oturuyordu. Onu içeri aldık ve kanepeye yatırdık.

Üzerini bir battaniyeyle örttüm. "Bu kadar dirençli olman beni şaşırtıyor." Battaniyeyi üzerinden attı ve doğrulmaya çalıştı. "Buna ihtiyacım yok."

"Çıplak vücuduna bakmamayı tercih ederim," dedim ve elbiseyi tekrar üzerine çektim.

"Neden? Nesi var bunun?"

"Hiçbir şey." Sorun da buydu. Bakmamak zordu ve iş yerinde tuhafliklara ihtiyacım yoktu. Etkileyici fiziğini birçok kez görmediğimden değil. Arkadaşlarınız şekil değiştiren olunca, bu işin doğasında var. "Gidip biraz havlu ve bandaj getireyim de şu yaraların icabına bakalım."

Bana el salladı. "Zahmet etmeyin. Neredeyse bittiler."

Kurtlar hızlı iyileşirdi. Vampirler de öyle. Ian muhtemelen şu anda turp gibiydi ve intikamını planlıyordu.

Dog'un derisine bulaşan kan, su ve sabun olmadan yok olmayacaktı. Beau'nun adımı söylediğini duyduğumda onu temizlemek için bir şeyler almak üzereydim.

Dog koridoru işaret etti. "Patrick'i kontrol etmeye gitti."

Boş yatak odasına girdiğimde nefesim kesildi. Patrick'in teni ağartılmış un kadar beyazdı ve gözleri süt gibiydi. Ölü gibi görünüyordu ve yatağın birkaç metre üzerinde asılı duruyordu. Onu sabit tutan tek şey karyolaya bağlı kelepçeydi.

Beau başını kaşıdı. "Bu berbat bir durum."

Buna itiraz edemezdim. Patrick'i ne kadar sevsem de şu anda tüylerimi diken diken ediyordu. "Sadece kimseye bundan bahsetmeyeceğine söz ver."

Patrick burada bağnazlarla yeterince sorun yaşıyordu. İhtiyacı olan son şey kasabadaki bağnazların Crimson'daki en eşcinsel adamın da bir iblis tarafından ele geçirildiğini duymalarıydı. Muhtemelen bir kazık dikip yakacak odun toplamaya başlarırdı.

"Söylesem bile bana inanmazlar. Ama merak etmeyin. Dudaklarım mühürlü."

Oturma odasına geri döndüğümüzde Köpek pencereden dışarı bakıyordu. "Sürü burada."

 n kapıyı açtığımda Lux yanımdan geçip giderken, "Orada gerçekten boktan bir gösteri vardı," dedi. Oturma odasının yarısında durdu ve dönüp bana baktı. "Nerede benim terbiyem? İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

"Misafirim ol."

"Diğerleri nerede?" Köpek sordu.

Loki de onu içeri kadar takip etti. "Charley'nin evinde bir düzine kurt olmasından hoşlanacağını düşünmemiştik."

S r yle bir sorunum yoktu. Hatta onlara minnettarım. Ama Beau'ya da söylediğim gibi, misafirimin haberini arka odada yayınlamak istemiyordum.

"Bu geceki yardımınız için minnettarım," dedim onlara. "Eğer siz gelmeseydiniz şu anda burada duruyor olmazdık."

Köpek tekrar pencereden dışarı baktı. "O vampir senin Ölmeni istemiyor. Öte yandan sürüyü öldürmek hoşuna gidecektir. Sana canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacı var."

"Eğer işimizin yüzde yirmi beşini alacağını sanıyorsa, hayal görüyor demektir." Bunu düşünmek bile beni çileden çıkartıyordu. "Bu vampir kim olduğunu sanıyor?"

Köpek güldü. "Garaj kapısından içeri girip tüfeği ona doğrulttuğunda." Başını iki yana salladı. "Altıma işemek üzereydim."

"Sen giymiyordun. Altına işeyen biri varsa o da bendim." Yirmi sekiz yıl boyunca yaptığım onca aptalca şeyden sonra, bazen nasıl hâlâ hayatta olduğumu merak ediyordum.

Lux bana orantısız bir sıritma yaptı. "Bu çok cesurcaydı. Sen de eski topraksın, değil mi?"

"Sence annem böyle aptalca bir şey yapar mıydı?"

"Aptal mı?" Dog'un yüzü buruştu. "Bu cesaret ister. Muhtemelen şu anda nefes almamın tek nedeni de bu."

Lux koluna şefkatli bir yumruk indirdi. "Senin gibi yaşlı bir köpeği öldürmek için bir vampirden daha fazlası gerekir."

"Sen kime yaşlı diyorsun?"

"Vampirlerden bahsetmişken." Elimizdeki soruna geri dönmenin zamanı gelmişti. "Ian benim için gelecek. İçimden bir ses onun affedici bir tip olmadığını söylüyor ve emin ol bu gece bir kadının karşısına çıkmasından hiç hoşlanmamıştır. Muhtemelen orada olanlar için intikam planları yapmaya başlamıştır bile."

Köpek homurdandı ve başını salladı. "Hem de genç bir kadın. Onu kan emicilerinin önünde küçük düşürdün, bu yüzden sorun olacak."

"Sorun mu?" Beau homurdandı. "Tam bir kabus olacak."

Köpek kanepeye baktı. "Belki de birkaç günlüğüne burada kalmalıyım."

"Bunu takdir ediyorum, Dog, ama kimse bir yere sığınmıyor. Evime girmek için bir davetiyeye ihtiyacı var ve ben ona bir davetiye vermeyi planlamıyorum."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun," dedi Beau.

Bu bir bakıma doğrudu. Bir vampirin eşîğinizi geçmek için davetiyeye ihtiyaç duyduğu bir efsaneydi, ancak bir vampirin evinize girmesini özellikle engelleyebileceğiniz veya gitmesini emredebileceğiniz bir gerçektir. Sadece bunu açıkça belirttiğinizden emin olmalıydınız. Ancak bir vampir evime girip ben uyurken beni öldürürse bunların hiçbirisi bana pek yardımcı olmazdı.

"Ona sadece uzak durmasını söyleyeceğim."

Beau bana bir bakış attı. "Tek gözün açık mı uyumayı planlıyorsun?"

"Mecbur kalırsam yaparım." Bana sinirlenmeye başladığını söyleyebilirdim ama ben

Dog'u başını hafifçe sallayarak yakaladı. Başka bir deyişle, Beau'nun bu konuda endişelenmesine gerek yoktu çünkü hoşuma gitse de gitmese de bu gece arazimde bir yerde kamp kurmuş bir sürü üyesi olacaktı.

"Kellen tehlikede," dedi Loki, Dog'a neredeyse göz kırparak.

Benim saf olduğumu mu düşünüyorlardı?

Bunu sineye çektim ve yoluma devam ettim. "Uğraşmamız gereken başka bir sorun var. Birileri ağzını açmış konuşuyor. Önce Kenny Stag'a girip bana kan satmaya çalıştı, şimdi de Ian Masterson'ın bundan haberi mi var? Geçen gece bizi soymaya çalışan o aptaldan bahsetmiyorum bile." Kasabanın büyük bir kısmı burayı eczane olarak kullanırken bir vampir kanı kooperatifini gizli tutmak asla kolay olmayacaktı ama üyelerimizi taradık

ve sadece referansları aldı. Akli başında hiç kimse bunu ifşa ederek mallarını kaybetme riskine girmez. "Carter ve Murphy'nin bir dolar mağazasının arama emriyle ortaya çıkmaları an meselesi."

"Ve neyi bulacağız?" Beau dedi ki.

"Demek istediğimi anlamıyorsun."

"O zaman Kenny ile konuşmamızın zamanı geldi."

Dog, Lux ve Loki'ye baktı. "Aslında bence *sürünün* Kenny ile konuşma vakti geldi. Bunu ondan öğreneceğiz."

"Bunu yarın konuşabiliriz." Saçlarımdaki döküntüleri topladım ve kirli gömleğime baktım. "O vampiri üzerimden atmak için sıcak bir duşa ihtiyacım vardı."

Herkes gitmeye hazırlanırken, Lux aniden olduğu yerde durdu. Burnu havaya kalktı. Kokladı ve ağzından alçak bir hırıltı çıktı.

Beau, Dog'a doğru eğildi. "O iyi mi?"

Köpek bir an için onu izledi ve aniden gözlerindeki bakışı fark eder gibi oldu. "Düşündüğün gibi değil Lux."

Dört ayak üzerine düştü ve Köpek onu durduramadan koridora doğru koşmaya başladı, bu sırada duvardaki küçük bir masayı devirdi. Köpek bir sonraki hamleyi yaptı ve onun peşinden gitti.

"Kal!" Loki ona katılacakmış gibi göründüğünde ona "Kal!" dedim. Sonra misafir yatak odasına koştum, oraya vardığımda Lux'ın Patrick'i çenesinde tutmaması için dua ettim.

Kapıdan girdim ve Dog'un arka tarafına çarptım. Sanki bir tuğla duvara çarpmış gibiydim. Etrafından dolandım ve yatağın yanında Lux'ı gördüm. Kurttan kurtulmuş ve Patrick'in önünde diz çökmüştü ama ağzından çıkan Patrick'in sesi değildi. Bir kadının sesiydi.

"Lena, lütfen bana zarar verme," dedi yumuşak bir sesle. "Seni çok özledim."

Lux'ın yüzünden yaşlar akıyordu. Ona doğru bir adım attım ama Dog beni yakaladı. Koluma giren parmaklarına baktım ve tutuşunu yumuşattı.

"Lena kim?" Ben sordum.

Dog gözlerini Patrick'ten ayırmadan sertçe yutkundu. "Bu Lux'ın doğum adı. Sesi tıpkı annesinin sesine benziyor ama annesi öleli yıllar oldu. Sürünün bir üyesiydi."

"Ne?" Yataktaki adama tekrar baktım ama o artık en iyi arkadaşım değildi. İçimde onun ele geçirilmiş olduğuna dair en ufak bir şüphe kırıntısı varsa bile artık yoktu.

"Lux'ı bu odadan çıkarmam gerekiyor," dedi. "O zaman bu kapıyı kilitlemeli ve dışarıda kalmalısın." Gözlerindeki ifade hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Yemek yok. Su yok. Yatağın üzerinde oturan şey insan değil, o yüzden onsuz da hayatta kalabilir."

Cevap vermeyince beni hafifçe sarstı. "Charley!"

"Charley!" Patrick, tıpkı Dog'unlike benzeyen bir sesle alay etti.

Kendime geldim ve Dog'a cevap vermeden önce Patrick'in sırttan yüzüne baktım. "Haklısın. Anladım."

"Güzel. Bunu kimin yaptığını bulana kadar kimse içeri girip çıkmayacak, böylece onu düzeltebiliriz ya da..."

"Yoksa ne olur?"

Cevap vermedi ama ne demek istediğini biliyordum. Ya iblisi Patrick'in içinden çıkaracaktık ya da onu gömecektik. "Bekle. Kapıyı dışarıdan kilitlemenin bir yolu yok."

"Asma kilidin var mı?"

"Hayır."

Ağzından bir homurtu çıktı. "Hemen döneceğim."

Onu koridorda ve ön verandada takip ettim. Avluyu geçip garaja girdi ve birkaç dakika sonra elinde bir tahta ve bazı aletlerle geri döndü. Sonra tekrar içeri girdi ve tahtayı yatak odasının kapısına çivileyerek dış çerçeveye sabitlemeye başladı.

İşini bitirdikten sonra yaptığı işe baktım. "Kelepçelerden kaçarsa bunun onu durduracağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen hayır, ama bu onu yavaşlatır ve bize bir uyarı verir." "Beni kastediyorsun."

Derin bir nefes aldı ve bana teselli edici bir gülümseme verdi. "Yani biz. Görünüşe göre bir süre oda arkadaşısı olacağız."

* * *

Ertesi sabah yatak odamdan çıkarken bir kurda takıldım. Koridor karanlıktı ve Loki görevini biraz fazla ciddiye almıştı. Kapıma dayanmış uyuyordu.

Ayağım onu yandan yakaladığında insan formuna geri döndü. "Sakin ol kadın. Yürüdüğün yere dikkat et."

"Özür dilerim. Koridorda bir kurdun uyuyacağını tahmin etmemiştim."

Mutfağa gittim ve kahve yapmaya başladım. Sonra kahvaltı için ne bulabileceğimi görmek için buzdolabını kontrol ettim. Kurtlar açgözlü yaratıklardı ve bütün gece bana bakıcılık yapmalarının karşılığını en azından bu şekilde ödeyebilirdim. Dog'un bende kalmasından rahatsız olmazdım ama *o* üçünün de oturma odamda kamp kurmasından daha rahatsızdı. Ve görünüşe göre koridorda.

Lux dört ayağının üzerine sıçradı, bacaklarını esnetmek için aşağı doğru köpek pozisyonuna geçerken kuyruğunu havaya kaldırdı. Yer değiştirdikten sonra kıyafetlerini aldı ve giyindi, ben de Loki'nin bunu yapmasını umuyordum ama o öylece çıplak bir şekilde durup tezgahımın üzerindeki olgunlaşmış muz kasesini inceledi. Kurtlar da doğal teşhircilerdir.

"Uh..." Gözlerimi ondan kaçırđım. "Kıyafetlerini giyer misin?"

Çıplak vücuduna baktı ve bana sıırttı. "Bunun için üzgünüm."

Loki kıyafetlerini alırken ben de Köpek'i bulmak için oturma odasına gittim.

Kanepede değildi ama yatak takımı kullanılmıştı. "Köpek nerede?"

Lux pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Verandada uyuyor ve üzerinde bir kuş var."

Ön kapıyı açtım, dışarı adım attığımda Köpek'i ürküttüm. Kurt ayağa fırlayıp bir hırıltı çıkardığında Rex öttü ve parmaklıkların üzerine uçtu. "Sadece benim." Akıllıca, o sakinleşene kadar bir adım geri çekildim.

Loki dışarı çıktı ve kargaya baktı. "Sanırım bir arkadaş edinmiş."

"Bu Rex. Burada yaşıadığını sanıyor."

Parmaklıklardan uçtu ve ön kapıdan geçerken kanatlarıyla neredeyse bizi sıırıyordu.

Lux kıkırdadı. "Öyle görünüyor."

"Bütün gece burada mı uyudun?" Dog'a sordum.

Yer değiştirdikten sonra araziyi taradı. "Evin içinde huzursuzlandım. Ayrıca, ben buna alışkınım. Patrick ile bir sorun mu var?"

Benim yatak odam onunkinin hemen yanındaydı. Zar zor uyuyordum ve hatta gece boyunca birkaç kez kulağımı duvara dayadım. "Çıt çıkmadı. Orası biraz fazla sessizdi." Kafamın içindeki çarklar dönmeye başladı. "Sence-"

Köpek yanımdan geçip koridora çıktı. Lux ve ben onu takip ettik. "Geri çekilin." İki eliyle tahtayı çekiştirdi. Köpek

Ortalama bir insandan daha güçlüydü ama kendi yaptığı işten daha güçlü değildi. Gidip mutfak tezgahından çekici aldım, böylece tahtayı sıkıştırmak için onu kullanabilecekti.

Bir dakika sonra, çerçevenin bir parçasıyla birlikte yerdeydi ve kapı sallanarak açılıyordu. Patrick'in yatağın kenarında oturduğunu ve şeytani gözlerini benimkilere diktiğini görünce rahat bir nefes aldım.

"En azından o hâlâ burada," dedi Dog.

Hasarlı kapı çerçevesine bakıyorum. "Kahretsin Patrick. En azından biraz ses çıkarabilirdin."

Loki alay etti. "O piç bunu bilerek yaptı."

"Patrick ele geçirilmediği zamanlarda bile pek uslu durmaz." Dog kapıyı yeniden sabitlemek için elinden geleni yaparken ben mutfağa doğru yürüdüm. "Aç olan var mı?"

Lux dirseklerini kahvaltı barına dayadı. "Neyiniz var?" "Yumurta. Pastırma." İkimize de birer fincan kahve koydum. Yanına gittiğimde bir kutu mısır gevreği kafama düştü.

Lux başını kaldırıp Rex'e baktı. "Sanırım karganın seninle bir derdi var."

Köpek mutfağa geldi. "Ben öğleden sonra düzgün bir kilitle buraya dönene kadar kapı dayanacaktır."

"En azından o vampir dün gece ortaya çıkmadı," dedi Loki, arkasından yaklaşarak.

Rex'in koluma tırmanmasına izin vermek için uzandım. Bacağına bağlı bir şey vardı. "Bundan pek emin değilim." İpini çekerek etrafına bağlanmış küçük bir kâğıt parçasını çıkardım ve notu açtım. "Buradaydı, tamam."

Köpek benden aldı ve okudu. "Görünüşe göre haraç oranı artmış." Herkesin görmesi için tezgâhın üzerine koydu. Mesajda YÜZDE OTUZ BEŞ yazıyordu.

THIRTEEN

Yolun yarısında durup mekâna iyice baktım. Tanınmaz haldeydi. Kirli beyaz dış cephe artık çikolata kahverengisi dikey dış cephe kaplamasıyla kaplıydı ve süslü mimari kalıplar binanın kenarları boyunca uzanıyor, eskiden köhne bir makine atölyesi olduğu gerçeğini gizliyordu. Ön taraftaki büyük resim penceresi, binaya büyüleyici bir hava veren parlak ışıklarla donatılmıştı. Crimson'da ona uzaktan yakından benzeyen başka bir bina yoktu, bu yüzden meydana girdiğinizde göze çarpıyordu. Atticus Devereaux gerçekten de bir sihirbazdı.

Atticus beni akşam yemeğine bekliyordu ama ertelemeyle yetinmek zorunda kalacaktı. Kriz modundaydım, bu yüzden süslü bir akşam yemeği için oturmak öncelikler listemde yoktu. Bunun için ne zamanım ne de midem vardı. Kıyafetime bakınca, oraya gitmek için bile yetersiz giyindiğimi hissettim, ama internette telefon numarası ya da mekanla ilgili başka bir şey bulamadım, işte buradaydım.

Morceau'ya girdim ve hemen bir şeyin kokusunu aldım. Yemek kokusu değildi. Tütsü ya da bir çeşit baharat olduğunu söyleyebilirim. Etrafıma bakıp bir karşılayıcı ararken takım elbiseli bir adam yanıma geldi ve gülümsedi. Loş odaya doğru dönmeden önce, "Bu taraftan lütfen," dedi.

Ona adımı bile vermemiştim.

"Oh, ben sadece..." Ona iptal etmek için geldiğimi söylemeye çalıştım ama yürümeye devam etti.

Onu odanın diğerk ucuna kadar takip ettim ve yemek yiyenlere baktım. Beklediğimden daha fazla insan vardı. Böyle bir yerde yemek yemeye paralarının yetmeyeceğini bildiğim insanlar. Bir tanesi Marcy Bedford. Kadının Stag'da hâlâ ödenmemiş bir hesabı vardı ve ben ondan bunu tahsil etmek niyetindeydim.

bir dahaki gelişinde. Ama içimden bir ses açılış gecesinde bedava yemek alan tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu.

Yerli halk buranın tadını çıkarıyor gibiydi ve sayıları oldukça fazlaydı. Crimson'ın polis şefi Jim Hardy, karısı Florence ile oturmuş, bir yandan elini okşarken bir yandan da ona bakıyordu. Hardy genelde evli olduğunu pek belli etmezdi, o yüzden şaraptan olsa gerek.

Adamı takip ederken botlarım beyaz zeminde tıkırdadı. Parlaktı ve her yirmi santimde bir aralıklarla küçük siyah elmaslar vardı. Mobilyalar abartısızdı ama aydınlatma armatürleri savurganlığı haykırıyordu. Her masanın üzerinde zarif kolyeler asılıydı ve her birinden tek bir kristal sarkıyordu. Odanın ortasında ıslıl ıslıl parlayan güzel bir avize vardı. Altından geçerken uzanıp parmaklarımı bir rüzgâr çanı gibi kristallerin üzerinde gezdirme isteğime direnmek zorunda kaldım.

"Charlotte." Atticus Devereaux pencerenin yanındaki masadan kalktı. "Gelmeyeceğinden korkuyordum."

"Ben Charley ve ne yazık ki kalamam."

Kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir sorun yok." Keşke bilseydi. "Sadece söndürmem gereken bazı yangınlar var, o yüzden Stag'a geri dönmeliyim." Okunamaz bir ifadeyle bir an bana baktı ve masaya oturma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

"Ne yazık." Hoş bir şekilde gülümsedi. "En azından bir kadeh şarap için kal."

Elime uzandı ve sıcak bir his koluma doğru ilerledi. Duvarların etrafımı sardığı gibi garip bir hisse kapıldım ve aniden kendimi sabitlemek için sandalyenin arkasını kavradım.

"Charlotte? İyi misin?"

Bu his geçtiğinde Atticus beni bir sandalyeye oturtmaya çalışıyordu. "Muhtemelen bir şeyler yemem gerekiyor." O sabah o notu bulduktan sonra iştahımı kaybettiğim için bütün gün bir şey yememiştim. Ama bunu ona söyledikten sonra kendimi tekmeleyebilirdim.

Bir garsona işaret etti. Ne olduğunu anlamadan önümde bir tabak yemek ve bir kadeh şarap vardı. Başka bir sihir numarası.

"Umarım ördek seversiniz," dedi karşıma geçip otururken. "Yemeği önceden planlama cüretini gösterdim."

Ona ördek sevmediğimi ve birkaç ısırdıktan sonra gideceğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. En azından adama beş dakika kibar davranabilirdim.

dakikalar. Ben de bir ısırik aldım ve şarabımdan bir yudum daha alarak sohbet etmeye başladım. "Şimdiye kadar Crimson'ı nasıl buldun?"

Sandalyesinde rahatladı ve sıcak kahverengi gözlerini benimkilere dikti. "İnsanları misafirperver ve dağ havasını ferahlatıcı buluyorum."

Ördek hoşuma gitmeye başlamıştı, ben de bir ısırik daha aldım. "New York'a kıyasla oldukça sıkıcı olmalı." Kasabanın merkezi, üçte biri ya sürekli kapalı olan ya da turizm sezonu dışında haftada sadece birkaç gün açık olan yaklaşık otuz işyerinden oluşan dört blokluk bir alandan oluşuyordu. Crimson'da başarılı olmak için belli bir insan tipi gerekiyordu.

"Küçük kasabalarda çok zaman geçirdim." Şarabından bir yudum aldı ve bardağı masanın üzerine koydu. "Crimson'da kendimi evimde gibi hissediyorum. Buradaki insanlar farklı. Sen farklısın, Charley."

Gözlerim pencereye kaymadan önce bir süre birbirimize baktık. Kendimi, sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi ileri geri sallanan, meydanın etrafında asılı duran ışıltılı ışık dizilerine bakarken buldum. Bir an için nerede olduğumu unuttum.

Cam kırılma sesini duyduğumda kendime geldim. Sesin geldiği yöne baktım ve Florence Hardy'nin masanın üzerine eğildiğini gördüm. Göğüsleri dekolte elbisesinin yarısına kadar sarkmış ve dili dudaklarının kenarında gezinirken şefe bakıyordu. Masalarından bir bardak düşmüş ve kırılmıştı.

"Birileri bu gece içkiyi fazla kaçırmış," dedi Atticus. Gözlerinde hafif bir kızgınlık vardı ama gitmek için ayağa kalktıklarında bu hemen kayboldu.

Saate baktım. Bardan ayrıldığımdan beri nasıl olduysa bir saat geçmişti. Masadan kalktım. "Geri dönmem gerek. Yemek için teşekkürler."

Zar zor dokunduğum yemeğime bakarak gözlerini benimkilere dikti. "Erteleme mi?"

Kelimeleri ağzımdan aldı. "Göreceğiz." Yeterince hoş görünüyordu ve kesinlikle yakışıklıydı. Ama aramızda bir şeyler vardı. Belki de yaş farkıydı.

Benimle çıkmak için ayağa kalktı. Kapıya vardığımızda, "İyi geceler Atticus," dedim.

Yanağıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı ve "Nesin sen?" diye fısıldadı.

Bunu bana ikinci kez soruyordu ama ona verecek bir cevabım yoktu. Bunu hala kendim için keşfediyordum. Ama belli ki

bir şey yakaladı, bu da ne olduğunu merak etmeme neden oldu. Yine de cazibesini nasıl kullanacağını biliyordu.

Cevap vermeden beceriksizce gülümsedim ve bara varana kadar beni izlediğini hissederek caddeyi geçmeye başladım. Neredeyse adrenalinle titriyordum.

İçeri girdikten sonra doğruca mutfağa gidip Köpek'le bu geceki uyku düzeni hakkında konuştum. Sürü süresiz olarak benim evimde kalamazdı ama önümüzdeki birkaç gece için oda arkadaşlarım vardı.

İçeri girdiğimde it elinde bir spatula ile mutfağın ortasında duruyordu. Sanki önce hangisiyle ilgileneneğinden emin değilmiş gibi ızgara ve fritöz arasında ileri geri bakıp duruyordu. Ayaklarının yanında yerde bir çörek vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Üzgünüm, Charley. Her şeyi aklımda tutamıyorum."

Gözlerindeki paniği görünce spatulayı elinden aldım ve ızgarada bir hamburger çevirdim. "Ben bununla ilgilenirken sen de başka bir ekmek alsana."

Gözleri fritöze kaydı. "Patates kızartması ne olacak?"

"Onlarla da ilgilenmeme ne dersin?"

Başıyla onayladı ve taze bir çörek almaya gitti. Bir süre sonra ekmekle geri döndü ve tabağa marul ve turşudan oluşan bir garnitür yerleştirdi.

Mutt'un konsantrasyon sorunları vardı. Evsiz bir genç olarak, şiddetli anksiyetesi için hiçbir zaman destek veya tedavi almamıştı ve bunu tetiklemek için fazla bir şey gerekmiyordu. En ufak bir baskıyla başa çıkamıyordu ve aynı anda hem ızgara hem de fritözle ilgilenmeye çalışmak felakete davetiye çıkarmak demektir. Bugüne kadar bunun için ilaç almayı reddetti.

"Köpek nerede?" Gecenin en yoğun saatinde Mutt'u mutfakta yalnız bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Fermuarını sıkıca kapattı ve geyik bakışlarıyla karşılaştı. "Başı belada değil, it. Sadece nerede olduğunu söyle."

"Bir şey almak için arka odaya gitti ama bir süredir yok."

İt için *bir süre*, yaşadığı krizin seviyesine bağlı olarak beş dakika ile beş saat arasında değişebilir.

Onu ön tarafa götürdüm ve masalardan birine oturttum. "Ben dönene kadar o mutfağa girme."

İçeri girdiğimde arka oda boştu ama sokağa açılan kapı aralıktı. Dışarıdan gelen sesleri duyunca kafamı dışarı uzattım. Birisi sokakta, çöp konteynerinin yanında duruyordu.

"Sen misin, Köpek?"

Kapıya doğru yürüdü. "İçeride kal."

"Neden? Ne oldu?" Çöp konteynirine baktım, oraya en son gittiğimde Patrick'i bir tavuk leşiyle yemek yerken bulduğumu hatırladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Güven bana."

Sanki şimdi bakmayacakmışım gibi. Köpek hemen arkamdayken merdivenlerden çöp kutusuna doğru yürüdüm.

El fenerini açmak için telefonumu çıkarırken usulca inledi. Çöp konteynirinin yanından döndüğümde, gözlerim kamaştı. "Şef Hardy?" Adam irkilmedi bile. Duvara yasladığı karısına sokulmaya devam etti.

Florence Hardy kocasının omzunun üzerinden yüzünde bir sırıtişla bana baktı ama sanki doğrudan bana bakıyor gibiydi. Gözleri simsiyahtı.

Arkamı döndüm ve bir saniye Dog'a baktım.

"Seni uyarmıştım," dedi ve içeri döndü. "Mutt'u kontrol etmem gerek."

"Evet, bunu sen yap. Az önce mutfakta küçük bir sinir krizi geçirdi." Bir şeyler görmediğimden emin olmak için çöplüğün etrafına tekrar baktım. Hâlâ kavga ediyorlardı ama ben kim oluyordum da polis şefine sokakta ne yapıp ne yapamayacağını söylüyordum?

Ben kapıya doğru dönerken Beau dışarı çıktı. "Charley? Burada ne yapıyorsun?"

Çöp konteynerini işaret ettim. "Kendiniz görün."

Merak etti ve bir göz atmak için yanına gitti. "Vay canına!"

"Kutsal cehennem doğru." Binanın üzerindeki aya baktım. Neredeyse dolunaydı. "Anlaşıldı."

Beau başını salladı. "Son zamanlarda bu sokakta normal olan hiçbir şey yok.

Tüylerimi ürpertiyor. Hadi gidelim buradan."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" İçeri girerken sordum. "Ah, evet. Candy seni arıyor."

Ön tarafa geri döndüğümüzde barın arkasında içkileri karıştırıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"Sadece yardım ediyorum, tatlım." Yıllardır Atlanta'daki kulüplerde içki servisi yapmıştı, bu yüzden hepimize bir şeyler öğretebilirdi.

Barmenlik. Bardağı bir müşterinin önüne koyduktan sonra elini uzattı. "Altı dolar."

"Hesabıma yaz," dedi ona göz kırparak.

Ona doğru eğildi. "Burası açık bar değil, o yüzden parasını öde." Bir elini kalçasına koyarken gözleri kısıldı. "Tabii bir hafta boyunca taşaklarını kaşımak istemiyorsan."

Elini cebine attı ve barın üzerine bir tane beşlik, bir tane de birlik atarak homurdanarak içkisini aldı ve bir masaya doğru ilerledi.

"Hatırlat da sana asla sert davranmayayım," dedim.

İçkisinin bir kısmını döken adamın bıraktığı pisliği silmek için bir havlu aldı. "Bill Meadows beleşçiden başka bir şey değil."

Lucy sesini yükselterek barda bizim durduğumuz yere doğru yürüdü. "O da berbat bir bahşişçi."

"Hey, Candy!" Bill ayağa kalktı ve pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirerek kendini teşhir etmesine ramak kaldı. "Son zamanlarda hiç direğe bindin mi?" Kalçalarını ileri geri salladı, aptal zekâsıyla kendini etkilerken gülüyordu.

Son zamanlarda ona ne olmuştu bilmiyorum ama artık canıma tak etmişti. Ona kapıyı göstermek için barın etrafında yürümeye başladım, ama Candy kolumu ölümcül bir şekilde sıkarak beni durdurdu. Ona dişlek bir sırtış fırlattı ve serap gibi bir sis odanın öbür ucundan ona doğru sürüklendi. Az önce tehdidini yerine getirmişti ve o salak gecenin sonuna kadar kendini hırpalayacaktı. Buraya bir daha geldiğinde kendisini hemen dışarı atabileceğini ona söyleyecektim.

Mavi sis göğsünü sararak gövdesinden aşağıya doğru inmeye başladığında Bill tavrını kaybetti ve erkekler tuvaletine doğru koşmaya başladı.

Dog elinde güvenilir et satırıyla mutfaktan çıktı ve Bill'in yolunu kesti. "Bence özür dilemelisin."

Yüzünün kenarından ter damlayan Bill, paketini kaptı ve satıra odaklandı. "O şeyle ne yapacaksın?"

"Bu mu? Mutfakta patates kesiyordum, o yüzden bıçak için endişelenmeyin." Kurt gözlerini dikince gözleri kehribar rengi parladı. "İşte bu konuda endişelenmen gerekiyor."

"Özür dilerim!" Bill ağzından kaçırıldı.

"Ben değil, pislik." Dog Candy'yi işaret etti. "Onu."

Gözleri Candy'ye kaydı. "Özür dilerim! Lütfen durdur şunu!"

Dirseklerini bara dayadı. "Seeneklerimi tartmama izin ver, Bill.
-Sen mi, yoksa seninle temasa geçen her kadın mı?" Düşünmek için bir an
tavana baktı. Doğruduktan sonra adamın gözlerinin içine baktı. "Ben dünya
kadınlarının yanındayım. Çıkar onu buradan, Köpek."

"Ve dışarıda kal," dedim.

Dog, Bill'i gömleğinin arkasından yakaladı ve kapıya doğru sürükledi.
Uyarıcı bir bakışla onu dışarı itti ve satırı ona doğrulttu. "Yelp'te bize beş
yıldız vermeyi unutma."

Mekânın yarısı Dog'u alkışlarken, diğer yarısı, özellikle de Bill'in barda
oturan arkadaşları başlarını öne eğdi.

Beau muzip bir sırıtışla bardan aşağı indi. "Candy'ye şeften bahsettin
mi?"

Candy'nin gözlerinde sinsi bir bakış vardı. "Şef mi? Ne olmuş ona?"

Eğildi. "O ve hanımefendi birkaç dakika önce ara sokaktaydı ve duvarı
aşındırıyorlardı."

"Yıpranmak-?" Candy'nin yüzünde bir sırıtma belirdi. "Oh!"

Bunu hafife almak istedim ama az önce orada gördüklerimle ilgili
olarak bariz olanın dışında bir şey beni rahatsız ediyordu. "Ben bu akşam
oraya gittiğimde şef ve karısı Morceau'daydı ve birbirlerine sarılmışlardı."

"Jim Hardy mi?" Candy alay etti. "Adam karısına hizmetçisiymiş gibi
davranıyor."

"Biliyorum. Restoranda içiyorlardı ama şarap sizi herkesin içinde
tavşanlar gibi dövüştürmez." Ama ejderhanın gözyaşları yapabilir.

Beau araya girdi. "Şaka yapmıyorum. Sarhoş değillerse bile, kafaları bir
şeylerle fena halde iyiydi."

"Ben de bundan korkuyorum," dedim. "Patrick geçen gece bana bir şey
söyledi. Onu ara sokakta bulmadan birkaç saat önce. Bir partiye
gidiyormuş." Beau'ya baktım. "Ejderha gözyaşları denen uyuşturucu
hakkında ne biliyorsun?"

Doğruldu ve kıpır kıpır oldu. "Bu şeyleri bildiğimi nereden çıkardın?"

Candy ve ben ikimiz de ona bir bakış attık. "Alıp almadığını sormadım.
Sadece şehirde dolaşıp dolaşmadığını bilmek istiyorum."

Bir dakika düşündü ve itiraf etti. "Bakın. DT ile uğraşmam. Sana bir
şeyler yaptırır."

"Yani bir ara sokakta seyircilerin önünde seks yapmak gibi mi?" Başını eğdi. "Evet."

Candy bana bakıyordu. "Patrick'in yanına dön."

"Bu partide 'hediye çantaları' olacağını söyledi ve tahmin edin içlerinde ne olduğu söyleniyordu?"

Beau'nun kaşları birbirine yaklaştı. "Neden bu partiden haberim olmadı?"

"Ciddi misin?" Bazen onu merak ediyordum. "Az önce DT'ye bulaşmadığını mı söyledin? Ve bulaşmadığına memnun ol. Patrick çöplüğe dalmaya başlamadan hemen önce oradaydı. Ve soruma hiç cevap vermedin. Şehirde dolaşıyor mu dolaşmıyor mu, çünkü az önce o sokakta tanık olduğumuz şey kesinlikle öyle görünüyordu?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Böyle bir şeyi ele geçirmek istiyorsan, Canavar'a gitmen gerekir."

Başımı salladım. "Reaperstown. Ve tahmin edin orada işleri kim yürütüyor?"

"Ian Masterson?" İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Vampir kanı sattığını sanıyordum?"

"Birden fazla gelir kaynağı olmadığını kim söyleyebilir?"

"Reaperstown'dan bahsetmişken," dedi Candy. "Dog beni aradı ve dün gece neler olduğunu anlattı."

Sipariş penceresinden ona baktım. "Öyle mi?"

"O adam da seni en az benim kadar seviyor, bu yüzden hemen sinirlenme. Bir süre benimle kalman gerekiyor."

Başımı sallayarak barın altından bir önlük aldım. "Evimden taşınmayacağım. Ayrıca, biz onu nasıl iyileştireceğimizi bulana kadar birinin Patrick'e bakması gerekiyor."

"Onunla ilgilenmek mi?" Kısa bir kahkaha attı. "Bu durumda mı? Beslenmesi ve sulanması gerekmiyor ki."

Bunun farkındaydım ama ele geçirilmiş olsun ya da olmasın, o hâlâ benim en iyi arkadaşımdı. "Dog sana Reaperstown'a yaptığımız geziden bahsetti mi?"

"Kesinlikle öyle. Sen aptal bir kadın değilsin Charley, bu yüzden aptalca şeyler yapmayı bırakmalısın."

Ben buna aptallık demezdim. Sadece çaresizdik. Ve o vampirin sonunda Reaperstown'un kendi kendini ilan eden belediye başkanı olacağını nereden bilebilirdim ki?

"Eğer o vampirler beni evimde aramaya gelirlerse, Patrick kolay hedef olur. Onu yalnız bırakmayacağım."

"Tamam. İkiniz de bir süreliğine benim yanıma taşınabilirsiniz. Sonra bana Bay Devereaux ile olan yemeğinizi anlatırsınız."

Neredeyse hiç gerçekleşmeyen akşam yemeği onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Eşyalarını topla," dedi. "Senin evine gidiyoruz."

OceanofPDF.com

FOURTEEN

Arabayı park ettiğimizde evin içi karanlıktı ama Stag'a giderken oturma odasının ışıklarını açtığımı biliyordum. Boş yatak odasının ışıklarını da göremiyordum.

Candy kamyonun üzerinde yükselen ağaca baktı. "Bu da ne böyle? Kamyonunu ateş hattından uzaklaştırmak isteyebilirsin."

Küçük siyah formlarla doluydu. Kargalar. Çok sayıda tünemişlerdi ama daha önce ağacımda onlardan oluşan bir ordu görmemiştim.

Kamyonetten indiğimde Rex çullanıp omzuma kondu ve kulağıma yüksek sesle öttü. "Ne oldu?" Yine haberci güvercin olarak kullanılmadığından emin olmak için bacağını kontrol ettim. Not yoktu.

"Görüyorum ki kuş senden henüz bıkmamış." Candy bir gıdak sesi çıkardı ve Rex omzumdan uçup onun omzuna kondu. "Ben de senden hoşlanıyorum küçük adam, ama bu bluz pahalıydı. Hadi git şimdi. Kışt."

Ağaca geri uçtu ve tüm sürü hareketlenip gürültü yapmaya başladı.

"Sessiz ol," dedim. "Komşularım var."

Eve doğru yürürken Candy onlara baktı. "Bu sık sık olur mu?"

"Ağacımı ele geçiren düzinelerce kargadan mı bahsediyorsun? Hayır. Rex ilk kez eve arkadaş getiriyor."

Candy durdu ve gözlerini kıstı. "Herhangi bir sorun sezmiyorum, ama belki de içeri girerken ağırdan almalıyız." Önüme geçti. "Önce ben gideceğim. Sen arkamda kal, ne olur ne olmaz."

"Neyi atayım?"

Elini kalçasına koydu ve kaşlarını kaldırarak arkasını döndü. "Benimle dalga geçmesen iyi edersin."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Önüne geçmek için aceleyle merdivenleri çıktım. "Ama burası benim evim Candy. O vampirler beni arıyor, eğer içeride bekliyorlarsa bunun acısını ben çekerim." O tartışmak için verandaya çıkamadan kapının kilidini açtım ve iterek açtım.

Ben tereddüt edince yanıma geldi ve içeriye baktı. "İçerisi çok sessiz."

Kapıdan içeri girdim ve duvardaki ışık düğmesini denedim ama hiçbir şey olmadı. "Işıklar yanmıyor."

"Bu kötü bir alamet." Beni iterek geçti ve düğmeyi kendisi denedi. "Belki de ampul yanmıştır."

"İkisi birden mi? Bundan şüpheliyim."

Yatak odalarının olduğu yönden bir ses geldi. Koridorda yürümek için cesaretimi topladım ama Candy bileğimi yakaladı. "Bekle. Annenin her zaman evde bulundurduğu silah nerede?"

"Kamyonda koltuğun arkasında. Yine de bir vampir sürüsüne karşı pek işimize yaramayacak." Onları yavaşlatsa bile, bu sefer saldırmaya hazır bir kurt sürümüz yoktu.

Köpek o öğleden sonra eve daha sağlam tahtalar ve yedek yatak odasının kapısına uygun bir asma kilit takmak için geri gelmişti ama kapıya yaklaştığımızda telefonumdaki el fenerini kullandım ve tahtaları sökülmiş kilidin yerde yattığını gördüm. Kapı aralıktı.

Candy öne geçti ve beni durdurmak için kolunu uzattı. "Geri çekil, Charley."

"Cehennem gibi," dedim kolunu iterek.

Uzlaştık ve birlikte içeri girdik. Karyola kırık ve Patrick pencerenin yanında duruyordu, kelepçe de yanında sallanıyordu. Gözleri aya sabitlenmişti.

"Patrick?" Ona doğru bir adım attım ama sesini duyunca durdum. "Çık dışarı." Zar zor bir fısıltıydı. "Burası çok tehlikeli."

"Eğer bana zarar vermek isteseydin, şimdiye kadar çoktan vermiş olurdun."

Yavaşça döndü. Bana bakarken ağzından bir tıslama çıktı. "Geliyorlar."

Candy kolumu tuttu. "Fazla zamanımız yok, Charley. Buradan hemen gitmeliyiz."

Patrick'i geride bırakmak beni öldürüyordu ama o haklıydı.

Bir spor çantası almak için yatak odama gittim. İçine birkaç şey doldurduktan sonra Candy'nin beklediği oturma odasına geri döndüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Neyin var?" Başıyla odanın diğer tarafını işaret etti. Bakmak için arkamı döndüğümde nefesim kesildi.

Ian Masterson karanlık köşeden dışarı çıktı. Duvarın içinden birkaç kişi daha çıktı. Duvarın içinden geçerek cisimlendiler ve onun yanında durdular. Altı vampir oturma odamda duruyordu.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kurtların şimdi nerede, Charley?"

"Çık. Dışarı! H e p i n i z !" Elimden gelen en sert sesle emrettim.

Toplanın.

Duvar onları girdikleri gibi geri çekti. Birkaç saniye sonra Ian ön bahçeden bana sesleniyordu.

Kapıyı açtım ve verandaya çıktım, bir şey yapmaya kalkışma ihtimaline karşı eşiğe yakın durdum. "Evimde istenmiyorsun. Dışarıda kal."

Bir adım daha yaklaştığında kara gözleri benimkilere dikildi. "Bunun sadece senin evin için geçerli olduğunu biliyorsun." Sırtışı genişledi. "Sanırım seni iş yerinde ziyaret etmem gerekecek. Adı ne?" Başını eğdi ve parmaklarını şıklattı. "Beyaz Nag?"

Candy yanımda dışarı çıktı. "Annen sana hiç terbiye öğretmedi mi?"

Gözleri onunkilere kaydı. "Arsızsın, değil mi?"

"Bunun arsızca olduğunu mu düşünüyorsun?" Nefesinin altında güldü. "Dişlerini göstermeden önce korunaklı bir hayat sürmüş olmalısın."

Sırtışı soldu. "Belki bu tartışmaya başka bir zaman devam ederiz. O zaman ne kadar korunaklı olduğuma kendiniz karar verebilirsiniz." Sonra gözleri tekrar benimkilere döndü. "Şimdi, şu davete ne dersin? Yoksa yarın akşam seni barında ziyaret edeyim mi?"

Daha önce bana hiç saldırmaya çalışmamış uygar vampirlerin arasında büyüdüğüm için, onları caydırma konusunda uzman değildim. Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı. "Size daha önce de söyledim, üyelerimiz sizin haraçlarınızı karşılayamaz."

Devam etmek için ağzımı açtığımda beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Ön bahçelerden iş yapmam. Neden beni içeri davet etmiyorsun, böylece düzgün bir konuşma yapabiliriz." Tereddüt ettiğimde keskin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Bar olsun o zaman. Belki acıkırsam müdavimlerinizden birkaçını atıştırırım."

Kirli oynamaktan bahsediyorum. Beni tehdit etmesini kaldırabilirdim ama müşterilerim yasak bölgedeydi.

Candy ona hesapçı bir bakışla baktı. "Neden vampirin içeri girmesine izin vermiyorsun, böylece her şeyi çözebiliriz."

Ona yan gözle baktım, gözlerimi saldırmak için fırsat kolluyormuş gibi görünen kan emicilerden ayırmak istemiyordum. Ian hariç hepsi soğukkanlı ve ukala davranıyordu. "Aklını mı kaçırdın sen?" Fısıldadım.

Boynundaki safir tılsıma uzandı ve gözlerini vampire dikti. "Tatlım, her zamanki gibi aklım başımda ama ikimiz de vampiri dinlemezsek bu işin sonunun iyi olmayacağını biliyoruz."

Ne yaptığını bildiğine güvenerek ön kapıdan kenara çekildim. "Sen içeri girebilirsin ama diğerleri oldukları yerde kalmalı."

İtiraz ettiler ama Ian onları susturmak için elini kaldırdı. Sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Beni zaten kovduğunuza göre bundan biraz daha açık olmanız gerekecek."

"Oh, aşkına-" Ona tahammülsüz bir bakış fırlattım. "Bay Masterson, lütfen evime girmez misiniz?"

"Madem ısrar ediyorsun." Bir adım öne çıktı. Bir saniye içinde oturma odamda duruyordu.

Candy ve ben içeri girdikten sonra kapıyı çarparak kapattım. "Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Üyelerimize fiyatların yüzde yirmi beş arttığını söylediğimizde kooperatif bir gün içinde iflas edecek."

"Yüzde *otuz* beş," diye düzeltti.

"Yok artık."

Bir adım daha yaklaştı. "Nasıl yaptığınız umurumda değil. Gerekirse maliyeti tedarikçilerinize yansıtın."

Güldüm. "Biz uyuşturucu satıcısı değiliz." "Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak istedim ama muhtemelen bunun için beni öldürürdü. "Bu kasabadaki hastalar için bir toplum hizmeti sağlıyoruz. En başta bize gelmelerinin nedeni doktorlarının yazdığı ilaçları karşılayamamaları. Hiç mi merhametiniz yok?" Göğsüne baktım. "Orada bir yerde bir kalp olmalı."

"Yok." Sırtışı kayboldu. "Ben bir iş adamıyım ve sen benim kârımdan yiyorsun. Burada kimse bana payımı ödemedi mal satamaz."

Ejderhanın gözyaşlarını sormak istiyordum ama bir karşılaşma için yeterince tüylerimi diken diken etmiştim.

"Eğer seni bırakırsam, zayıf görünürüm." Yaklaştı ve başını eğdi. "Meslektaşlarıma karşı zayıf görünmemi istemezsin, değil mi?"

"Yerel bir kan kooperatifini haraca bağlamanın bu sorunu sizin için çözeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Ağzın çok iyi laf yapıyor." "Bana öyle söylendi."

"Ama görüyorsunuz, tam da böyle olurdu. Haydutları dizginlemek için çok zaman kaybederdim ve sonra seni ibret olsun diye cezalandırmak zorunda kalırdım." Ben daha nefes alamadan yüzüme baktı ve saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürdü. "Senin gibi bir yüzü yok etmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Yüzde on," dedim bir adım geri çekilerek. Bu benim payımdı, kooperatifin masraflarını karşılamak içindi ama onsuz da idare etmenin bir yolunu bulurdum. "Yapabileceğimin en iyisi bu."

Dişleri aşağı inerken neşeli tavrı hızla kayboldu. Durumu yatıştırmak için ağzımı açtığımda beni duvara çarptı ve yüzünü birkaç santim yakınıma getirdi. "Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Piç kurusu!" Candy kolyesini kavradı ve dudaklarına götürdü, dilini gümüşün içine yerleştirilmiş büyük safirin üzerinde gezdirmeden önce onu öptü. "İşte sana bir pazarlık. Onu bırak, ben de o dişleri ağzından çıkarmayı düşünmeyeyim."

Ian'ın yüzüne bir alay yayıldı. Beni bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi? Ben de senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum. Bilge ve yaşlı bir kadın olarak."

Bu yorumuna pişman olacaktı.

Ona gülümsedi. "Sen hala yorganın altında kirli dergilerle eğlenirken ben çocuklara nasıl erkek olunacağını öğretiyordum." Adamın gözleri karardığında ve neredeyse siyaha döndüğünde gülümsemesi söndü. "Sakin ol kovboy. Birkaç kelime için bu kadar sinirlenmene gerek yok."

Adam odanın öbür ucundan ona doğru uçtu. Kadın geri çekilip duvara çarptı ve elini parmaklarını açarak havaya kaldırdı. Diğer eliyle safiri tutarken, ağzından bir dizi tuhaf kelime çıktı ve ardından avucundan mavi bir ışık huzmesi fırladı. Işık vampirin iki gözünün arasına çarptı ve gövdesinden aşağıya doğru yayılarak vücuduna girdi

bacaklarına doğru. Bir anda işaret fişegi gibi parladı ve geriye doğru uçararak oturma odasının penceresinin yanındaki duvara çarpıp yere düştü.

Dışarıdaki vampirler cama dayandılar ama davet edilmedikleri için camı kıramadılar. Tek yapabildikleri liderlerinin *yaşlı ve bilge* bir kadın tarafından dövülmesini izlemektir.

Ian ayağa kalktı ve vampirlere öyle bir bakış attı ki pencereden geri çekildiler. Sonra ceketini düzeltti ve omuzlarını sıvazladı. "İşte *bu* heyecan vericiydi." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve sırttı. "Ama bu kadar ön sevişme yeter." Parmağıyla Candy'yi işaret ederek ona doğru yürüdü. "Getir bakalım."

Candy tekrar kolyesine uzandı ve elini kaldırdı, ama bu kez ışık huzmesi Ian'ın başının yanından geçip gitti. "Beni bir kez gafil avladın," dedi daha geniş sırtarak, "ama asla iki kez değil."

Işık huzmeleri gelmeye devam etti ama Ian Candy'nin büyüünden yetenekli bir sensei gibi kaçtı. Ona ulaştı ve boynundaki tılsımı çekip aldı, dişlerinin birkaç santim ötesindeki solgun tenine baktı. "Şimdi, daha önce bitiremediğimiz şu konuşmaya gelelim."

"Çık dışarı!" Duvardan geri çekilmesini bekleyerek bağırdım ama bu sefer hiçbir şey olmadı.

"Bunun için çok geç, tatlım. Bana açık bir davetiye verdin." Vurmak için ağzını açtığı anda, odanın içinde bir silah aradım. Eski beyzbol sopamın sapı kanepenin altından çıkmıştı. Tam da hırsızları caydırmak için sakladığım yerde.

Onu yakaladım ama havaya kaldırıp Ian'a doğru hücum ettiğimde kafasına ikiye dört bir darbe indi. Yana doğru tökezleyip duvara çarparken sersemlemiş görünüyordu.

"Haydi!" Patrick tahtayı tekrar kaldırırken Candy'ye söyledim. Yerden kolyeyi aldı ve arka yatak odasına doğru beni takip etti. "Ormana doğru git," dedim pencereyi açarak. "Hemen arkanda olacağım."

"Benden önce ölürsen annen beni öldürür, o yüzden ilk sen gidiyorsun."

Bazen bir katır kadar inatçı olabiliyordu. "Ben senden daha hızlıyım, o yüzden git!" O vampirlerin evi kuşatmamış olması için dua ederek dışarı çıkmasına yardım ettim. Ama içeride kalırsak ölürdük, yani kaybedecek bir şeyimiz yoktu. Yere pek de zarif olmayan bir şekilde indi ve koşmaya başladı, hemen arkasında olduğumdan emin olmak için arkasına baktı.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda pencereden atladım. Yere düştükten sonra sağa sola bakındım. Görünürde bir vampir yoktu, ama Candy'nin önümde zıpladığını gördüğümde sadece on adım kadar gitmiştim. İçlerinden biri onu yakalamış ve yere yatırmaya çalışıyordu. Onunla boğuşuyor, tılsımı tutan elini kurtarmaya çalışıyordu. Tılsım elinden kaydı ve çimlerin üzerine düştü.

Bir ses beni omzumun üzerinden baktırdı. Başka bir vampir bana doğru koşuyordu. Yere düştüm ve yuvarlandım, saldırdığında çarpışmaktan kurtuldum. Tam kaçacakken gökyüzünden gelen ışık aniden karardı ve avlu ürkütücü bir şekilde karanlığa gömüldü. Gökyüzünde siyah figürlerden oluşan bir oluşum hareket ederken sanki bir bulut ayın önünü kapatmış gibiydi.

Kargalar.

Evin üzerinde süzöldüler ve korkunç bir gaklama senfonisi çıkardılar. İçlerinden biri merkezden aşağı uçtu. Bu Rex'ti, yaklaştıkça siyah gökyüzünde beyaz tüyleri göze çarpıyordu. Kargalar onu takip etti ve teker teker pençelerini yanımdaki vampire sapladılar. Başka bir grup Candy'ye saldıran vampire dalış bombardımanı yaptı.

Vampir pençelerin saldırısı altında çırpınırken, ben kamyonete koştum ve içine tırmandım. Silahı koltuğun arkasından çıkardıktan sonra motoru çalıştırdım ve Candy'ye doğru sürdüm.

Neredeyse ona ulaşmıştım ki üçüncü bir vampir kamyonun yanına atladı ve direksiyonu çekmek için kolunu camdan içeri uzattı. Frene bastım ve dışarı atlamak için yolcu tarafına geçtim. Yere indiğimde vampir üstüme çıktı.

Dişleri yerine oturdu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ay gökyüzünde yeniden belirirken tanıdık bir ses duydum ve her şey mavi bir ışıkla aydınlandı. Sonra dişleri yaklaşırken garip bir sakinlik hissi üzerime çöktü.

Vampir aniden küçüldü. Etrafında dönen kargalarla birlikte gökyüzüne doğru uçtu. Ay tekrar kaybolurken kuş yığını üzerimde simsiyah bir nokta haline geldi. Etrafında sıklaşan bir düzen içinde uçarlarken vampir çığlık attı. Sonra her şey sessizleşti ve kargalar yön değiştirip nokta patlarken gökyüzü aniden tekrar açıldı. Etrafıma vücut parçaları yağdı.

Vampirin kafası yanımda yere çarpıp karpuz gibi yarılmadan hemen önce yuvarlanarak yoldan çekildim.

"İğrenç."

Candy bana doğru koştu. "Tatlım, iyi misin?"

"Ben daha çok senin için endişelendim."

Bize saldıran vampirlerin ikisi de gitmişti. Muhtemelen yaralarını yalamaya gitmişlerdi. Ian ya da diğerlerinden de bir iz yoktu.

Candy yerdeki katliama baktı ve başını salladı. "Bir gün yanlış kişinin kafasını koparmadan önce yeteneklerini değerlendirmeleri için Ekibi çağırmalıyız."

"Ben mi? Ben öyle bir şey yapmadım. Sadece vampirin oraya çıkmasına yardım ettim. Tepemizde daireler çizen o kuşlardı." Gökyüzüne baktım. Kargalar gitmişti ve ay tepemizde pırıl pırıl parlıyordu.

Gözlerimi takip etti. "Belki. Belki de değil."

Patrick'in açık yatak odasının penceresinde durduğunu gördük ve yanına gittik. "Ian'a ne oldu?" Ona sordum.

"Git," dedi. Gözleri hâlâ ölü bir bakışla doluydu.

Başımı salladım. "Sensiz olmaz. Sana nasıl yardım edeceğimizi bulana kadar Candy'nin evinde kalabiliriz."

"Yapamazsın." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve pencereden uzaklaştı.

Candy beni kolumdan tuttu. "Gel hadi. Geri gelmeye karar verebilirler."

Ona kuşkuyla bir bakış attım. "Onu burada öylece bırakamayız."

"O vampire ne yaptığını gördün. Ve o zombi kanı akana kadar teknik olarak ölü sayılır. O piçlerin onunla uğraşacaklarından şüpheliyim." Kargaların geceyi geçirmek için yerleştiği ağaca baktı. "Patrick iyi olacak. Burada kasabada olduğundan daha güvende."

"Ya gitmeye karar verirse?"

İç çekti. "Gitmek isteseydi şimdiye kadar çoktan giderdi.

Ayrıca, onu tutmaya çalıştık ve bunun ne kadar iyi gittiğini gördünüz."

İsteksizce onu kamyonete kadar takip ettim, onu yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum ve en iyi arkadaşımın bir daha normal olup olamayacağını merak ediyordum.

"Candy," dedim kamyonaya binerken. "Ne oldu tatlım?"

O sesi aklımdan çıkaramıyordum. Gökyüzü maviyle aydınlanmadan hemen önce duyduğum sesi. "Deli olduğumu düşüneceksiniz ama sanırım annem bu gece benimle birlikteydi."

Bana gülümsedi. "Tabii ki öyleydi. Annem her zaman senin yanında oldu."

OceanofPDF.com

FIFTEEN

Kasabaya dönerken gözlerimi beladan uzak tutarak Candy'ye baktım. "Sana saldırdığında neden Ian'ı evimden kovamadığımı anlamıyorum."

"Dediği gibi, içeri girmesi için ona açık bir davetiye vermişsiniz, sanırım gitmesi için de aynısını yapmanız gerekiyordu."

"Yani ona resmen defolup gitmesini mi söylemem gerekiyordu? İsmiyle mi?" "Nereden bilebilirim ki? Ben sürgün etme konusunda uzman değilim.

vampirler." İç çekti. "Artık bir önemi yok. Hâlâ hayattayız."

"Bir dahaki sefere bir vampirin evimdeki misafirperverliğini eskitmesi için bunu not edeceğim."

Hecate's Cauldron'a yanaştım ve kamyoneti park ettim. "Birkaç dakika içinde döneceğim. İçeri gir ve kapıyı kilitle."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Stag hâlâ açık. Kapatmaya yardım edeceğim." Bu benim barım ve benim sorumluluğumdur.

Bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı. "Az önce senin evinde neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Dışarıda seni ısırarak için bekleyen bir vampir var."

"Merak etme, Köpek bana geri dönerken eşlik edecek." Farkında olsam da olmasam da sürünün beni öngörülebilir bir gelecekte takip edeceğini de biliyordum.

"Bu hiç hoşuma gitmedi. İçinde annenden çok şey taşıyor olabilirsin ama bu yetenekleri istediğin gibi kullanmayı öğrenene kadar o vampirle boy ölçüşemezsin."

Ian Masterson yarın gece Stag'a girmeyi planlıyordu, yani önümüzdeki yirmi dört saat içinde bu işi öyle ya da böyle bitirecektik. Sadece o zamana kadar hayatta kalmam gerekiyordu.

Elimi uzattım. "Yedek anahtarın var mı?"

Cebinden çıkardı ve bana uzattı. "Bir saat içinde evde olmazsan, peşinden gelirim."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Ben iyi olacağım. Ve eğer o vampir bu gece buraya gelirse, onu kovarken tam adını söylemeyi unutma." Candy dükkânın üstünde oturuyordu, yani tüm bina onun evi sayılıyordu.

Onun içeri girip kapıyı kilitlemesini bekledikten sonra arabayı meydanın etrafından dolaştırdım ve barın önüne park ettim. Geç olmuştu ama içeride hâlâ bir avuç müşteri vardı. Sokağın karşısındaki Morceau'da ışık yanıyordu ama pencereden kimseyi göremiyordum.

İçeri girdiğimde, Dog telefonu kulağında, sipariş penceresinden beni izliyordu. Bana bakışından bu gece ne olduğunu zaten bildiğini anlayabiliyordum.

Telefonu kapatırken mutfağa girdim. "Arayan Candy'ydi, değil mi?"

"Evet hanımefendi. Olaylı bir akşam geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Öyle de denebilir. Sana Ian Masterson'ın yarın gece buraya gelmeyi planladığını söyledi mi?"

"O kadar uzağa gidemedik ama o vampirlerin er ya da geç buraya geleceğini düşündüm. Bunu yaptıklarında sürü onları bekliyor olacak."

"Rex ve bir vampir olmasaydı bize ne yaparlardı bilinmez. birkaç yüz karga arkadaşı."

"Kargalar mı? Candy bana o kısmı anlatmadı. Sadece Masterson'ın ortaya çıkıp seni tehdit ettiğini söyledi. Ayrıca güçlerini onun üzerinde kullandığını da söyledi."

Güldüm. "*Kullanılmış*" çok cömert bir ifade oldu. Daha çok genel bölgeye nişan aldım ve şansım yaver gitti. Bütün ağır işi kargalar yaptı." O kuşların görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. "Kargalar vampirlerin peşinden gitti. Onlardan kurtulmamızın tek nedeni buydu."

"O zaman sanırım Rex bir bekçi." Pencerenin kenarına bir tabak koydu ve zile dokundu. "Yeteneklerini küçümseme, Charley. Bu işte daha iyi olacaksın. Eminim annen de doğar doğmaz ustalaşmamıştır."

"Bundan emin değilim. Büyünün kişileşmediği bir zaman hatırlamıyorum." Dog'un yalnız olduğunu fark edince mutfağa göz gezdirdim.

"Mutt nerede?"

"Güzel soru. Daha önce mola vermeye gitti ve bir daha geri dönmedi. Telefonuna da cevap vermiyor. Genelde bu kadar güvenilir olmasaydı, size onu kovmanızı söyledim."

Bu kasabada güvenilir bulaşık makinesi bulmanın zor olduğundan bahsetmiyorum bile. Etraftaki diğer adayların hiçbiri beş para etmezdi. Biliyorum çünkü sonunda Mutt'u işe almadan önce birçoğunu gözden geçirmiştım.

"Ona bir şey olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Mutt'un cüssesiyle kolay bir hedef değildi. Ama bir haydutun elindeki silah oyun alanını eşitliyordu.

Köpek kesme tahtasına baktı ve başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Muhtemelen daha önce olduğu gibi yine sinir krizi geçiriyordur."

Adam için üzülüyordum ama gerçekten işe gelen ve vardiyalarını bitiren çalışanlara ihtiyacım vardı. "Sabah onu ara ve geri dönmeyi planlayıp planlamadığını ya da cama bir işaret koymam gerekip gerekmediğini öğren."

Kollarımı sıvadığımda bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? Bulaşık yıkıyorum." "Defol git buradan. Ben hallederim."

"Emin misin?"

Etrafına bir göz attı. "Yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyor?"

Mutfak düzenli ve tertipliydi, bu da Dog'un Mutt'a neden ihtiyaç duyduğu sorusunu akla getiriyordu. Mutt'un Stag'a, Stag'ın Mutt'a olduğundan daha fazla ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Bara geri dönerken Lucy'nin çılgılığını duydum. Arka odadan geliyordu. Dog elinde en sevdiği et satırıyla mutfak kapısından içeri daldı. İkimiz de koridora çıktık ve onu arkadaki masanın üzerine eğilmiş, Bill Meadows'u da onun üzerinde bulduk.

"Çekil üstümden!" Vahşi bir kedi gibi onunla savaşıyordu.

Köpek onu yakaladı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Pantolonunun fermuarı yarıya kadar açılmıştı. Duvara o kadar sert çarptı ki tüm oda sallandı.

Lucy satırı Dog'un elinden kaptı ve kendini sabitledi. "Onu öldüreceğim! Önce o zavallı çükünü keseceğim!"

Saçları dağılmış ve ruju yüzüne bulaşmış halde odayı geçmeye başladığında Köpek onun önüne geçti. "Sakın ol. Eğer

Burada öldürme işini biri yapacaksa, o ben olacağım." Bir an sonra satır tekrar elindeydi ve Bill'in yanına gidip hırladı.

"Oha!" Aralarına girerek söyledim. "Burada ne haltlar dönüyor? Ve benim barımda ne yapıyorsun?" Bill'e söyledim. "Sana dışarıda kalmamanı söylemiştim."

Lucy yüzündeki rujun bir kısmını sildi. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve onlarla savaştığını görebiliyordum. Ağlamak onu sadece daha da öfkeliyordu. "O pislik bana saldırdı!"

Bill kıs kıs güldü. "Seni küçük baş belası." Dilini ona doğru fiskeledi.

Söz konusu şiddet olduğunda benim barımda ikinci bir şans yoktu. Eğer bu gece daha önce ya da geçen gün Lucy'nin eteğine baktığında mesajı açık ve net bir şekilde almadıysa, şimdi aldığından emin olurdum.

"Eğer bir daha barıma adımını atarsan, sürünün seninle ilgilenmesini sağlarım." Dog'a baktım. "Bu doğru değil mi?"

Köpek başını salladı. "Evet efendim."

"Yasaklandın, Bill. Çık dışarı."

"Yasaklı mı?" Sanki ehliyetini iptal etmişim gibi baktı. Sonra ukala sırtışı kayboldu, gözleri karardı ve kötü bir bakışa büründü. "Bir müşteriyi o fahişeye tercih ediyorsun." Lucy'yi işaret etti.

Dördüncü vuruş.

Koridora çıkmadan önce Dog'a "Onu arka kapıdan at," dedim. Lucy beni takip ederken ona ters ters baktı. Bill Meadows, kardeşleri onun kendisine zorla sahip olmaya çalıştığını öğrendiklerinde büyük bir acı yaşayacaktı. Zaten Lucy'ye karşı bir suçu vardı ve Lucy'nin affedici bir ruh hali içinde olduğundan şüpheliydim. Hiç affeder miydi ki?

Kapanışa birkaç dakika kala geri döndüğümüzde bar neredeyse boşalmıştı ve Beau aynada parmaklarıyla saçını tarıyordu.

"Randevun var mı?" Ona sordum.

Yansımadan bana baktı. "Hayır. Ben sadece yatırımım ile ilgileniyorum." Yanımda duran Lucy'ye bakınca yan yan sırtışı daha da arttı. "Ne oldu sana böyle?" Saçları dağınıktı ve yüzünde hâlâ ruj izleri vardı.

"Bill Meadows benim başıma geldi ama kardeşlerim bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlayacaklar."

Beau bir kahkaha attı. "Bill mi? O salak şimdi ne yaptı?"

"Lucy'ye saldırdı. Ve bu arada, birini bardan kovduğumda ciddiymdir." Bill'i buraya geri aldıklarına inanamıyordum, özellikle de Dog'u.

"Özür dilerim. Bu gece sadece sakinleşmesi için mola verdiğimizizi sanıyorduk."

"Artık kalıcı."

Bana göz kırptı. "Yakaladım seni patron."

"Kapatıyoruz," dedim bardaki son birkaç kişiye. Çalışanlarımla konuşmam gereken şeyler vardı, örneğin kin besleyen bir grup vampirin yaklaşan ziyareti gibi.

Dog oturmak için bara gelmeden önce kapıyı kilitledi. "Boktan bir gösteriydi."

Beau'nun kafası karışmış gibiydi. "Bill'in Lucy'ye saldırdığını mı söyledin?"

"Neden? Bana inanmıyor musun?" Ona pis bir bakış fırlattı.

"Tabii ki sana inanıyorum!" Omuz silktilti. "Sadece biraz garip."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Garip olan ne?"

"Bill böyle bir şey yapıyor." Başını kaşıdı. "Buraya geldiğinde iyi görünüyordu. Buraya gelmeden önce birkaç kadeh içtiğini söyledi ama gece ilerledikçe biraz huzursuz davranmaya başladı."

"Nasıl huzursuz?" Ben sordum.

"Biliyorsun. Bütün tavrı değişti. Kıpırdanıp duruyordu ve gözleri sürekli etrafta geziniyordu. Sonra kalkıp banyoya gitti ve bir süre orada kaldı. Onu en son o zaman gördüm."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Bir süreliğine kendini banyoya attığını mı söyledin? Sanki orada yapmaması gereken bir şey yapıyormuş gibi?"

"Sence orada uyuşturucu mu kullanıyordu?" Dog bana söyledi.

"Bilmiyorum ama kulağa son derece şüpheli geliyor. Ayrıca bu geceki ahlaksız davranışını da açıklayabilir."

Beau'nun ağzı açık kaldı. "Sence orada ejderha gözyaşları mı döküyordu? O adi herif-"

Erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Keith dışarı çıkıp boş bara baktı. "Son aramayı kaçırdım mı?"

"Evet," dedi Beau. "Orada ne yapıyordun? Uyuyor muydun?"

Keith'in yüzünde aptal bir ifade vardı. "Tahtta oturuyordum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu duymama gerek yok. Sadece kendini bırak."

Ön kapıya doğru ilerlerken aklına bir şey geldi. "Hey, Keith. Sana bir sorum var. Geçen gün o vampirler geldiğinde

Pete onların neye benzediğini söyledi mi?"

Bir an için düşündü. "Deri giydiklerini ve içlerinden birinin çok uzun boylu ve siyah saçlı olduğunu söyledi. Hepsi bu kadar."

Masterson ya da Reaperstown'dan bir düzine başka vampir de olabilirdi. Buralardan olmadıkları kesin.

"Dur bir dakika," dedi Keith. "Uzun boylu olanın üzerinde bir tür sembol olan büyük bir altın kolye taktığından bahsetti."

Aynı şeyi düşünüyor gibi görünen Dog'a baktım. Ian Masterson Crimson'da kendini gösteriyordu ve DT'nin kaynağının o olmadığına beni ikna etmek için çok zorlanırdınız.

"Teşekkürler Keith. Eve dönerken dikkatli ol."

O gittikten sonra Dog işe koyuldu. "Vampirlerden bahsetmişken, yarın gece buraya gelmeyi planlayanları tartışmamız gerekiyor."

Lucy'nin gözleri benimkilere kaydı. "Dog neden bahsediyor?"

Lafı dolandırmanın anlamı yok. "Reaperstown'da peşime düşen bir grup kötü vampir var." Beau'ya teselli edici bir bakış attım. "Ne yazık ki sen de öyle."

Beau barın arkasında volta atmaya başladı. "Size hepimizin öldürüleceğini söylemiştim."

Dog inledi ve elini yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ, herkes sakın olsun. Hazırlanmamız gerekiyor." Barın arkasına doğru yürüdü ve en sevdiğim tekiladan bir şişe alıp bana çok ihtiyacım olan içkiyi doldurdu. Bana uzattıktan sonra sözü bana verdi. "Bize neler olduğunu anlat."

"Candy ve ben Patrick'i kontrol etmek için oraya gittiğimizde Masterson evimde bekliyordu. Oradan canımızı zor kurtardık."

"Tanrım, Charley!" Beau biraz solgun görünmeye başlamıştı. "Bu çok kötü!" "Öyle mi düşünüyorsun? Yarın gece buraya gelmekle tehdit etti ve ben de

Bu tehdidi yerine getireceğini garanti ederim."

Lucy ya hayrete düşmüş ya da büyülenmişti. Bunu söylemek zordu. "Buraya mı geliyor?"

"Evet, burada. Ve takviye getirecek."

Kıkırdadı. "Sanırım yarın tatil yapacağım." Beau onunla alay etti. "Korkak!"

Lucy kıs kıs güldü. "Belki aşağıdaki vampir kulübündeki kız arkadaşlarından birini getirir ve sana yardım etmesi için ona yalvarabilirsin."

"Canavar'a gittin mi?" Beau'ya söyledim.

"Hayır, oraya gitmedim ama giden birini tanıyorum."

Bilmem gerekirdi. "Yani vampir kanı içen ve oraya gitmiş biriyle mi yatıyorsun?" Beau Henry'nin aleti bu kasabadaki kadınların yarısında vardı, buna buradaki üst sınıf vatandaşlardan bazıları da dahildi. "Kim olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Kim olduğunu boş ver."

Köpek konuşmayı dizginledi. "Hepimizin eve gidip biraz uyuyabilmesi için elimizdeki konuya odaklanabilir miyiz? Yarın gece buna ihtiyacımız olacak."

"Belki de gelmeyecektir," dedi Beau. "Yani, sürünün burada olması falan." Köpek'e baktı. "Burada olacaklar, değil mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Dog küçümseyici bir sırıtişla cevap verdi. Beau rahatlamış görünüyordu. "Bu bir planın olduğu anlamına mı geliyor?"

"Şey, hayır," dedim. "En azından henüz değil."

Köpek burnunun kenarını ovuşturdu. "Bakın, hepimiz yorgunuz. Herkes evine gitsin ve biraz uyusun. Bunu yarın konuşabiliriz."

Ona daha fazla katılamazdım. Evde bir grup vampirle kafa kafaya verdikten sonra çok yorgundum. Şimdi tek yapmam gereken Candy'nin evine dönmek, yatağa girmek ve yarın gece her şeyi yeniden yapmaya hazırlanmaktı.

SIXTEEN

Bütün öğleden sonra bir grup çılgın vampirin barıma girip sorun çıkarmasını beklerken gergindim. Sürü beni desteklemeye hazır olsa da endişelendiğim ben değildim. Bar bir saat içinde açılacaktı ve Masterson'ın haraç taleplerine boyun eğmezsem bar hızla bir sürü potansiyel kurbanla dolacaktı.

Zaman ilerliyordu ve B planı her geçen dakika daha iyi geliyordu. Ama yedek planımı uygulamaya karar versem ve Stag'ı bu gece için kapatsam bile, o vampirler dönüp duracaklardı. İstediklerini elde edene kadar yarın gece ya da bir sonraki gece buraya gelirlerdi. Mekânı süresiz olarak kapatmak dışında, Ian Masterson'la yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

"Mutt'u buldun mu?" Saate baktım. Bulaşık makinemin bir saat önce gelmesi gerekiyordu.

Dog başını salladı ve masalardan birini silmeye devam etti. Mutt'un yapması gereken bir görevdi bu. "Ondan hâlâ haber alamadım." Sinirli olmak yerine endişeli görünüyordu. "Bu hoşuma gitmiyor. Mutt bir ödül değil ama güvenilir biri."

"Dougie'yi aradın mı?" Dougie, Mutt'un en iyi arkadaşıydı. Bir sorun varsa, onun haberi olurdu.

Köpek başını salladı. "Mutt'tan da haber alamadım. Dediğim gibi, bundan hoşlanmadım. Gelirken evine uğradım. Arabası oradaydı ve kapısı kilitli değildi ama İt yoktu. Bir terslik var."

Şimdi endişeliydim. "Belki de polisi aramalıyız."

"Yaptım bile. Yirmi dört saatten az oldu, bu yüzden Carter bana bir iki gün daha beklememi söyledi." Tiksintiyle başını salladı. "Pislik herif dedi ki

Mutt muhtemelen alem yapıyordu."

"Mutt'un ayık olduğunu sanıyordum?"

"Öyle. Mutt'un fazla bir şeyi yok, ama sahip olduğu şey için çok çalıştı. Tekrar içki içme düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyor."

Dog bu konuda haklıydı. Bunu sorgulamamalıydım. Mutt bir barda çalışıyordu, Tanrı aşkına. İçki şişelerinden oluşan duvara ikinci kez baktığını hiç görmemiştim.

Ön kapı açıldı ve Tom Murphy içeri girdi. Barın yanına geldi ve ona yaslandı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Murphy'nin sebepsiz yere ortaya çıkıp varlığıyla beni kızdırması. "Henüz açmadık, Tom. Senin için ne yapabilirim?"

"Barınıza arabayla girmeye çalışan Helen Stovall adlı kadının bu sabah hastaneden taburcu olduğunu bildirmek için uğradım."

"Öyle mi? Aferin ona. Hâlâ deli mi?"

"Aklı başında görünüyor ama hikayesine sadık kalıyor."

Mesajı alıp gideceğini umarak içki şişelerinin envanterini çıkarmakla meşgul oldum. "Sigortası kamyonetimin hasarını ödediği sürece, ön camımdan geçmesini İsa'nın kendisinin söylediğini söylemesi umurumda değil."

Oyalandı. Adam beni etkilemeyi bir sanat haline getirmişti. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Tom dikkatini Köpek'e çevirdi. "Mutt'un kaybolduğunu duydum. Doğru mu bu?"

"Evet." Dog ona sinirli bir bakış fırlattı. "Yine de polis departmanındaki hiç kimse bunu umursamıyor gibi görünüyor."

Bu Murphy'nin çenesini kapattı, ama aynı zamanda dikkatini tekrar bana çekti.

"Kamyonetinizin bütün gece dışarıda park halinde olduğunu fark ettim. Öldü mü?"

Dün gece burada bırakmış ve Dog ve Beau'nun refakatinde Candy'nin evine doğru yürümüştüm. Murphy'nin bunu fark edeceğini bilmeliydim. "Dün gece eve gitmedim." *Bu seni ilgilendirmez*, demek istedim ama onunla tartışacak havada değildim.

Gözlerini kıstı, bunu açıklamamı bekliyordu ama ben sadece ona baktım. "Dikkatli olmalısın, Charley. Patrice Henderson'a saldıran piçleri hâlâ yakalayamadık."

Reaperstown'a gittiğimi öğrenirse muhtemelen kafası patlar. "Patrice nasıl?"

"Durumu hâlâ kritik. Bilincinin kısa sürede yerine gelmesini umuyoruz ki bunu ona kimin yaptığını bize söyleyebilsin."

Kendine gelip bir vampiri işaret etse kıyamet kopardı ama bu oldukça açıktı. Bir kurt saldırısı daha karışık olurdu. Soru şuydu, hangi vampir? Şüpheli listemin başında kimin olduğunu biliyordum.

Köpek mutfağa doğru yürüdü. "Açılış için hazırlanmam gerekiyor."

Bu Murphy'den kurtulmam için bir işaretti. "Başka bir şey yoksa mutfakta Dog'a yardım etmem gerek. Bu gece az adamımız var."

Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye bana baktı. Sonra kendini gösterdi. "Bu gece eve git, Charley."

Mutfağa girmek üzereydim ki ön kapının tekrar açıldığını duydum. "Henüz açmadık," diye bağırdım gelen her kimse.

"Sadece benim." Candy içeri girdi ve ön pencereden uzaklaşan devriye arabasına baktı. "Murphy ne istiyormuş?"

"Her zamanki gibi. Burnunu benim işime sokmak için."

Anahtarlığını barın üzerine koydu. Kadının bir zindan bekçisinden daha fazla anahtarı vardı. "Cauldron'u erken kapattım. Seninle birlikte beklemek için uğrayayım dedim."

"Kırk beş dakika sonra açılıyoruz," dedim. "Ayrıca, o vampirler güneş batana kadar ortaya çıkmayacaklar."

"Bundan emin misin? Buradaki vampirlerden bazıları alacakaranlıkta gayet iyi iş çıkarıyor."

Kıkırdadım ama hiç de komik değildi. "Onları gördün. Esmer tipler olduklarını sanmıyorum."

Barın etrafına göz gezdirdi. "Size yardımcı olabileceğim bir şey olmalı. Süpürge nerede?" Süpürgeyi ararken pencereden bir şey gözüne çarptı. "Hemen döneceğim."

Dışarı bakmak için yürüdüğümde, caddenin karşısındaki Morceau'ya doğru gidiyordu. Atticus dışarıda durmuş purosunu tütürüyordu. Candy ona doğru yürüdü ve elektrik direğine yaslanmadan önce elini sıktı.

Köpek arkamdan geldi. "Dışarıda bu kadar ilginç olan ne?"

"Candy, Devereaux ile sohbet ediyor." Ne hakkında konuştuklarını merak ediyordum ama içimden bir ses kasabaya yeni gelen adamı incelediğini söylüyordu.

Yüzünde sinsî bir sırıtişla caddenin karşısına dönmeden önce birkaç dakika konuştular. "Şimdi bunu hallettiğime göre, nerede şu

süpürge?"

"O kadar hızlı değil," dedim. "Bu da neydi şimdi?"

Oturdu ve omzunun üzerinden işaret etti. "Sokağın karşısındaki küçük sohbeti mi kastediyorsun? Ben de tam kendimi tanıtıyordum. Normalde şimdiye kadar hoş geldin paspasını sermek için uğramış olurdum ama önce senin ona bir şans vermeni istedim."

"Candy!" Ona bir bar beziyle tokat attım. "Bu adam benim için çok yaşlı. O tamamen senin." Onun zevkleri hakkında bildiklerime dayanarak, adam da onun için çok yaşlıydı, ama bunu kendime sakladım.

"Bay Devereaux oldukça çekici biri." Sağ elini uyuyakalmış gibi salladı. "Ama enerjisi her yerde. Beni bu akşam yemeğe davet etti, ama bu akşamki dış festivali nedeniyle erteledim."

Onun teklifini kabul etmeliydi. İşler çirkinleşirse, onu Stag'ın yakınında bile istemezdim. Ian Masterson'ın ikimizle de bir alıp veremediği vardı.

"Bedava yemek istemiyorsan sana kalmış," dedim, "ama iyi bir fırsatı kaçırıyor olabilirsin. Devereaux gibi bir adamın muhtemelen çözmesi gereken bir sürü sırrı ve meselesi vardır. Hizmetleriniz işe yarayabilir."

Kalın takma kirpiklerini indirerek bana kızgın bir bakış attı. "Charley Underwood, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sana oraya geri dönmeni ve teklifini kabul etmeni öneriyorum. Mükemmel olur. Erken bir akşam yemeği yiyebilir ve eğlence başlamadan önce buraya dönebilirsiniz." Ve eğer şanslıysa, o vampirler erkenden ortaya çıkar ve o tatlıyı bitirmeden meseleyi çözerdik. Sonra da gecenin geri kalanını içkiler eşliğinde adamlarla ilgili notlarımızı karşılaştırarak geçirebilirdik.

Tekrar ayağa kalktı. "Haklısın. Ama hiçbir şeyi kaçırmamak için pencere kenarında oturmamızda ısrar edeceğim."

Sokağın karşısına doğru yürüyüşünü izledim ve birden aklıma Bob geldi. "Kediyi besleyen oldu mu?"

Mutfağa girdiğimde köpek başını yere doğru salladı. Bob tezgahın altında, katlanmış bir battaniyenin üzerinde, bir kase yemeğin yanında mışıl mışıl uyuyordu. Artık resmileşmişti. Bob hepimize aitti.

* * *

Sakin bir geceydi, yani en azından bar kalabalık değildi. Ian Masterson burayı istila etmek için bir Cuma gecesi seçseydi, daha büyük bir sorunumuz olurdu.

"Ne içiyorsun?" Müdavimlerimden birine sordum.

"Her zamankinden."

Geceyi erken bitirmek isteyebileceğini söyleme dürtüsüne direnerek bir şişe bira aldım ve önüne koydum. Herkese gitmenin akıllıca olabileceğini söylemek istedim ama bu bir açıklama gerektirecekti ve yasadışı kan kooperatifimizin açgözlü bir vampir tarafından gasp edildiğini duyuracak değildim. Yine de mutfaktaki boruyu kırarak bir tesisat krizi yaratmayı düşündüm ama bunu da göze alamazdım.

Akrebin salyangoz hızıyla ilerleyişini izlerken duvardaki saatin tik takları kulaklarımda çınılıyordu.

Tekrar baktığımda Beau, "Bakmayı kes," dedi.

"Bir fırtına geliyor. Keşke bir an önce gelse ve geçse." Tek istediğim bu gecenin can kaybı olmadan sona ermesiydi.

Sanki o fırtınayı sözlerimle istemişim gibi, ön kapı açıldı. Daha çok bir rüzgâr esmiş gibiydi. İçeri adımını atarken adamın gözlerinde bir yakut parıltısı yakaladım, vampir olduğu gerçeğini ele veriyordu ve onda tanıdık bir şeyler vardı.

Beau elindeki birayı barın öbür ucundaki müşteriye uzattı ve gözlerini yabancıya diktiğinde birayı neredeyse kenara fırlatacaktı. "Kim o?"

Lucy yanımda belirdi. "Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum."

"Sakin ol, kaplan. O bir vampir." Söz konusu romantizm olduğunda onların hayranı değildi. Vampirler yatakta sert olabiliyordu ve Lucy kontrolün kendisinde olmasını seviyordu.

Sırıltısı daha da büyüdü. "Bunun beni ısırmasına izin verirdim."

Sıradan bir gecede bar vampirlerle dolup taşardı ama bu seferki farklıydı. Onda Ian Masterson'dan bile daha karanlık bir şeyler vardı ve bu sadece siyah saçları ve yoğun gözleri değildi. Ve o vampirler içeri girmeden önce onu buradan çıkarmak istedim. Tek bildiğim, Ian'ın Reaperstown'daki arkadaşlarından biri olduğuydu.

Köpek sipariş penceresinden ona baktı, gözden kaybolmadan önce gözleri bir an için kehribar renginde parladı.

"Masterson daha o r t a y a çıkmadan havai fişekler patlayacak gibi görünüyor," dedi Beau.

"Evet, eğilmeye hazır ol."

Vampir bara doğru yürüdü ve arkamdaki içki şişelerini inceledi. Yakut gözleri gök mavisine dönmüştü. "Şu raftakinden daha iyi bir viskiniz var mı?" Sesi derindi.

Birden onu daha önce nerede gördüğümü fark ettim. Geçen gece Cauldron'dan ayrılırken kafeden çıkan adamdı. Onunki gibi bir yüzü unutmak zordu.

Glenlivet bitince, viskiden anladığı belli olan birine önerebileceğim diğer şişeyi aldım. "Şu anda elimdekilerin en iyisi bu."

Bir an için etiketi inceledi. "Elinizdeki en iyisi buysa, bir duble alayım."

Seçici damak tadınıza uymaktan mutluluk duyarım. Yorumumu kendime sakladım.

Ben vampirin içkisini doldururken, Dog mutfaktan çıktı ve elini uzatarak ona doğru yürüdü. "Dog."

Sanırım o da kasabaya yeni gelen vampiri merak ediyordu. Ya öyle ya da ondan şüpheleniyordu. Buralardaki vampirlere benzemiyordu.

Vampir gözlerini Dog'un gözlerine dikmeden önce ona baktı. "Bu kokuyu açıklıyor."

Bardaki müşterilerin çoğu Dog vampire hırladığında kalkıp gittiler. Parti başladığında endişelenmem gereken birkaç kişi daha azalmıştı.

"Senin de gitmen gerek," dedim son kalan Mike'a.

"Neden? Daha biramı bitirmedim."

"Kendimce sebeplerim var." Neredeyse boşalmış olan şişesini aldım ve lavaboya koydum. "Devam et. Bir sonraki yarın akşam müesseseden."

Mesajı almadığı belli olan vampire içkiyi uzattım. "Kaba olmak istemem ama viskini bitirip çıkman daha akıllıca olur."

"Yeni müşterileri karşılama konusunda ilginç bir yönteminiz var," diyerek kadehi dudaklarına götürdü.

"Eğer buraya sorun çıkarmaya geldiysen, kötü bir gece seçmişsin."

İçkisini tekrar yerine koydu. "Neden ne zaman bir bara girsem, sorun çıkarmak istediğim varsayılıyor?"

"O zaman neden hâlâ buradasın?" İçgüdülerim bana Stag'ın karşı konulmaz ambiyansı yüzünden burada kalmadığını söylüyordu.

"Susamıştım ve burası da şehirdeki tek bar gibi görünüyor." Viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra yan gözle Dog'a baktı. "Sakıncası yoksa

Ben içkimi yudumlarken tepemde mi
dikileceksin?" "Ve sen de kabasın," diye
mırıldandım.

"Kaba mıyım?" Sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Buranın vampir dostu bir
yer olduğunu sanıyordum."

Dog elini tekrar uzatarak, "En azından sana elini uzatan bir adamın elini
sıkabilirsin," dedi.

Vampir sonunda Dog'un elini sıktı. "Özür dilerim. Samuel Cain." Ağzı
yavaşça bir sırıtışa dönüştü. "Sen bir şekil değıştiresin."

"Bir kurt," diye yanıtladı Köpek kehribar rengi gözlerini kırpıştırarak.

"Nerelisin sen?" diye sordum. Güneyli aksanı sezmedim. "Oradan
buradan. Bir yerde çok uzun süre kalmıyorum."

"Crimson'da uzun süre kalmayı mı planlıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Yakında ayrılacağım. Bazı işlerimi bitirdikten
sonra."

Daha fazla bilgi için bastırmaya devam ettim. "Öyle mi? Ne tür bir iş
bu?"

O cevap vermeden önce, dışarıda birini gördüm. Ian Masterson
pencereden bana bakıyordu.

Beau omzumun üzerinden baktı. "Dikkat et."

"Onu görüyorum." Yalnızdı, yani bu bizim lehimizydi.

Samuel bakışlarımı takip ederek Masterson ile göz göze
geldi.

"Yanlış gecede barıma geldin," dedim ona. "Fırsatın varken gitmeyi
denemek isteyebilirsin."

Gözlerini Masterson'dan ayırdı. "Henüz içkimi bitirmedim."

Ian'ın haydutları bir süre sonra ortaya çıktı, yani kimse bir yere
gitmiyordu.

İçeri girdiler ve Ian'ın gözleri odanın içinde dolaştı. Sonunda Samuel'in
üzerinde durdular. "Vay, vay, burada kim varmış?" Sırıtışı düpedüz
hınzırcaydı. "Bu eğlenceli olacak.

SEVENTEEN

Barın etrafında yürüdüm ve cesur bir hareketin Masterson'ın dikkatini çekebileceğini umarak Ian ile Samuel'in arasına girdim. "Bu seninle benim aramda." Ve eğer ortaya çıkarlarsa sürüyle.

Barın arkasındaki Beau'ya baktı. "Şuradaki dublör ortağını unutma."

"Dediğim gibi, bu seninle benim aramda. Beau'yu bunun dışında tut."

Odayı tekrar taradı ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Arkadaşın nerede? O da anlaşmanın bir parçası."

Şeker mi? Cehennem gibi.

"Ne anlaşması?" Bildiğim kadarıyla henüz bir anlaşma yapmamıştık.

"Seni hayatta tutacak bir anlaşma."

Samuel beni kenara çekip Ian'a tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Bayana karşı çirkinleşmene gerek yok." Dişlerini gösteren Ian'ın vampirleri, o daha fazla yaklaşmadan neredeyse tepesine binmişlerdi. "Sakin ol. Kargaşa çıkararak yerel polisin dikkatini çekmek istemezsin, değil mi?"

Ian alay etti. "Neden umurumda olsun ki?"

"Ortalığı dağıtabilir ve çıkarken birkaç ceset bırakabilirsin ama o zaman da Charley'nin arka odadaki yan işine gereksiz yere dikkat çekmiş olursun."

Samuel kooperatiften nasıl haberdar oldu?

"Onu kapattıklarında tüm bu kolay kazancı pencereden dışarı atacaksın." Ian'a aşağılayıcı bir gülümseme fırlattı. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Onu haraca bağlamak için mi?"

Peki Ian Masterson'ın beni haraca bağlamaya çalıştığını nereden biliyordun?

Kimdi bu adam?

Samuel bara geri döndü ve Beau'ya, "Sanırım bu sefer bir burbon alacağım," dedi.

Ian ceketinden bir bıçak çıkardı ve Samuel'e fırlattı. Vampirin kafasının yanından geçip gitti ve barın diğer ucundaki duvara saplanırken kulağını kıl payı ıskaladı.

Samuel irkilmedi. "Temiz, lütfen."

Beau duvardan çıkıntı yapan bıçağa baktı ve sonunda vampire bir duble dökmek için kendini toparladı.

Samuel bir yudum aldıktan sonra arkasını döndü ve bara yaslandı. "Bana aldırmayın," dedi Ian'a. "Sadece izlemek için buradayım."

Arkadan bir ses gelince Ian'ın başı öne eğildi. Birkaç saniye sonra kurtlar odaya doluştu.

Samuel sakince olanları izledi. "Bunu beklemiyordum."

Sürü ilerleyince vampirler geri çekildi ve Dog, Ian'a ıslık çaldı. "Sanırım bıçağın şurada." Duvara saplanmış bıçağı işaret etti. "Ama sana iyi şanslar."

Ian ona sırtarak karşılık verdi. "Endişelenme." Ceketini açtı ve içine yerleştirilmiş bıçak cephaneliğini ortaya çıkardı. "Yedekte taşıyorum."

Kurtlar dişlerini göstererek yaklaşırken, Ian saldırdı ve Loki'nin kalın kürkünü kesti. Kurt uludu ve diğer vampirler de saldırdı.

Köpek dört ayak üzerine düştü ve Ian'a saldırdı, bıçağı elinden almak için koluna yapıştı. Bir an için, kurtlar ve vampirler birbirlerine girerken sadece tüyler ve dişler vardı, sonunda ayrılıp odanın karşı taraflarına dağıldılar.

"Sanırım çıkmaz dediğiniz şey bu," dedim Ian'a. "Son birkaç gündür yaşadığım bu bok fırtınasından sonra yorgun ve huysuzum, o yüzden hadi devam edelim."

Bir ağız dolusu kürk tükürdü. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Yüzde otuz beş alamayacaksın."

Samuel'in kaşları çatıldı. "Yüzde otuz beş mi? Seni açgözlü piç."

"Sana bir kuruş bile vermemeliyim, ama eğer yakamdan düşmeni sağlayacaksa dün gece sana teklif ettiğim yüzde ona sadık kalacağım. İster kabul et, ister etme."

Ian sağına, Lucy'nin aptalca ön kapıya doğru ilerlediği yere baktı. Ne y i n peşinde olduğunu anlayamadan

Bir şimşek gibi odanın öbür ucuna fırladı ve kolunu kızın sıksa boynuna doladı.

Beau raftan bir içki şişesi aldı ve barın kenarına çarparak kırdı, votka etrafa saçıldı. "Haydi, vampir!" Elinin bir hareketiyle Ian'ı çağırdı.

"Beni hafife alıyorsun, Charley." Ian dişlerini Lucy'nin boynuna yaklaştırdı. "Ben onun boğazını parçalamadan önce arkadaşlarını geri çekmeni öneririm." Beau'ya başıyla işaret etti. "Sonra da şuradaki aptal barmenini öldüreceğim."

Beau şişeyi indirdi. "Aptal mı?"

Ona ters ters baktım. "Kapa çeneni, Beau."

Köpek kımıldadı ve bara doğru yürüdü. "Devam et," dedi. "O zaten beladan başka bir şey değil."

Gözleriyle Dog'a hançerler fırlatan Lucy mücadele etti ama bunun sadece vampiri kızdırdığını fark edince hemen sakinleşti.

Dog'un bu ifadeyle neyi başarmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama ters psikoloji yapmaya çalışıyorsa, ne yaptığını bildiğini umuyordum.

Ben ona döndüğümde Beau bir şeye bakıyordu. Bakışlarını takip ettim ve Dog'dan birkaç metre ötede duvara saplanmış bir bıçak gördüm. Dikkatini çekmek için gözlerimi aşçıma çevirdim. Sonra gizlice duvara baktım. Dog tanıdığım herkesten daha iyi bıçak kullanırdı, bu yüzden Lucy'nin saçının telini bile koparmadan bıçağı Ian'ın gözlerinin arasına indirebileceğinden yüzde doksan beş emindim. Endişelendiğim diğer yüzde beşlik kısımdı.

Köpek o kadar hızlıydı ki hamlesini zar zor görebildim. Bıçağı duvardan çekip aldı ve kolunu geri çekerek bıçağı odanın diğer ucuna göndermeye hazırlandı. Ama bıçağı bırakmadan bir saniye önce ön kapı açıldı. Ian dahil herkes döndü.

Candy içeri girdi ve bara baktı. "Yüce Tanrım. Burada neler oluyor böyle?" Şaşkın bakışı beni bir an bile yanıltmadı. Tüm bunlar kapının eşiğinde duran ve gözlerini dikmek üzere olan Devereaux için bir numaraydı.

Atticus içeri girdi ve barı taradı, gözleri odanın arkasına doğru çekilmekte olan kurtlara takıldı.

Ian Lucy'yi yere itti. Lucy koşarak uzaklaştı ve ayağa kalkarak odanın diğer tarafına doğru koşmaya başladı. "Bunu ödeyeceksin, fanger!"

"Sessiz ol," dedim. Kadın kendisinin en büyük düşmanıydı.

Atticus gözlerini Ian'inkilere çevirdi. "Burada bir sorun mu var?"

Bir sonraki felaketin gerçekleşmesini beklerken, odanın içinden bir şey hızla geçti. Ian ve kan emicileri açık kapıdan rüzgârdaki toz gibi havalanmışlardı. Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir vampir görmemiştim.

Fırsatı değerlendiren Lucy onu takip etti. "Başka biri kapatabilir. Ben gidiyorum."

"Birkaç dakika beklemek isteyebilirsiniz," dedim. O vampirlerin bloğun aşağısına ulaşacak kadar bile zamanları olmamıştı, gerçi buradan oldukça hızlı çıkmışlardı. Ama bu onun cenazesiydi.

Atticus dikkatini tekrar kurtlara çevirdi.

"Bunların hepsi açıklanabilir," dedim. İnsanlar bu kasabaya gelip gider, bazen hemen yanı başlarında yaşayanların gerçek yüzünü asla bilemezlerdi ama Atticus gerçek Crimson'la açık bir şekilde tanışmak üzereydi.

Belli belirsiz gülümsedi. "Açıklanacak ne var? Bu kasabanın nasıl bir yer olduğunu bilmediğimi mi sanıyordun?"

Ve hala buraya mı taşınıyorsun? Ona sormak istedim. Doğaüstünün dünyevi olanla buluştuğu bir kasabada yaşamının yanlış bir yanı olduğundan değil, ama çoğu insan komşularının vampir olduğunu öğrendiğinde yoluna devam ediyordu. Ama onun da görüldüğü gibi biri olmadığını unutmamalıydım.

Barın etrafında bir tur attı ve kendisine bakan kurtlara baktı. "Dünyaların buluştuğu tek yerin Crimson olduğunu mu düşünüyorsun?"

"New York'ta komşu olarak vampirlerin olduğunu mu söylüyorsun?" Şekil değiştirenlerden ve cadılardan bahsetmiyorum bile.

"Birçok."

İçimden bir ürperti geçti. "Sen bir-"

"Bir vampir mi?" Gülmeye başladı ama hemen kendini toparladı. "Bu ilginç olurdu, değil mi? Güneyde bir Fransız restoranı işleten bir vampir?" Gülümsemesi geri döndü. "Sanırım vampirler İtalyanca'yı tercih ediyor."

"Bu doğru mu?"

Bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. Kurtların hepsi yer değiştirmişti ve orada çırılçıplak duruyorlardı ama gözüne çarpan Samuel oldu. "Tanıştığımızı sanmıyorum." Elini uzattı. "Atticus Devereaux."

Vampir elini sıktı. "Samuel Cain."

Devereaux Dog'a başıyla selam verdi. "Seni tekrar görmek güzel. Akşam yemeği için restorana gelmelisin. Tabii ki misafirim olarak."

Köpek zar zor gülümsedi. "Davetiniz için teşekkürler. Takvimimi kontrol edeceğim."

Bir an için Dog'un bakışlarını tuttu. "Pekala, geri dönmeliyim." Kapıya doğru giderken Atticus Candy'ye baktı. "Seni eve bırakamayacağıma emin misin? Serbest dolaşan bir suçlu olduğumu duydum." Patrice Henderson'a yapılan saldırıdan söz ediyor olmalıydı. "Ve tabii az önce giden vampirlerden."

Candy bara yaslandı ve ağzına bir fıstık atıp kabuğuyla birlikte çiğnemeye başladı. "Teşekkür ederim, ama eve gayet iyi gidebilirim."

"Pekala. İyi geceler."

Kapıyı arkasından kilitledim, her şey bittiği için rahatlamıştım.

Köpek pencereden o karşıdan karşıya geçerken onu izledi. "Bu garipti."

"Şaka yapmıyorum," dedim. "Devereaux buraya girer girmez Ian ve vampirlerinin ne kadar hızlı ortadan kaybolduğunu gördün mü?"

Köpek başını salladı, gözleri dalgın dalgın bakıyordu. "Evet, bu ilginçti." Kendini toparladı ve Candy'ye döndü. "Bu gece adamla yemek yedin. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Ağzı hafifçe yukarı kalktı. "Bence o bu kasabanın daha önce hiç görmediği bir şey, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, Fransız füzyonunun hayranı olmadığım. Bana her gün bir hamburger ve patates kızartması verin." Güldü. "O restorandaki küçük domuzcukların Atticus'un dağıttığı tüm o süslü yiyeceklerle yüzlerini doldurduklarını görmeliydin. O iğrenç bıldırcını yüzümde bir gülümsemeye yutmak kolay değildi. Yine de şarabı sevdim."

Atticus'un farklı olduğu konusunda onunla aynı fikirdeydim ve bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyordum.

Samuel'e doğru yürüdü ve gülümsedi. "Ben Candy. Sen kim olabilirsin?" Nefesi kesildi. "Bekle bir dakika. Seni daha önce görmüştüm." Bana göz kırptı. "Geçen gece kafeden çıkıyordun."

"Samuel. Sen sokağın aşağısındaki cadı olmalısın. Hekate'nin Kazanı, değil mi?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bu doğru. Ama seni içeri girerken hiç görmedim.

Hatırlardım."

"Hayır, ama ününüz sizden önce geliyor."

Gözlerinde şakacı bir bakış vardı. "Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum." "Oh, Bu çok İyi. Belki de I olabilir sormakhakkında senin HİZMETLER

bir ara."

Beau bana doğru eğildi ve "Ne tür hizmetlerden bahsediyorlar?" diye fısıldadı.

"Bu çok güzel bir soru."

Onunla sohbet etmeyi bitirdiğinde, hâlâ Dog'un elinde tuttuğu bıçağa baktı. "Anladığım kadarıyla o vampirlerle görüşmen iyi geçmemiş?"

"Bir şey başardığımızı söyleyemem," dedim. "Ama en azından artık kimi sevmediklerini biliyoruz. Devereaux gelir gelmez buradan kaçıp gittiler."

Omuz silkti. "Belki de onları korkutan bendim."

"Yani dün gece Ian'ın neredeyse boynunu parçaladığı gibi mi? Eminim seni tekrar gördüğünde dehşete düşmüştür."

"Tatlım, sen daha doğmadan önce ben vampirlerle savaşıyordum." Eminim öyledir. "Evet, ama çok farklı nedenlerle."

Etraftaki dağınıklığa bir göz attım. "Hadi buradan gidelim. Sabah temizleriz."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Beau.

Kapıya doğru giderken onunla konuştum. "Cumartesi sabahı planlanmış bir teslimatımız daha var. Ondan sonra kooperatifi bir süreliğine yeraltına çekmemiz gerekiyor."

"Aklımı okudun," dedi. "En azından Ian Masterson'dan kurtulana kadar."

"Ondan kurtulabilirsek demek *istiyorsun*." Kooperatifin sonuna yaklaşıp yaklaşmadığını ve bu kasabanın acı ve bağımlılıkla mücadele ettiği eski günlere geri dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başlamıştım. Vampirler bize bedavaya mal vermiyordu. Ve eğer teslim olur ve bir şekilde Ian'ın haraç taleplerini karşılamayı başarırıksa, bu sadece bir başlangıç olacaktı.

Dışarı çıkan son kişi olarak ön kapıyı kilitledim ve Samuel'e bu gece yardım ettiği için teşekkür etmek üzere arkamı döndüm. Ona kooperatiften nasıl haberdar olduğu gibi bazı sorularım da vardı ama gitmişti. "Samuel nerede?"

Candy etrafına bakındı. "Az önce buradaydı."

Beau ve Dog başlarını salladı. Gizemli adam ortadan kaybolmuştu.

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

Öğleden sonra sessizdi. Görünürde bir vampir bile yoktu. Güneş bütün gün pırıl pırıl yanmasına rağmen gökyüzünde gündüzcüler tabutlarından çıksın diye tek bir bulut bile yoktu. Kötü bir şakaydı. Vampirler gerçekten tabutta uyumazdı. En azından benim bildiklerim.

"Mutt'tan haber var mı?" Sipariş penceresinden Dog'a söyledim.

"Hayır," diye bağırdı. "Yerine birini aradığımızı söyledim."

Yeni birini işe alma düşüncesi bile beni ürkütüyordu. Özellikle de buralarda işler bu kadar karışıkken. Onları kan kooperatifiyle tanıştırma gibi hassas bir görevden bahsetmiyorum bile. Stag'da çalışıyorsanız, gizlilik son derece önemliydi. Personelim genellikle polislerden bir adım önde olmak için ön saflarda yer alırdı ve yeni bir çalışanın bunu kabul etmesi gerekirdi.

Birden aklıma it için her yeri kontrol etmediğimiz geldi. "Belki de hastaneleri aramalıyız."

"Çoktan söyledim. Ayrıca bu sabah Carter'la konuştum ve ona kayıp ihbarında bulunma zamanının geldiğini söyledim."

"Öyle mi yaptı?"

"Yapacağını söyledi ama içimde çok geç olduğuna dair kötü bir his var."

Çalışanlarımdan birinin kayıp olduğu fikrini aklım almıyordu ama yürütmem gereken bir işim vardı. "Mutfakta yardıma ihtiyacın var mı, yok mu, Dog?"

Bıçağı kesme tahtasına vurdu ve inledi. "Fazladan bir çift el yardımcı olabilirdi."

"O zaman ben de gidip cama bir tabela asayım."

Arka odadan yardım aranıyor tabelasını almaya gittim. Ön tarafına bir keçeli kalemle pozisyonu yazdıktan sonra ön tarafa geri döndüm ve cama bantladım. Eğer Mutt bir iki gün içinde kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp ortaya çıkarsa, ona işini geri vermeyi düşünebilirdim, ama ortadan kaybolmak için çok iyi bir nedeni olmalıydı.

Bob barın üzerine çıktı ve bardakları yerleştirdiğim yere doğru ilerledi. Mutt'un yapması gereken bir şeydi. "Pati izleri için teşekkürler." Yüzeyi daha yeni silmiştim ve şimdi her şeyi baştan yapmak zorundaydım.

"Kiminle konuşuyorsun?" Beau ön kapıdan içeri girdiğinde sordu.

Bob'a başımı salladım. "Sence kim?"

"Kediler köpekler gibi zeki değildir, Charley. Ne dediğini anlamıyor."

Kıkırdadım. "Kim demiş?" Bana sorarsanız, kedilerin köpeklerden daha büyük beyinleri vardı. Sadece onlara söylediğiniz her şeye akılsızca itaat etmiyorlardı ve seçici işitme yetileri vardı.

Hemen arkasında daha önce hiç görmediğim bir kadın vardı. Bir an için birlikte olduklarını düşündüm ama Beau genelde takıldığı kişileri işe getirmezd.

Adam henüz açık olmadığımızı söylemek için arkasını döndüğünde "Sahibi siz misiniz?" diye sordu.

"Ben mi?" Güldü. "Hayır, ben sadece barmenim." Yüzünde flörtöz bir sırıtış belirdi. "Ben Beau."

Telefon numarasını istemeden önce araya girdim. "Ben buranın sahibiyim. Sizin için ne yapabilirim?" Konuşmaya başladı ama tereddüt etti. "Sorun değil, buralarda ısırmayız."

Biraz utangaç görünüyordu. "Bir iş arıyorum."

Çok hızlı oldu. Tabela sadece birkaç dakikadır vitrindeydi.

Ona bir göz attım. Kestane rengi saçları ve mavi gözleriyle güzel bir şeydi. Ama süslü manikürüne bakılırsa bulaşıkçı tipine benzemiyordu. "Bulaşık yıkamak istediğine emin misin?"

Kafası karışmış gibiydi. "Bulaşıklar mı?" Sonra pencereye baktı. "Oh, hayır! Garsonluk işi arıyorum. Vitrindeki tabelayı gördüm ve işe alım yapıyorsanız garsonlara ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Odadaki iki masaya göz attım. "Burası daha çok self-servis bir bar."

"Tamam. Sadece sorayım dedim. Yine de teşekkürler."

"Şehirde yeni misin?" Gitmeye başladığında söyledim.

Durdu ama arkasını dönmedi. Yumruklarını iki yanında sıktığını fark ettim. "Evet."

"Başka bir barmene ihtiyacım olabilir." Beau bana şaşkın bir bakış attı.

Ağzını açıp kimin kovulacağını sormadan önce pozisyonu netleştirdim. "Zaten iki tam zamanlı barmenim var, bu yüzden sadece yarı zamanlı olacak."

Son zamanlarda barın arkasında çok zaman geçiriyordum ama şu anda uğraşmam gereken başka şeyler vardı. Beni yakalamaya çalışan serseri bir vampir gibi. Ve Stag'ın işleri o kadar iyiydi ki, eğer mutfakta bana yardım etmesinde bir sakınca yoksa fazladan yardımı karşılayabilirdim.

"İçki karıştırma konusunda tecrüben var mı?" Orada dikilmiş, far ışığına yakalanmış bir geyik gibi bakıyordu ve ben de bu işten bahsettiğim için pişman olmaya başlamıştım. İhtiyacım olan son şey, müdavimlerimizden bazılarına hizmet eden ürkek bir fareydi. Gezinen bir çift göz yüzünden duyguları incinen türden. Lucy daha ilk vardiyasını tamamlamadan kızı gözyaşlarına boğacaktı. "Belki de burası senin için doğru yer değildir. Bir blok ötedeki May'in kafeteryası her zaman yardımcı arıyor, oraya bir göz atmak isteyebilirsin."

Sonunda canlandı. "Tecrübem var. Atlanta'da bir kulüpte üç yıl çalıştım."

Beau kollarını kavuşturdu ve sırtıttı. "Atlanta, ha? Buraya kadar ne yapıyorsun?"

Yine sustu ama bir an sonra sanki bir şalter indirilmiş gibi aydınlandı. "Blue Ridge'de arkadaşlarım var."

Blue Ridge tam olarak yan komşumuz değildi.

"Hep dağlara taşınmak istemişimdir," diye devam etti, "ama Blue Ridge benim için biraz küçük. Daha büyük bir şehir olduğu için Crimson'a bir göz atayım dedim."

Beau ve ben birbirimize baktık. Blue Ridge, Crimson'ı kum tanesi gibi gösteren büyük bir turist kasabasıydı. Ama her neyse.

"Neden oturmuyorsun, böylece konuşabiliriz." Onu koltuğa çağırdım. Bar.

Otururken gözleri etrafta gezindi. "Beyaz Geyik ilginç bir isim."

"Burası annemin eviydi. Öldüğünde bana bıraktı." Ona neden hayat hikayemi anlattığımı bilmiyorum. Birden içimden dökülüverdi.

Gergin gülümsemesi düzleşti. "Özür dilerim." "Üzülme. Bir süre önce gitti."

Dog sipariş penceresinden bize baktı. "Bu benim aşçım, Dog, ben de Charley." Bana boş boş baktı. "Şimdi bana adını söylemen için işaret veriyorum."

"Oh! Ben Tucker."

"Tucker...?"

"Conroy. Tucker Conroy."

"Tucker?" Beau ona tuhaf bir bakış attı. "Tucker bir kız için nasıl bir isim?" Bu yorumu, daha sonra onunla konuşmam gerektiğini hatırlatan başka bir flörtöz gülümsemeyle takip etti. Eğer onu işe almaya karar verirsem, bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Eskiden Atlanta'da çalıştığını söylemiştin?" Ayağını taburenin alt kenarına vurduğunu fark ettim.

Başını salladı ve dudaklarını yaladı. Ona bakarken bile geriliyordum. Kesinlikle bir şeyler saklıyordu.

"Bak. Neden baştan başlamıyoruz?" Bulaşık makinesine ihtiyacım varken birden potansiyel bir barmenin kapıdan çıkıp gitmesini engelleme dürtüsü hissettim. Bunun işe yaraması komikti. "Ben Charley Underwood ve bu da Beau Henry. Şimdi senin sıran."

Bu onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyordu. "Bunun için üzgünüm. Bir iş görüşmesine gitmeyeli uzun zaman oldu." Alt dudağını ısırdı. "Özgeçmişim ya da başka bir şeyim yok."

"Sorun değil. Beyaz Geyik pek de özgeçmiş isteyen bir yer değil. Sana doldurman için bir başvuru formu getireyim." Arka odadaki masadan bir tane almak için ayağa kalktım.

Bir an dondu kaldı ve sonra bana tekrar gergin bir gülümseme verdi. "Tamam."

Geri döndüğümde Dog bardaydı. Bir tabure çekmiş ve onunla sohbet ediyordu. Ona formu uzattım. "Al bakalım."

Beau ve ben Dog'u mutfağa kadar takip ettik, böylece başvuruyu doldururken onu biraz yalnız bırakabilecektik. Pencereden baktığımda, başvurunun üzerine eğilmişti ama pek bir şey yazmıyordu.

"Ne zamandan beri yeni bir barmen arıyoruz?" Beau ben arkamı döndüğümde sordu.

"İçki karıştırmak için çok fazla zaman harcadığımdan beri. Barı işletmek, vergilerimi ödemek, envanter siparişi vermek gibi başka hiçbir iş yapamıyorum. Bir iş sihirli bir şekilde kendi kendine yürümez. Mutt'un yerine birini bulana kadar mutfakta da yardımcı olabilir." Tucker'ın arada bir bulaşık yıkamaktan çekinmeyeceğini umuyordum, böylece biz de yıkamak zorunda kalmayacaktık.

Ağzı açık kaldı. "Mutt'u kovuyor musun?"

Mutfağa göz gezdirdim. "Onu bir yerde görüyor musun? Bildiğim kadarıyla işi bıraktı. Adam bizi hayalete çevirdi." Dog tek kelime etmedi. Soğan doğramaya devam etti ama yüzündeki gerginliği görebiliyordum. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle, Dog."

Bıçağı bıraktı ve bana baktı. "Ondan çok çabuk vazgeçiyorsun."

"Benden ne yapmamı bekliyorsun? İşletmem gereken bir bar var."

"Bunu biliyorum." Çenesini sıkarak duvara baktı. "Bu sadece beni kızdırıyor. Eğer Mutt bembeyaz bir kilise müdavimi olsaydı, polisler şimdiye kadar onu arıyor olurdu."

Onunla tartışamazdım çünkü muhtemelen haklıydı. "Bak. Eğer ortaya çıkar ve ortadan kaybolmak için iyi bir nedeni olursa, ona işini geri veririm."

Başka bir şey söylemeden doğrama işine geri döndü.

Tucker'a başvuruyu tamamlaması için yeterli zamanı verdikten sonra, Beau ve ben bara geri döndük. "Bitirdin mi?" Kağıda bakarak sordum. Zar zor doldurulmuştu.

Kalemi yere bıraktı ve gözlerini benden kaçırdı. "Aklıma gelen tüm bilgileri bilmiyorum."

Eski işiyle ilgili bölümde çalıştığı barın adı, işe başladığı ve ayrıldığı tarihler yazıyordu ama adres ya da telefon numarası yoktu. "Referansınızı kontrol etmek için iş telefon numarasına ihtiyacım var."

"Senin için bulabilirim. Sadece hatırlayamıyorum."

Başvuruya tekrar baktım. "Ve ev adresinizi yazmayı unutmuşsunuz."

Yine o gergin dudak ısırma hareketini yaptı. "Tüm bunlara gerçekten ihtiyacın var mı?"

"IRS'in var."

Neden hâlâ bu kadınla konuşuyordum? Onu işe alırsam bela aramış olurum. Ama gözlerinde bana yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyen bir şey vardı ve bu sadece yarı zamanlı bir işti. İşe yaramazsa, gitmesine izin verecektim. "Bak sana ne diyeceğim. Adresini yaz ve bana iş bilgilerini getir. İstersen seni bu gece deneme amaçlı işe başlatabilirim. Bana barı idare edebileceğini göstermek için iki gecen var."

"Mükemmel! Teşekkür ederim!" Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim." Beceriksizce salladım.

Kapıya doğru giderken arkasına baktı. "Saat kaçta burada olmalıyım?"

"Saat sekizde." Bu ona bu gece içki hazırlayabildiğini kanıtlaması ve kimseyi kızdırmadan pisliklerden uzak durması için birkaç saat kazandıracaktı. "Ve ehliyetinizin ya da eyalet kimliğinizin bir kopyasını almam gerekecek."

kapıdan kaybolurken bağırdı.

Arkamı döndüğümde Beau başını sallıyordu. "Sen tam bir enayisin."

"İkiyüzlü olan sen değil misin? Bir süre önce sıfır deneyimi olan genç bir adamın benden iş istediğini hatırlıyor gibiyim."

Bana sert bir bakış attı. "Evet, ama referanslarım vardı. Ve sen beni zaten tanıyordun. Gitmeden önce adresini bile yazmamış."

Lanet olsun, eğer haklı değilse. Elimde bir isimden başka bir şey yoktu. "Bu gece ondan alırım."

Her şey bir yana, kendime yeni bir çalışan almıştım. Deneme amaçlı ama yine de. Bu gece her şeyin yolunda gitmesini ve Lucy'nin onu çiğneyip geri tükürmemesini umuyordum. Umarım Beau onunla yatmaya çalışmadan onu kanatları altına alırdı. İşler yolunda gider ve ben de bunu resmileştirirsem, onu kan kooperatifiyle tanıştıracak ve barda dolaşan Reaperstown vampirlerinden bahsedecektim. O zaman onun gerçekten neyden yapıldığını görebilecektim.

NINETEEN

Bar erkenden dolmaya başlamıştı. Bir Perşembe akşamı için normalden daha fazla, ki bu Tucker'ın ilk gecesı için iyi bir şey olabilir de olmayabilir de. Vardiyasına başlamadan önce Lucy ile konuşmayı umuyordum ama yirmi dakika geç geldi ki bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Beau, barın arkasından asık bir suratla yürüdüğünde ona tuhaf bir bakış attı. "Senin derdin ne?" Beau onu görmezden gelerek bir müşteriye doğru ilerledi ama Beau onun damarına basmaya devam etti. "Kıçında bir böcek falan mı var?"

Ona başımı salladım. "Şimdi olmaz, Beau. Keyfi yok gibi görünüyor ve ilk gecesinde Tucker'ı korkutmasını istemiyorum."

Tom Murphy kapıyı iterek açtı ve Rick Carter hemen arkasında olduğu halde içeri girdi. Bar açıkken polisler nadiren gelirdi, demek ki bir şeyler dönüyordu.

Murphy yanıma geldi. "Biraz konuşabilir miyiz?" "Tabii."

"Özel olarak."

Elimdeki bardağı Beau'ya uzattım ve onları dışarı kadar takip ettim, Murphy'nin yüzündeki ifadeden dolayı boğazım düğümlendi. Her zamanki gibi kendini beğenmiş değildi.

Uzun bir iç geçirdi ve konuşmadan önce ortağına bir bakış attı. "Bu öğleden sonra nehrin aşağısında bir ceset bulduk."

"Nehir mi? Biri mi boğuldu?"

"Kurban boğulmamış. Cesedi kıyıda, evsizlerin kamp kurduğu yerin yakınında bulduk."

Son birkaç yıldır orada uyuyan serserilerle ilgili bir sorun vardı. Ancak asıl sorun bölgedeki işsizlik ve barınak eksikliği idi.

"Sanki bir tür hayvan ona saldırmış gibi görünüyordu," diye devam etti.

"Hayvan mı?" Carter oflayıp pufladı ve boğazını aniden tıkayan şeyi yutmak için arkasını döndü. "Lanet olası bir köpek sürüsü onu parçalamış gibi görünüyordu."

Murphy onu susturmak için bir bakış attı. "Pek hoş değildi diyelim."

Köpek'in ön kapıya doğru geldiğini fark edip inlediğinde içimde kötü bir his belirdi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ve sonra aklıma geldi. "Mutt mu?"

Köpek bir saniye sonra dışarı çıktı. "Neler oluyor?"

Carter onun önüne geçti. "Bu seni ilgilendirmez, o yüzden neden içeri girmiyorsun?"

Murphy başını salladı. "Bırak duysun. Nasıl olsa onu sorgulamamız gerekecek, bari biraz zaman kazanalım."

Köpek yüz ifademi gördü ve yüzü hızla taşa döndü. "Bu İt'le mi ilgili?"

"Bir ceset buldular," dedim. "Nehrin aşağısında."

Gözleri bir an için kararırken elini başının üstünde gezdirdi. "Nasıl öldü?"

Murphy'nin yüzünde çok iyi tanıdığım o yaşlı ifade vardı. "Mutt değil."

"Tanrım, Murphy!" Onu yumruklamak istedim. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"O olduğunu hiç söylemedim."

"Ama öyle olduğunu düşünmeme izin verdin." Öfkemi dizginledim. "O zaman neden bize bundan bahsediyorsun?"

"Çünkü Mutt bir şüpheli. Onun yaptığını söyleyen tanıklarımız var."

Öyle mi? Söylediklerini toparlamam bir saniye sürdü. Gerçekten de benim nazik dev bulaşık makinemin birini öldürdüğünü mü ima ediyorlardı? "Buna inanmıyorum."

"Kampta Mutt'un tarifine tıpatıp uyan bir adamı tarif eden iki tanığımız var. Kasabada buna benzeyen kaç adam olduğunu bana söylemek ister misiniz?" Cebinden bir kâğıt çıkarıp açtı ve şüpheliye ait olduğunu tahmin ettiğim bir çizim ortaya çıktı. "Ayrı ayrı sorgulandılar. İkisi de aynı tarifi verdi. Bu da robot resim."

Köpek kağıdı onun elinden kaptı. "Ona benziyor ama nefsi müdafaa olmadığı sürece birini öldürebilecek biri olması mümkün değil."

Murphy çizimi geri aldı ve cebine koydu. "Walter Kramer'i en son ne zaman gördünüz?"

Köpek neredeyse ona hırlayacaktı. "Onun kayıp olduğunu bildirdiğimde bunu size zaten söyledim. İşinizi yapsaydınız, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Carter ayağa kalkıp Dog'un suratına baktı. "Ne öneriyorsun?"

"Sakin ol," dedim. "Dog'un Mutt'un kayıp olduğunu bildirdiğinde sana söylediği gibi, onu Salı gecesinden beri görmedik. Ama bunu yapmış olmasına imkân yok. Bir açıklaması olmalı."

Carter geri çekildi. "Bunun bir açıklaması var. İt bir katil."

Murphy bir kez olsun mantığın sesi oldu. "Bak. Sadece onunla konuşmamız gerek. Buraya gelirse beni ara." Bana kartını uzattı.

Sanki ihtiyacım varmış gibi. "İlk öğrenen sen olacaksın."

Murphy ve Carter devriye arabalarına binip uzaklaşırken Atticus'u caddenin karşısında gördüm. Restoranın dışına kurdurduğu bankta oturmuş purosunu tütürüyordu. "Bu adam dünyada hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyor."

"O zengin, Charley. Para mutluluk getirmeyebilir ama hayatı kolaylaştırdığı kesin."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Muhtemelen bodrumunda bir metamfetamin laboratuvarı kurmuştur ve o restoran da mükemmel bir kılıftır."

Köpek homurdandı. "Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

İçeri dönmek üzereydik ki Tucker'ın bara doğru yürüdüğünü gördüm. "İşte yeni barmenimiz geliyor. Bana bir iyilik yap. Ben Lucy'yle konuşurken ona mutfağı gezdir."

Bakışlarımı kaldırımdan aşağıya doğru takip etti. "Ve eğlence başlıyor." "Umarım kız kolay kolay ürkmez."

"Araban yok mu?" Bize ulaştığında Tucker'a sordum. Bir şekilde Crimson'a ulaşmış.

"Vardı ama sattım." Derin bir nefes aldı ve nefes verirken gülümsedi. "Yeni bir başlangıç bedavaya gelmiyor. Dördüncü Cadde'de birkaç blok ötede bir yer kiraladım."

Webers'in ikinci el dükkanının üstündeki "stüdyo" olmalı. Bir yılı aşkın süredir kiralamaya çalışıyorlardı ama çöplük için çok fazla para istiyorlardı.

"Siz bara başlamadan önce Dog size bir tur attıracak." Şimdi soralım. "Bulaşıkçı tutana kadar zamanını bar ve mutfak arasında paylaştırabilir misin?" Emin değilmiş gibi bir an bana baktı. "Eleman eksikimiz olduğunda hepimiz burada çalışırız ama bu sana bağlı."

Sonunda bastırıldığı nefesini bıraktı ve bana hızlı bir gülümseme gönderdi. "Elbette. Neye ihtiyacın varsa."

"Bunu takdir ediyorum." Şansım varsa, bunu kalıcı bir şey haline getirdiğimde şikayet etmezdi. Zaten Dog'un orada çok fazla yardıma ihtiyacı yoktu.

İçeri girdik ve Dog onu mutfağa götürdü. Lucy'nin gözü çoktan kadının üzerindeydi ama Beau'nun yeni çalışanımızla ilgili haberleri çoktan verdiğinden şüpheleniyordum.

Barın etrafında dolaşırken bana doğru bir adım attı. "Neler oluyor?"

"Genel olarak mı, yoksa yeni barmenden mi bahsediyorsun?" "Benimle oyun oynama, Charley.

Kovulacak mıyım?"

Tüm dikkatimi ona verdim. "Neden? Seni kovmamı gerektirecek bir şey mi yaptın?" Geri çekildi ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Kimse kovulmayacak Lucy. Stag'ın mali durumu iyi ve benim de her gece bara bakmak yerine buranın patronu olmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Beau onun arkasından yürüdü. "Ona söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Belki artık her yarım saatte bir yirmi dakikalık tuvalet molaları vermeyi bırakır."

Yemin ederim kardeşten beterlerdi.

Pencereden dışarı baktı. "Murphy ve Carter'la olanlar neydi?"

Çenemi kapalı tutmayı düşündüm ama polisler aktif bir soruşturma hakkında bilgi vermek konusunda pek endişeli görünmüyorlardı, o halde neden ben konuşayım ki? Nasıl olsa sabaha kadar tüm kasaba cinayeti öğrenmiş olacaktı. "Nehrin aşağısında bir ceset buldular." Haberin geri kalanını vermeden önce derin bir nefes aldım. "Suçu Mutt'un üzerine yıkmaya çalışıyorlar."

Beau birkaç saniye bana baktı ve ofladı. "İt mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Böyle bir şey hakkında şaka yapar mıyım? Murphy bana onun yaptığını söyleyen iki tanıkları olduğunu söyledi ama henüz onu bulup sorgulamamışlar.

onu."

Bana bön bön baktı. "Yani bunca zamandır bir katille mi çalışıyorduk?"

"Aptal olma. Bana kalırsa, suçu kanıtlanana kadar masumdur. Bu sözde tanıklar kampta yaşıyorlar ve orada neler olduğunu biliyorsunuz." Nehrin aşağısındaki insanlar her zaman sarhoş olur ya da taşlanır ve yangın çıkarırlardı. Vampir kanı terapisi için başlıca adaylardı. Ama kendimi kandırıp kandırmadığımı merak etmeye başlamıştım. Son zamanlarda bu kasabada yaşanan tüm garip olayların sorumlusu bir şeydi ve bu yaklaşan dolunay değildi. Belki de ortalıkta dolaşan bu ilaç hepimizin düşündüğünden daha tehlikeliydi. Ve belki de Mutt'un eline biraz geçmişti.

Beau'nun gözleri aniden kocaman oldu. "Hassiktir!"

Aval aval neye baktığını görmek için arkamı döndüm. Müşterilerimden biri, atletini göğüslerinin altına kadar çekmiş bir şekilde bir masanın üzerinde duruyor ve etrafını saran bir grup erkek için dans ediyordu.

"Kalk o masadan, Mary Ellen!" Lucy odanın öbür ucundan bağırdı. Başını salladı. "Memeleri dışarı sarkıyor."

Gösteriye bir son vermek için aceleyle barın etrafından dolanırken, mutfaktan gelen Tucker'la karşılaştım. Gösteriyi görünce dondu kaldı. "Ne biçim bir bar burası?" Gözleri önce benimkilere sonra da erkeklerin her geçen saniye daha da hırçınlaştığı masaya kaydı. "Bunu tekrar yapamam." Sonra ön kapıya doğru gitti.

"Tucker!" Bana dönüp bakmadı bile. Yeni barmenim için çok fazla.

Köpek mutfaktan çıktı ve kargaşaya doğru yöneldi. Her seferinde iki adamı gömleklerinden yakaladı ve kapıya doğru itti. Beau diğerini yakaladı.

Onlar evi temizlerken Mary Ellen'ı masadan çekip dışarı sürükledim. "Neyin var senin? Aklını mı kaçırdın?" Ya da hangi uyuşturucuyu almıştı? Elimizde başka bir salgın olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Güldü ve eteğini biraz daha yukarı sıyırdı. "Eskiden eğleneliydin, Charley Underwood. Ne oldu sana böyle?"

"Ben büyüdüm, olan bu. Evine git, Mary Ellen. Uyu." Eğer yanlış kişi pencerenin önünden geçseydi, beni kapattırabilirdi.

Yüzünde bir sırıtışla parmaklarını ağzına soktu ve bacaklarının arasına yerleştirdi, gözlerini benimkilerden ayırmadan sokağa doğru geri geri yürüdü. Sonunda arkasını dönüp Morceau'ya doğru yürüdü ve içeri girdi.

"Güzel," dedim kendi kendime. "Bırak Devereaux onunla ilgilen sin."

Ben içeri girdiğimde Köpek sandalyeleri düzeltiyordu. "Tucker'a ne oldu?"

"Çıldırdı ve gitti." İlk vardiyasına başlamak için ne güzel bir yol. Sonra gitmeden hemen önce yaptığı yorumu hatırladım. "Bunu bir daha yapamayacağını söyledi, her ne demekse."

Son devrilen sandalyeyi düzeltti. "Belki de Atlanta'da bir striptiz kulübünde çalışıyordu ve buraya gelerek ondan kaçmaya çalışıyordu. Masanın üstünde dans eden yarı çıplak bir kadın görmek onu korkutmuş olabilir."

Bu aynı zamanda bana eski işverenin bilgilerini verme konusunda neden bu kadar baştan savma davrandığını da açıklıyordu. Kasadan çalmadığı ve bir içki karıştırabildiği sürece, orada bir striptiz barında çalışıp çalışmadığı umurumda değildi.

"Sanırım yarın buraya yalvararak gelip gelmeyeceğini bekleyip görmeniz gerekecek," dedi.

Nefesimi tutmuyordum.

Ben barın arkasına geçtiğimde Beau bir müşteriyle sohbet ediyordu. Doğruldu ve yanıma geldi. "Danny, Mary Ellen'in bu akşam erken saatlerde Morceau'da olduğunu söyledi. Muhtemelen buraya gelmeden önce bir sürü bedava şarap içmiştir."

"Evet, oraya dönerken bana mahrem yerlerini sallıyordu." Pencereden restorana baktım, Atticus dehşet içinde onu izlerken onun o zarif avizelerden birini kullanarak kendini masanın üzerine çıkardığını hayal ettim. Adama iyi şanslar.

İşe geri döndüm ve odaklanmaya çalıştım ama bu çok zordu. En iyi arkadaşımın başı dertteydi, vampirler beni tehdit ediyordu ve şimdi de Mutt cinayetle suçlanıyordu. Adam mutfakta bir böceğe bile basamıyordu. Dog ve sürüsü, gece için kapattığımız anda onu arıyor olacıklardı. Ama onu polislerden önce bulamazlarsa, kazanma şansı olmayan önyargılı bir duruşmayı beklemek üzere kilit altında tutulacaktı, özellikle de bu tanıkların yasal olduğu ortaya çıkarsa. Ve sonra bir de

onun yaptığını. Bunu anlayamadım bile. Artık tek yapabileceğimiz bekleyip görmektir.

* * *

Daha önce Mary Ellen olayına karışan yarım düzine müşteriyi kovduktan sonra bile gece yoğundu. Ama duvardaki saate bakmaktan kendimi alamıyordum. Kapanışa on beş dakika vardı ama zamanın nasıl akıp gittiğine bakılırsa bir saat de olabilirdi.

Bütün gece Tucker'ın geri gelmesini ve olan bitenin buralarda normal olmadığını açıklamama izin vermesini umdum ama hiç gelmedi. Hiç aramadı da. Ve başvurusunun geri kalanını doldurmadığı için onu arayamadım bile. Şansım varsa yarın gelirdi ama buna güvenmiyordum.

"Bob'u gören oldu mu?" Ben sordum. Kedi istediği gibi gelip gidiyor gibiydi. Bazen bara girmeyi nasıl başardığı hâlâ bir muammaydı.

Beau omuz silkti. "Onu hiç görmedim."

Lucy beni görmezden geldi ve bira doldurma işine devam etti, bu da onu görmediğini söylemenin bir yoluydu.

Mutfağı kontrol ettim ama orada değildi. Peşimde tehlikeli bir vampir varken sokağa yaklaşma fikri hoşuma gitmese de, arka kapıya gittim ve kapıyı açtım, bacaklarımın arasından geçip gitmesini bekliyordum, böylece kapıyı hızla tekrar kapatabilirdim. Yine de ondan hiçbir iz yoktu.

Kapıyı kapatırken hafif bir miyavlama duydum. Kafamı dışarı uzattım ama onu göremedim. "Bob?" Ses tekrar geldi, ben de derin bir nefes alıp dışarı çıktım, kendime Ian Masterson dışarıdaysa kapının onu durduramayacağını hatırlattım. Eğer öyleyse Bob'un şimdiye kadar çoktan kaçmış olacağını da düşündüm.

Miyavlama devam etti. O meşhur çöp konteynerinin diğer tarafından geliyordu. O şeyi mümkün olan en kısa sürede sokağın diğer ucuna taşımayı ciddi ciddi düşünüyordum.

Ay ışığının aydınlattığı koridorda bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra içeri döndüm ve masadan bir mektup açacağı aldım. Hiç yoktan iyiydi. Sonra elimde sıkıca tutarak dışarı çıktım. "Seninle oyun oynamıyorum, kedi. Buraya gelsen iyi olur yoksa bu gece dışarıda kalırsın."

Bir miyavlama daha geldi.

Birkaç adım attım ve durdum, gözümün ucuyla bir hareket yakaladığımda etrafımda döndüm. Bu sadece diğer uçtaki sokaktan geçen bir arabanın gölgesiydi. Tüylerim ürpererek çöp konteynerine ulaştım ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek başımı yan tarafa uzattım.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Bob'u duvarın yanında kambur dururken gördüğümde ona "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" dedim. Daha yakından baktım ve ağzında bir şey olduğunu fark ettim. Ölü bir şey. Bir fare ya da sıçan. "O şeyi içeri sokmayacaksın." Göz açıp kapayınca kadar gitmişti. Yakaladığı şey hâlâ ağzındayken ara sokaktan aşağıya doğru fırladı. "Nankör küçük pislik. Artık sana ton balığı yok."

Kapıya geri dönerken, karanlığın içinden bir şey çıktı ve bana çarptı. Beni duvara yapıştırdı ve başımı tuğlaya öyle bir çarptı ki her şey karardı. Görüşüm nihayet açıldığında, kan çanağına dönmüş gözlere ve aynı anda hem tanıdık hem de korkunç görünen bir yüze bakıyordum. "İt mi?"

Bana bir köpek gibi saldırdı, kırmızı gözleri daha da büyüdü. Dişlerini göstererek saldırdı ve beni duvara yapıştırdı. Birden geri çekildi ve yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Charley?"

Çabucak başımı salladım. "Benim, Mutt. Sorun yok, artık beni bırakabilirsin."

Ne kadar çabuk tanıdıysa o kadar çabuk yüzü buruştu. Gözleri kudurmuş gibiydi. Bir an sonra tekrar üzerime çıktı. Omzumdan keskin bir acı yayıldı ve damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşırken her şey kayboldu.

İt geriye doğru uçu ve karşı duvara çarptı. Görüşüm netleşmeye başladığında, onun yanında duran uzun boylu bir figür gördüm. Bu Samuel'di. Mutt'u boynundan kavrayıp tek eliyle havaya kaldırırken gözleri karanlıkta parlıyordu.

İt'in ayaklarını tekrar yere indirdiğinde ayağa kalkmaya çalıştım ama hâlâ sersemlemiş bir halde duvardan aşağı kaydım.

Samuel diğer eliyle İt'in kafasına uzandı ve onu sağa doğru kırarak bulaşıkçımın cansız bedenini yere düşürdü. Sonra gölgelerin arasından çıkıp bana doğru geldi. "Demek yine karşılaştık."

TWENTY

Samuel eğildi ve elini bana uzattı.

"Geri çekil, yoksa sonun onun gibi olur!" İt'in birkaç metre ötede yere yığılmış cesedini başımla işaret ettim.

Doğruldu ve başını eğdi. "Şey, bunu istemezdim." Yüzü ay ışığını yakaladı ve yakut gözleri maviye dönüştü.

Ayağa kalkıp duvara yaslandım ve onun yanından Mutt'un cansız bedenine baktım. "Az önce bulaşık makinemi öldürdün."

Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Ara sokakta gizleniyordu ve az önce Mutt'u öldürmüştü. Bildiğim kadarıyla, başından beri beni izliyordu. Muhtemelen dün gece barıma girdiği için çok eğlenmişti.

Arka kapıya baktım. "Tek kelime daha etme. Köpek her an beni aramaya gelebilir ve bir kurtla uğraşmak istemezsin." Adrenalin patlamasının tekrar devreye girmesini bekliyordum ama birden kendimi şaşırtıcı derecede sabit hissettim. Vücudumda en ufak bir titreşim yoktu.

Gözlerini kısmıştı. "Sana zarar vermek için mi buradayım sanıyorsun?" "Az önce çalışanlarımdan birini öldürdün."

"Evet, ama *seni* öldürmeye çalışıyordu."

Dikkati aniden benden uzaklaştı. Aşağı baktığımda Bob sırık gibi vücudunu vampirin bacağına dolamıştı.

Kediye doğru ayağımı yere vurdum. "Kaç!" Ama Bob hareket etmedi. Gözleri her zamankinden daha parlak bir şekilde bana baktı.

Samuel uzandı ve onu yerden kaldırdı. Vampir onu ay ışığına doğru tutarken turuncu kürkü adeta parlıyordu.

"Bırakın onu!" Ben talep ettim. Onun yerine Bob'u kolunun altına aldı ve başını okşadı. "Elinde tuttuğun benim kedim."

"Kedin mi?" Bob'u tekrar yere bıraktı. "Otur." Kedi itaat etti, poposunu indirdi. "Bunu senin için hiç yaptı mı?"

"Şey, hayır." Daha önce hiçbir kedinin böyle bir komuta yanıt verdiğini görmemiştim.

Tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Çünkü o *benim* kedim." Gözlerini benimkilerden ayırmadan parmaklarını şıklattı. "Sebastian, kalk!"

Bob sıçrayıp Samuel'in omzuna kondu ve yüzünü vampirin çenesine sürtmek için boynunu uzatırken miyavladı. Aralarındaki bağa itiraz etmek zordu.

"Ona pek iyi bakmamışsınız. Buraya geldiğinde pire doluydu ve açlıktan ölüyordu."

"Gerçekten mi?" Samuel omzuna tünemiş kediye yan gözle baktı ve kıkırdadı. "Korkarım kandırıldınız. Sebastian bir şey istediğinde çok ikna edici olabiliyor."

"Cidden bana kedinin göz enfeksiyonu numarası yaptığını söylemeye çalışmıyorsun değil mi?" Omuz silkti. "Daha kötülerini de uydurmuştu."

Mutt'un cansız bedenine bakarak durumu tekrar anlamaya çalıştım. "Bana ne yapacaksın?"

Kaşlarını çattı. "Sana mı?"

Arka kapı açıldı ve Dog dışarı çıktı. Bob, ya da... Sebastian, tekrar yere atladı ve çöp konteynerinin arkasına geçti. Dog, Mutt'un cesedine ve beni sıkıştıran vampire bir kez baktı ve dört ayak üzerine düştü. Kurt ortaya çıktığında bir uluma gece havasını doldurdu ve saniyeler içinde sürü sokağın iki ucunda belirdi.

Samuel engellenen çıkışlara baktı ve inledi. "Aldığım teşekkür bu mu?"

Köpek hamle yaptı ve vampir havaya uçtu. "Bu oyuna devam edebiliriz," dedi binanın tepesinden aşağı bakarak, "ya da medeni bir konuşma yapabiliriz. Seçim sizin."

"Medeni mi?" Dedim. "Az önce bana saldırdın."

Kollarını kavuşturdu. "Sana saldırdı mı? Ben öyle bir şey yapmadım." Mutt'un çöp konteynerinin yanındaki buruşuk bedenine başıyla işaret etti. "Seni kurtardım. Ve kedimi almaya geldim."

Köpek kıpırdandı ve bana sorgulayan bir bakış attı. "İt beni öldürmeye çalıştı," dedim ona.

"Şimdi, bu çatıdan inebilmem için kurtlarınızı geri çeker misiniz?"

Sokak aniden dönmeye başlayınca kendimi duvara yasladım. Omzum yanıyordu ve kolumdan kan akıyordu. Acı, itin beni ısırıldığı yerden geliyordu.

Düşerken Köpek beni yakaladı. Hatırladığım son şey, Samuel'in dev bir yarasa gibi çatıdan indiğini görmek ve her şey kararmadan önce Dog'un bana bakan ciddi gözleriydi.

* * *

Bir ses kulaklarıma saldırıp duruyordu. Kafamın içinde sürekli bir tıkırtı. "Biri şu sesi kesecek mi!" Doğruldu ve avuçlarımla kulaklarımı kapattım. Odin ayaklarımın dibinde kıvrılmıştı ve Candy yatağın yanında duruyordu.

"Sadece masanın üzerindeki saat, tatlım." Bana içinde sıcak bir şeyler olan bir kupa uzattı. "İç bunu. Hassasiyetine iyi gelir."

Hiç tereddüt etmeden yarısını birkaç yudumda içtim. Tadı limonlu balçık gibiydi. En azından ben limonlu Pledge'in tadının böyle olduğunu hayal ediyordum. Bardağı ona geri uzatırken ağzım büzüldü. "Tanrı aşkına bu da ne?"

"Bilmek istemezsin ama bir dakika içinde bana teşekkür edeceksin." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Çıkarken köşede oturan birine baktı. "Ben yokken onu yeme."

İki kez baktım. Samuel'di. "Onun burada ne işi var?"

Arkasını döndü ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kurtarıcınız hakkında böyle mi konuşuyorsunuz? Adama karşı nazık ol. Hâlâ nefes alıyor olmanın tek sebebi o." Ağzından bir gıdak sesi geldi ve Odin yataktan atlayıp onu kapıya kadar takip etti.

Battaniyenin altında kıyafetlerimin olup olmadığını kontrol ettikten sonra bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ama ayağa kalkar kalkmaz başım döndü ve düşmeye başladım. Yan masaya çarpmadan önce Samuel'in odayı geçip beni yakalaması bir saniyeden az sürdü.

"Ayağa kalkmaya çalışmadan önce biraz beklemek isteyebilirsin." Beni tekrar yatağa indirdi. "Zehir henüz sisteminden tamamen temizlenmedi."

"Venom mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana saldıran adam ele geçirilmişti. Sana zehir bulaştırdı."

Omzuma uzandığımda yarayı zar zor hissedebiliyordum. "Sadece bir sıyrık."

"Şimdi öyle, ama bunu daha önce görmeliydin." Omuzlarından sahte bir ürperti geçti. "Ölmeni engellemek için sana birazcık kanımdan verdim. Her ne kadar ondan ayrılmaktan nefret etsem de," diye ekledi.

Ona inanmaz bir bakış attım. "Ne yaptın?" Bir vampir kanı kooperatifi işletiyor olmam, kanı kendim içmek istediğim anlamına gelmiyordu. "Önce bana sormalıydın."

"O sırada bilincin yerinde değildi ama hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmene gerek yok."

Demek bu yüzden duyularım artmıştı. Başımdaki zonklama geçtiğine göre, insanların neden vampir kanını eğlence amaçlı kullandıklarını anlamıştım. O kupanın içinde her ne varsa Candy'ye kesinlikle teşekkür etmem gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil." Gülümsedi ve elini uzattı. "Ateşkes mi?"

Hatırladığımdan daha da güzeldi. Eline dokunduğumda teninin ne kadar sıcak olduğuna şaşırmıştım. Çoğu vampir biraz soğuktur. En iyi ihtimalle ılık.

Bıraktım ama bir an için bakışlarını tuttum. Sonra gözlerimi çektim ve garip bir şekilde odanın etrafına baktım. "Peki... kedi ne olacak?"

"Sebastian mı? Ne olmuş ona?"

"Sanırım artık onu beslememe gerek yok."

"İstersen yapabilirsin. Senden hoşlanıyor, bu yüzden onu yine senin ara sokağından alacağımdan şüpheleniyorum."

Dışarıda görmeye devam ettiğim gölgeler Sebastian'ı arıyor olmalıydı.

Birden pencereye baktı. Şafaktan hemen önceydi, bu da bir süredir soğukta olduğum anlamına geliyordu. "Artık gitmeliyim."

"Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyorduk," dedim. "Senin hakkında vampir olman ve kedileri sevmen dışında hiçbir şey bilmiyorum." Bu çok ferahlatıcıydı. Buradaki erkekler kedileri sevdiklerini itiraf etmekten çekinirlerdi.

"Eğer şimdi gitmezsem, gün batımına kadar burada mahsur kalacağım."

Güldüm. "Kapana kısılmak için Kazan'dan daha kötü yerler de var."

"Evet, burası ilginç bir yer."

Burası ilginç bir yerdi. Crimson'da bir sürü başka cadı vardı, ama kendini tanıtan ve ilan eden tek kişi Candy'ydi.

"Gitmeden önce sana bir şey sormam gerekiyor. Kooperatifi nereden biliyorsun?"

"Dün gece o sokağa ilk kez girmiyordum. Arka kapınızın önündeki kuyruğu gördüm, bu yüzden etrafı biraz kurcaladım. Müşterileriniz yanlarında sıraya giren yabancılara karşı biraz daha ketum olmalı."

Lanet olsun! Haberin yayılmasına şaşmamalı. Eğer kooperatif hayatta kalırsa, daha katı kurallar koymak için bir üye toplantısı düzenleyecektim.

"Onlara fazla yüklenme," dedi, düşüncelerini okuduğu belliydi. "Bilgi istediğimde oldukça ikna edici olabilirim."

"Peki ya Ian Masterson? Benden haraç almaya çalıştığını nereden biliyordun?" Hafif bir tereddüt gösterdi ve ben de bir hikâyenin yaklaştığını hissettim. "Ben bir bar işletiyorum, bu yüzden saçmalıkları tespit etmekte oldukça iyiyim. Bana yalan söyleme Samuel."

Bana sabit bir şekilde baktı. "Ian Masterson ve onun kan imparatorluğu hakkında her şeyi biliyorum. Haraca bağlamaya çalıştığı ilk kişi sen değilsin ve son kişi de sen olmayacaksın."

"Ama bütün bunları nereden biliyorsun?" Geçen gece şehirde yeni olduğu ve uzun süre kalmayacağı izlenimine kapıldım.

Kapıya vuruldu ve Candy kapıyı kırarak açtı. "Köpek seni görmeye geldi."

Odaya girdiğinde Samuel ile göz göze geldi. "Charley'e göz kulak olduğun için minnettarım ama bundan sonrasını ben hallederim."

"Ben de tam çıkıyordum." Samuel çıkarken omzunun üzerinden bana baktı. "İçimden bir ses Sebastian'ın yine arka kapıda belireceğini söylüyor, yani beni son görüşün değil."

Vampir giderken Dog'dan hafif bir hırıltı geldiğini fark ettim. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun? O benim hayatımı kurtardı. En azından onunla konuşabilirdim." Dog fazla korumacıydı ama benim için endişelendiğini biliyordum. Bu vampiri Adam'dan tanı mıyorduk.

Yatağın kenarına, yanıma oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki akşamdan kalma gibiyim. İyi bir kahvaltının düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Güzel." Bir an sessiz kaldı ve Mutt'u ara sokakta ölü görmeyenin şokunu hâlâ yaşadığını biliyordum. Birbirlerini bir süredir tanıyorlardı ve Mutt'a gösterdiğinden daha fazla değer veriyordu. "Cesedin icabına bakacağız. Onu mezarlığa gömün."

Mezarlık, kurt şekil değiştirenlerin öldükten sonra gömüldükleri yerd. Toprak kutsaldı. Dağlarda bir yerde saklıydı. Nerede olduğunu ben bile bilmiyordum. "Bundan emin misin?"

Derin bir nefes alırken göğsü yükseldi. "Bana kalırsa o bir kurttu. Sürüden herhangi biri aksini söylerse, bunu benimle tartışmak zorunda kalacaklar." Omuzlarını gevşeterek arkasını döndü ve duvara baktı. "Polisler muhtemelen onu Patrice Henderson cinayeti için günah keçisi olarak kullanacaklardır ve bundan onun sorumlu olmadığını biliyorum."

"Patrice Henderson mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah duydum. Dün gece hastanede ölmüş. Komadan hiç uyanamadı."

Ian Masterson'ın ya da vampirlerinden birinin suçla bağlantısı olması beni şaşırtmazdı ve insanlar Patrice'in ifadesini duyarsa savaşa girerdik. Dedikodular zaten havada uçuşuyordu ve duymaları gereken tek şey bir vampirin masum bir genç kadını ağaca bağlayıp ona acımasızca saldırdığına dair kanıttı. Tüm vampirleri şehirden kovmak için gerekçeleri olacaktı. Tabii önce onları öldürmezlerse.

"Sanırım saldırganı teşhis etmesi konusunda endişelenmemize gerek yok," dedim.

"Haklısın. Nehirde olanlardan sonra suçu Mutt'un üzerine atmaya çalışacaklar."

Dün gece gözlerinde gördüklerimden sonra, İt'in bu cinayeti işleyebilecek kapasitede olduğunu inkâr edemezdim. Ama Patrice firar etmeden önce de saldırıya uğramıştı ve sanırım Dog ya da ben, yanımızda çalışan katil bir manyak olsaydı bunu fark ederdik.

Köpek gözünü ovuşturdu. "Ailesi ya da parası olmadığı için belediyenin yapacağı tek şey, onu mezarlıkta bir dolar banknotundan daha büyük olmayan bir mezar işaretiyle yoksullar mezarlığına gömmek olacak. Belki de hiç olmayacak. Kötü şöhretli Crimson slasher olarak bilinecek ve insanlar mezarına işeyecek." Tiksintiyle başını salladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kimsenin ona bulaşamayacağı düzgün bir cenaze töreni olacak, çukuru kendim kazmak zorunda kalsam bile."

"Samuel, Mutt'un ele geçirildiğini söyledi. Beni zehirlediğini söyledi."

"Ne düşündüğünü biliyorum, Charley. Benim de aklımdan geçti. Patrick'e bunu kim yaptıysa Mutt'tan da o sorumludur." Uzun bir iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Gidersem iyi olacak mısın? Mutt'la ilgilenmem gerek."

"Ben iyiyim. Git hadi." Ayağa kalktım, kendimi yerde bulmamak için yavaş hareket etmeye özen gösterdim. Dog bunu görürse bana tutkal gibi yapıştırdı ve onun bana bakıcılık yapmaktan daha önemli işleri vardı. Candy'nin muhtemelen günlerce başımda dolaşacak olması yeterince kötüydü.

O gider gitmez, Samuel'in caddede yürüdüğünü görebilmek umuduyla pencereden dışarı baktım. Ama güneş çoktan doğmaya başlamıştı, o yüzden çoktan gitmişti.

Cam kırılma sesini duyduğumda yatak odasının kapısına doğru ilerliyordum. Candy'nin dairesi ikinci katın tamamını kaplıyordu ama gürültü aşağıdaki dükkândan geliyor gibiydi.

Koridorda yürüdüm ve merdivenlerin başında durdum. "Candy? Aşağıda her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda!" diye bağırdı. "Yatağına dön!"

Başka bir şey kırıldı.

"Yatağına dön, kırımın kenarı." Aşağıya, dükkâna indim. Candy vitrine yaslanmıştı ve yarı çıplak bir adam ondan birkaç metre uzakta duruyordu. Cılgınca el kol hareketleri yüzünden penisi ileri geri sallanıyordu.

"Belediye Başkanı Adams'ı tanıyorsun, değil mi Charley?"

"Ondan uzak dur!" Başkan olması umurumda değildi.

Bana baktı ama orada dikilmemle pek ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Sonra tezgahıdan bir şişe daha aldı ve duvara fırlattı. "Bu bir soygundur! Tamir etmen için sana iyi para ödedim!"

Candy onun altından kayarak çıktı ve çantanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Seni uyarmıştım, Randy. Üç kez vurursan atılırsın." Yerdeki kırık cam yığınının baktı. "Bütün o şişelerin parasını sen ödüyorsun." Sonra tezgâhın diğer ucundaki kum saatine baktı. "Ve seansın sona erdi."

Parmaklarını bir kez şıklattı ve Başkan Adams küçük bir gıcırta çıkarmadan önce bir saniyeliğine dondu kaldı. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve aniden pantolonunun ayak bileklerinin etrafında toplandığını fark eder gibi oldu. Sonra bana bakakaldı. "Charley!" Uzanıp pantolonunu yukarı çekti, yüzü pancara dönmüştü.

gözleri Candy'ye dönerken kızardı. "Beni ofisten attırmaya mı çalışıyorsun?"

Öfkelendim. "Sakin ol, Randy. Cauldron'da olan Cauldron'da kalır. Ama ileride senden bir iyilik isteyebilirim." Belediye başkanının bana borçlu olması işe yarayabilir.

Çıkarken Candy'ye ters ters baktı. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Bu doğru mu?" Kasaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Karınıza benden tekrar hizmet talep ettiğinizi bildireceğimden emin olabilirsiniz."

Sesini kesti ve dev bir örümcek ağına girmiş gibi kapıya dizilmiş pembe boncuklarla savaşıarak dışarı çıktı. Arabasına bindikten sonra neredeyse sokakta birine çarpıyordu.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Dedim.

Duvara yaslanmış süpürgeyi kaptı. "Bir başka memnun müşteri daha."

"Eski müşteri demek istiyorsun."

Güldü. "Geri dönecek."

"Pantolonu neden ayak bileklerine kadar inmişti?"

"Tesisatıyla ilgili bir sorunu var. Düzeltmek için bir seanstan fazlası gerekecek ama o bu işi yapmak istemiyor. Ben mucize yaratan biri değilim."

Onun ek işi hakkında yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başlamıştım. "O adamlarla ne yapıyorsun?"

Yüz ifadesi kızgınlıktan eğlenceye dönüştü. "Charley Underwood, bana fahişe olup olmadığımı mı soruyorsun?" Ağzımı açıp özür dilemeye fırsat bulamadan beni rahatlattı. "Sana daha önce de söyledim. Onlara tam da ihtiyaç duydukları şeyi veriyorum; kendi kafalarının içindeki şeytanlara tanıklık etmeleri için ön sıradan bir koltuk." Dükkânın arka tarafındaki meşhur kapıyı işaret etti. "Eğer zihninizin tüm o berbat iç organlarını görmek isterseniz, tek yapmanız gereken tam arkaya oturmak."

Hayır, teşekkürler. Şeytanlarımla yüz yüze gelmemeyi tercih ettim. Ve barmen olarak herkesin şeytanlarıyla yeterince uğraştım.

Camı süpürmeye başladı ama durdu ve süpürgeyi tezgâha yasladı. "Ne dağınıklık. Dükkân temelinden kalkmadan önce uçuşan toniği temizlemek için bir havlu getirsem iyi olacak."

"Sana yardım edeyim." Tezgâhın arkasından aldığı havlulardan birine uzandım.

"Hayır, yapmayacaksın. O şeyi eline bulaştırırsan seni tavandan kazırım."

Ben daha tartışmadan ön kapı açıldı.

Candy başını yerdeki dağınıklıktan kaldırmadan, "Henüz açmadık," dedi.

Loki'ydi. Yüzüne bir kez baktım ve midem bulandı. "Sanırım benim için burada. Sorun ne?"

"Nefes al, Charley. Kimse ölmedi ama benimle gelmen gerekiyor."

OceanofPDF.com

TWENTY-ONE

Daha Stag'a varmadan sorunu görmüştüm. "Bunu kim yaptı?"

"Bu senin barın," dedi Loki. "Sana kimin göz koyduğunu benden daha iyi bilirsin."

Oraya vardığımızda, kapının üzerindeki geyik başının kenarlarından damlayan kırmızı boyaya baktım. Her tarafı kaplıydı, sanki biri oraya tırmanmış ve üzerine bir kova dolusu boya dökmüştü. Altındaki kaldırım da bir o kadar kötüydü.

Köpek bizi orada görünce dışarı çıktı.

"Çocuklar da olabilir," dedim ona. "Ama bundan şüpheliyim. Daha yaratıcı olabilirlerdi." Geyik başını daha sanatsal bir şekilde tahrip etmek uzun süredir devam eden bir gelenektir. Gördüğüm şey saygısızlıktı. Yıllardır orada duran renkli grafitiler tamamen kapatılmıştı. "Kafayı onarabilirim ama bu kaldırımı nasıl temizleyeceğimi bilmiyorum."

İçeri girmek için kapıya uzandığımda Köpek önüme çıktı. "Bekle."

"Neden?" Tereddüt ettiğinde pencereden baktım ve kalbimi yerinden hoplatan bir şey gördüm. "Çekil yolumdan, Köpek."

İçini çekti ve kenara çekildi. "Bunu düzeltebiliriz."

İçeri girdim ve gözlerimi yavaşça odanın içinde gezdirerek her seferinde bir duvardaki hasarı inceledim. "Kim yaptı bunu?"

"Bilmiyorum. Arka kapıdan girdiler."

Açık mı bırakmıştık? Dün geceki kargaşadan sonra bu beni şaşırtmazdı.

Başıyla barın arkasındaki duvarı işaret etti. İçki şişelerinin yarısı kırılmıştı, sanki biri onlara sopayla vurmuş gibiydi. Bir mucize eseri, arkalarındaki duvarı boydan boya kaplayan ayna kırılmamıştı bile. Muhtemelen mesajlarını bırakacakları bir tuvale ihtiyaçları olduğu içindi. Ön taraftaki geyik kafasını tahrip etmek için kullanılan aynı boyadan parlak kırmızı harflerle VAMPİR SEVENLER SİKİLİR!

"Haklısın," dedi Dog. "Bu çocuklar değildi. Biri seni hedef aldı, Charley."

Hasarı incelemeye devam ettim. Onlarca yıllık çizimlerin ve Stag'ın hizmet verdiği hemen her müşterinin imzasının bulunduğu arka duvar şimdi boya sıçramalarıyla kaplıydı. Zemin kaygan bir karmaşaydı.

Kendimi baygın hissederek devrilmiş masalardan birinin yanındaki sandalyeye oturdum. "Bunu kim yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum ama burayı temizlemeye yardım etmeleri için sürüyü çağıracağım."

Beau ön kapıdan içeri girdi ve olduğu yerde durdu. Felaketi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüce Tanrım!"

Cesaretim kırılmış bir kahkaha attım. "İsa'nın bununla hiçbir ilgisi yok." Sonra şoku suçladığım aptalca bir şey söyledim. "Dün gece arka kapıyı açık mı bıraktın?"

Beau ona tokat atmışım gibi bana baktı. "Lanet kapıyı açık bırakmadım. Lucy en son çıkan kişiydi."

Dog nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve parmakla göstermeye son verdi. "Kimse kapıyı açık bırakmadı. Kapı tekmelenerek açılmış."

Sonunda nefesimi tutacak kadar sakinleştim. "Özür dilerim, Beau. Bunu sana söylememeliydim. Sadece tüm hayatımın mahvolduğunu görmek beni zorluyor." Kendime acımama izin verdikten sonra beynim harekete geçti. Sigorta şirketini arayıp tazminat talebinde bulunmam gerekiyordu.

"Bunu daha sonra yapabilirsiniz," dedi Dog. "Hepimiz bir dakikamızı ayıralım."

Oda bir an sessizliğe gömüldü. "Tamam," dedim. "Bir dakikam doldu. Polisi arayacağım." Numarayı çeviremeden bir devriye arabası ön tarafta durdu. Murphy indi ve kapıya doğru giderken kaldırımındaki kırmızı boyadan sıyrılarak geyik kafasına baktı.

Köpek Loki'ye doğru eğildi. "Git sürüyü topla ki burayı temizleyebilelim."

Loki, Murphy'nin kapıyı açtığını görünce neredeyse hırlayacaktı. Crimson PD kurtların sevgililer listesinde değildi. Bir saniye sonra koridorda arka tarafa doğru gözden kayboldu.

Murphy içeri girdi ve bana doğru gelmeden önce eve iyice bir göz attı. "Bu ne zaman oldu?"

"Gece yarısı ile bu sabah arasında bir zaman." Aynayı işaret ettim. "Birinin vampirlerle ciddi bir sorunu var." Yeni olan başka ne vardı?

Dog, "Ve kasabada onlara hizmet veren işletmeler," diye ekledi.

Murphy, "Patrice Henderson'ın öldüğüne dair söylentiler dolaşıyor," dedi. "İnsanlar ona saldıranın bir vampir olduğuna çoktan karar verdi ve ben de aynı fikirdeyim." Telefonunu çıkardı ve aynadaki mesajın fotoğrafını çekti.

"Yani bu onlara vampir dostu işletmeleri tahrip etme hakkı mı veriyor?" Dedim.

Birkaç fotoğraf daha çekti. "Hiç de değil, ama bunu yapmaları için bir sebep. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Yerde kırılmamış bir tekila şişesi gördüm ve sıvı bir kahvaltılık yapma isteğime direndim. "Bunu bilseydim, çoktan kendi payımı almak için yola çıkmış olurum."

Murphy bana uyarıcı bir bakış attı. "Bu işi polise bırakmalısın."

"Birileri burayı dağıttığında gece boyunca yaptığınız gibi mi? Ya da geyik kafasına saygısızlık etmek için ön taraftaki merdivene tırmandıklarında? Tanrım, Murphy, siz polisler hiç devriye gezmez misiniz?"

"Ve bir güvenlik sistemi kurdurmanız gerekiyor," diye yanıtladı. "Sanırım haklısın. Polise güvenemem, değil mi?"

Murphy'ye doğru bir adım attığımda köpek beni yakaladı. "Hadi ama Charley. Seni kurtarmama gerek yok."

Beni tutuklamakla tehdit etme zevkini ona tattırmak istemediğim için sakinleştim. Murphy beni kelepçelemeyi ve hareketlerimi düşünmem için devriye arabasının arkasına tıkmayı çok isterdi.

Dog, Beau'ya "Neden bir süpürge almıyorsun?" dedi. "Ben de paspası getireyim."

Bu Murphy'den kurtulmam için bir işaretti. "Rapor yazacak kadar şey gördün mü? Bu pisliği temizlememiz gerek."

Odada dolaştı ve birkaç not aldı. Sonra sorulara başladı. "Dün gece olağandışı bir şey oldu mu? Hoşnutsuz müşteriler? Kavga çıktı mı?"

Evet, kudurmuş bir çalışan tarafından saldırıya uğradım. Sonra Mary Ellen barın ortasında yarı çıplak bir masa dansı yaptıktan sonra bir grup müşteriyi dışarı attım.

"Sıra dışı bir şey yok. Dün gece her zamanki gibi iş vardı." Yine de beni meraklandırdı. Belki de onlardan birini kızdırmıştım.

Birkaç kez başını salladı, bana bir şey saklıyormuşum gibi bakıyordu, ki saklıyordum.

Önce gözlerimi çektim. "Burada işimiz bittiyse benim de yapacak işlerim var."

"Önce sigorta şirketi için hasarı belgelediğinizden emin olun." Çıkarken durdu ve bana döndü. "Mutt'tan haber aldın mı?"

"Hayır. Tek kelime bile etmedim."

Dog'un bana bir bakış attığını fark etti. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Bunu neden yapayım ki?"

Gözleri hafifçe kısıldı ama cevap vermedi. Bir süre sabit bakışlarını üzerimde tuttu. "Bu arada, Bill Meadows son zamanlarda buraya geldi mi?"

Bill Meadows her fırsatta buradaydı, ta ki Lucy'ye saldırıp yasaklanana kadar. "Birkaç gece önce buradaydı ama o zamandan beri onu görmedim."

"Maggie Ferguson'a ne dersin?"

Son duyduğumda Maggie caddenin aşağısındaki eczanede çalışıyordu. Stag'a geldiğini hiç hatırlamıyorum. "Hayır. Neden?"

"İkisi de kayıp. İkisini de birkaç gündür gören yok."

"Birlikte kaçtıklarını düşünmüyorsun, değil mi?" Bundan şüpheliydim. "Daha garip şeyler de oldu."

Ian Masterson'ın geçen gece yaptığı tehdit aklıma geldi. İşbirliği yapmazsam birkaç müşterimi yemekle ilgili olan. Ama bu Maggie'yi açıklamazdı. "İkisinden birini görürsem, onlara haber veririm."

"Bunu sen yap." Sonunda kapıdan çıktı ve devriye arabasına binmeden önce tahrip edilmiş geyik kafasının fotoğrafını çekti.

Dog yanımda durdu ve Murphy'nin uzaklaşmasını izledi. "Sana inanmadı. Mutt'u bulmak için barın etrafında dolanmaya devam edecek."

"Sadece onu iyice ve derine gömdüğünüzden emin olun, böylece asla yapamaz."

Dog omzunun üzerinden Beau'ya baktı. "Hadi gidip şu arka kapıyı değiştirene kadar emniyete alalım."

Onlar koridorda kaybolduktan sonra, temizlik için ekipler gelmeden önce evin fotoğraflarını çekmekle meşgul oldum. İçerideki hasarı kontrol etmek için mutfığa girdiğimde, ön kapının açıldığını ve ayakkabı seslerinin zeminde düzenli bir şekilde ilerlediğini duydum. "Açık değiliz." Ayak sesleri kesildiğinde sipariş penceresinden baktım ve Atticus Devereaux'nun barın ortasında durduğunu gördüm.

Dışarı çıktım. "Günaydın, Atticus. Yardımcı olabilir miyim?" "Ön taraftaki geyik kafası gözüme çarptı. Biri ona zarar mı verdi?" "Seni ne uyardı? Kırmızı renk mi yoksa kaldırımdaki boya mı?"

Hoş bir şekilde gülümsedi ve sonra duvarlara baktı. "Bir hırsızlık olayı olduğunu görüyorum."

"Daha çok hayatımı zindan etmek isteyen biri gibi. Başardılar da." Ayaklarının dibindeki kırık bir şişeyi almak için uzandım. "Kendine zarar vermeni istemem. Zaten sigorta ücretlerim tavan yapmak üzere."

Camların üzerinden geçerek ve içki ve boya havuzlarından kaçınarak odanın içinde bir gezinti yaptı. "Dün gece burası oldukça hareketliydi, değil mi?"

"Mary Ellen'ı mı kastediyorsun? Onu buradan kovduktan sonra restorana girdiğini gördüm." Keşke orada neler olduğunu görmek için duvarda bir sinek olabilseydim. "Masalarınızdan birinin üstüne tırmanmaya çalışmadı, değil mi?"

Bana cevap vermek yerine odanın içinde dönmeye devam etti ve aynanın önünde durdu. "Sen bu musun? Bir vampir aşığı mı?"

Beni endişelendirmeye başlamıştı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Atticus?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Seni gücendirdim."

"Hayır, yapmadın. Sadece burayı temizlemem gerekiyor, o yüzden sohbet edecek vaktim yok." Bir adım daha yaklaşıp bana bakmaya devam ederken midemde garip bir his dönmeye başladı. Kelebeklerin tanıdık çırpınışı.

Stag'ın meşhur imzalı duvarına sıçramış boyalara baktı. "İnsanlar böyle hayvan olabiliyor, sence de öyle değil mi?"

His daha da güçlendi ve oda ısınmaya başladı. Göz kapaklarım kurşun ağırlık gibi hissediyordu.

"Pis, şehvetli hayvanlar," diye devam etti, sesi mırıltıya dönüşmüştü.

Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissederek gözlerimi kapattım.

"Charley?" Kapılar tekrar açıldığında Dog koridorun girişinde duruyordu. Gözleri ellerimin arasına sıkıştığı kalçalarımaya kaydı.

Beau arkasından yürüdü ama hemen arkasını döndü. "Ah... Ben arka odada olacağım."

"Oh, Tanrım!" Elimi çektim, utanç içindeydim. Bir an için az önce ne olduğunu düşünmek zorunda kaldım.

Köpek de aynı şekilde tedirgin görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Gözlerim odanın içinde gezindi ama Atticus yoktu. Hayal mi etmişim? O mu?

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Dog ellerini havaya kaldırdı. "Hayır. Beni ilgilendirmez." Sonra tekrar koridorda kayboldu.

Neyse ki utancımı daha da derinleştirecek zamanım olmadı çünkü paket geldi.

Lux etrafındaki dağınıklığa baktı. "Kimi kızdırdın?" İki galon boyayı yere bıraktı. "Umarım kömür grisini seversin. Hırdavatçıda astar kalmamıştı, o yüzden ya o ya da siyah olacaktı. Bu kırmızıyı kapatabilecek tek şey."

Griye aldırmadım. Ne de olsa burası bir bardı.

Köpek onları duyunca geri geldi, bana baktığında en ufak bir tuhafılık göstermedi. "Hadi burayı pırıl pırıl yapalım."

Ben camları süpürmekle ve yerdeki içki ve boyayı silmekle meşgulken, diğerleri duvarlarla ilgilendi. Boyanın grafitilerin ve imzaların üzerinden kayarak Stag'ın yıllara dayanan tarihini örtmesini izlerken boğazımda bir yumru oluştu. Asla geri alamayacağım bir tarih. Ama denerken ölmem gerekse bile, birileri bunun bedelini ödeyecekti.

TWENTY-TWO

Tüm günü fırçalayarak ve boyayarak geçirdikten sonra sigorta talebinde bulunmamaya karar verdim. Biraz el emeği ve birkaç galon boya, ücretlerimin artmasından daha ağır bastı. Arka kapının değiştirilmesi gerekiyordu ama kendi başımıza tamir edemeyeceğimiz bir şey değildi ve Dog zaten bu işle ilgileniyordu.

Candy saat beş civarında gözlerinde zehirli bir bakışla içeri girdi. "Bunu kimin yaptığını bulduğumuzda, oturarak işeyecekler."

"Onların erkek olduğunu varsayıyorsun," dedim.

Etrafına bir kez daha baktı. "Tatlım, testosteron kokusunu aldığımda anlarım."

"Cauldron'u kim izliyor?"

Bana el salladı. "Günün geri kalanı için kapattım. Daha fazla yardıma ihtiyacın var mı diye bakayım dedim ama görünüşe göre bensiz de gayet iyi idare etmişsin."

Arka duvar artık onlarca yıllık anıları barındırmasa da tertemiz görünüyordu. Zemin ise başka bir hikayeydi. Yeniden boyamak zaman alacaktı ama en azından boyanın bir kısmını temizleyebildik ve üzerinde yürüyebilecek kadar kurutabildik.

Bara yaslandım ve başımı eğerek yerdeki lekelerle baktım. "Hoşuma gitti. Her şey bu kadar steril görünürken, zemin odaya biraz karakter katıyor."

Candy barın arkasındaki kaleme uzandı ve yeni boyanmış duvara giderek kuruyup kurumadığını görmek için duvara dokundu. "Henüz kurumadı ama bu iş görür." Sonra üzerine John Hancock'unu yazdı ve bir göz atmak için geri çekildi. "İşte böyle. White Stag'da yeni bir dönemin başlangıcı." Şöyle bir baktı

ön kapı. "O kafayı dışarıda kırmızıya boyanmış halde bırakmayacaksın, değil mi?"

Bu iyi bir soruydu. "Muhtemelen onu tekrar beyaza boyayacağım ve gelecekteki son sınıfların onu düzgün bir şekilde tahrip etmesine izin vereceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu şekilde doğru görünmüyor. Buranın adı *Red Stag*."

Bardan uzaklaştım ve kollarımı gerdim. Bütün gün yaptığım ovalama yüzünden ağrıyorlardı. "Elimden geldiğince çabuk halledeceğim. Şu anda yapmam gereken daha önemli şeyler var." Benim de eve gitmem gerekiyordu. "Arabayla gezmek ister misin? Patrick'i kontrol etmem gerek."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. O zombi kanının akıp akmadığını görmemiz gerek."

"Peki ya olduysa?"

Bir an için bunu düşündü. "O zaman içindeki şeytanı temizlemesi için dua ederiz."

"O zaman gidelim." Cuma günüydü, bu yüzden bar erkenden dolacaktı.

Kamyonetime atlayıp şehir dışına çıktık, yol boyunca eve girdiğimizde ne bulacağımız konusunda endişeliydim. Yanından ayrıldığımızda Patrick çoktan kendine gelmeye başlamıştı, hatta Ian ve vampirleriyle savaşıyordu. Ama o pencereden bana bakan tanıdığım Patrick değildi. Yine de hâlâ içeride bir yerlerdeydi. En azından ben öyle umuyordum.

Birkaç ev aşağıdaki komşularımın, Wilson'ların evinin önünden geçerken çimenliklerinde bir şey fark ettim. "Bu da ne böyle?" Bahçelerinin ortasındaki için için yanan nesneye daha iyi bakabilmek için yavaşladım. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Candy yavaşça başını salladı. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Tahtadan bir haçtı ve ateşe verilip yakılmıştı; mükemmel bakımlı çimenliklerinin ortasında yanık bir yama bırakmıştı.

"Lanet Naziler!" Candy garajı işaret etti. Kapının üzerinde kocaman bir *V* harfi vardı ve içinden bir *X* çizilmişti. "Bunu yapanlar çocuklar değildi."

Crimson'daki tüm pasif-agresif düşmanlığa rağmen, bunun kadar açık ırkçı bir şey görmemiştim.

"Ne yapıyorsun?" Evlerinin önüne geldiğimde Candy sordu.

"İyi olduklarından emin olmak için." Vampir oldukları için Wilson'lar gün batımına kadar evlerinde mahsur kalmışlardı. Janice Wilson buna tanıklık ediyordu. "Sadece onları kontrol etmek istiyorum."

Dışarı çıktım ve ön kapıya gittim. Kapıyı çaldım ama cevap yoktu. Ayak sesi de duymadım, bu yüzden biraz daha yüksek sesle çaldım. Ön penceredeki perde dalgalandı. "Bay Wilson? İyi misiniz?"

"Git buradan!" Kapıdan duydum.

"Ben Charley Underwood. Yardım edebileceğim bir şey var mı?" "Sanırım senin gibiler yeterince şey yaptı. Şimdi mülkünden defol." Bunu kişisel olarak algılamadım. Kızgın olmak için iyi sebepleri vardı.

Ayrılırken Janice Wilson'ın karanlık oturma odasındaki perdenin arkasında durduğunu gördüm, yüzündeki yara izleri şeffaf kumaştan görünüyordu.

Aceleyle kamyonete geri döndüm ve hızla arabadan inerek eve doğru ilerledim.

"Kapıyı açmaz mıydın?" Candy söyledi.

"Hayır. Biri onları iyice korkutmuş ve emin olun ki bu başka bir vampir değil."

"Stag'a girenle aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Ona yan gözle baktım. "Sence de bu biraz zorlama değil mi? Neden biri benim barımı dağıttıktan sonra şehrin kıyısındaki bir vampir ailesine terör estirsin ki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Aynana bıraktıkları mesajı unutuyorsun. Birileri kan emicilerden ve onları destekleyenlerden nefret ediyor."

"Candy!"

"Üzgünüm, o kelimeyi kullanmamalıydım. Ama artık ne zaman bir vampir düşünsem aklıma Ian Masterson geliyor ve kanımı kaynatıyor."

Birkaç dakika sonra eve yanaştık ve arabadan indik. Rex de dahil olmak üzere kargaların hepsi gitmişti ve her yer sessizdi. Ön verandaya çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürürken ürkütücü bir hisse kapıldım. İzleniyormuşuz gibi değildi. Her yer boş gibiydi.

"Orada değil," dedim, daha ön kapıya varmadan durdum. "Patrick gitti."

Candy bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Hadi içeri girip bakalım."

Bunu benden saklayamazdı. Kapıda tereddüt edişinden onun da bunu hissettiğini anlayabiliyordum. Ama o eve girer girmez

Onu ne kadar çabuk ararsak o kadar çabuk doğrularız.

Ön kapıyı açtım ve içeri girdim. "Patrick?" Cevap vermeyince yatak odasını kontrol etmek için koridora çıktık. Boştu. "Dün buraya gelip onu kontrol etmeliydim. Bu benim hatam."

"Hayır, değil, bu yüzden kendini suçlamayı bırak. Gitmeye karar verseydi ikimiz de onu durduramazdık. Onu kelepçelediğimizde karyolaya ne yaptığına bir bakın."

İçten içe haklı olduğunu biliyordum ama suçluluk duygusundan kurtulamıyordum.

"Başka bir olasılık daha var," dedi. "Ve bu daha olası b i r ihtimal. Bunu ona kim yaptıysa onu çağırmış olabilir."

Kafam karışmıştı. "Telefonu alıp onu aramak gibi mi?"

Beni tersledi. "Hayır, Charley, telefonla olmaz. Patrick bir vampir ama ele geçirilmiş. Bunu ona her kim yaptıysa artık onun yeni yaratıcısı. Eğer o yaratıcı zihnine girdiyse, annesi bile onu kafasının içindeki sesi takip etmekten alıkoyamazdı."

* * *

Stag'ın önüne park ettim, Patrick'in görünmez bir sesin peşinden şehirde amaçsızca dolaştığı görüntüsü aklıma takıldı.

"Belki de arabayla dolaşıp onu aramalıyız."

Candy dışarı çıktı ve dramatik bir iç çekti. "Daha hava kararmadı bile. Eğer dışarıda dolaşıyorsa, şimdiye kadar çoktan kızarmıştır." Ön kapıya doğru yöneldi. "Gel hadi. Bir içki alabilirim."

Bir sonraki bloktaki marketin önüne park etmiş bir devriye arabası fark ettim. Birisi elini kolunu sallayarak Carter'a bağırıyordu. "Acaba orada neler oluyor?"

Candy gözlerini kısarak onlara baktı. "Bu Marge ve hiç mutlu görünmüyor."

Oraya gidip başkasının işine burnumu sokma dürtüsüne direnerek Candy'yi içeri kadar takip ettim. "Ne için susadın?"

"Sanırım soğuk bir bira içeceğim."

En sevdiği içkiden bir şişe aldım ve önüne koydum. Kendim de bir tane içebilirdim ama açılmak üzereydik ve önümde uzun bir gece vardı.

Dog, Tucker'la birlikte koridordan geldiğinde başımı kaldırdım. "Ben de tam yeni barmenle konuşuyordum. Seninle konuşmak istiyor,

Charley."

Kadın ilk gecesinde beni terk etti ve o hala bir işi olduğunu mu düşündü? Pek de sağlam bir ilk izlenim sayılmazdı. "Beş dakikan var," dedim ona. "Konuşmaya başla."

Bana mahcup bir sırıtışla baktı. "Dün gece için özür dilerim."

"Üzgün müsün? Bak, birbirimizi tanımıyoruz, bu yüzden ilk izlenimler çok şey ifade eder. İlk gecende beni böyle bırakıp gidersen, bunu alışkanlık haline getirmeyeceğini nereden bileyim? Geleceğine bile nasıl güvenilebilirim?"

Bir tabureye oturdu ve düzenli bir nefes verdi. "Masanın üzerinde dans eden o kadını gördüm ve paniğe kapıldım. Atlanta'da çalıştığım bar pek de yasal sayılmazdı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bilmiyorum, belki de açıklamalısın."

Tereddüt etti ama sonunda itiraf etti. "Kızlar kucak dansından daha fazlasını satıyorlardı."

Bir striptiz barının arka odadan deri satması ilk kez olmuyor. "Bu hala neden buradan kaçtığını açıklamıyor."

"Çünkü bana bir şeyler yaptırmaya çalıştılar!" diye ağzından kaçırdı. "İçki servisi için işe alındım ama sonra bir müşteri tarafından arka odada köşeye sıkıştırıldım. Müdürüm bunu görünce bana çenemi kapamamı ve işimi yapmamı söyledi." Taburenin üzerinde neredeyse büzüştü ve karnını kucakladı.

"O-"

"Hayır! Onu üzerimden atmayı başardım ve kaçtım. Son maaşımı almak için bile geri dönmedim. Dün gece o kıızı masada gördüğümde panikledim. Buranın da aynı tür bir yer olduğunu düşündüm."

"Crimson'da mı?"

Dinlemiyormuş gibi yapan Candy birasından bir yudum aldı ve bana yargılayıcı bir kaş işareti yaptı.

Gülmek istedim. Daha önce hiç kimse White Stag'i striptiz kulübü olmakla suçlamamıştı. "Sizi temin ederim ki böyle müşterilere tahammül edemeyiz. Barımda bir çalışana el kaldırırsanız ömür boyu men edilirsiniz." Şiddetle başını salladı. "Bunu artık biliyorum. Ucuzluk dükkanındaki Bayan

Weber bana barın yasal olduğunu söyledi, ben de açıklamak için geri döndüm ve Dog ile bir konuşma yaptım. Seni bırakıp gittiğim için gerçekten
üzgünüm,

Charley. Bir daha olmayacak."

"Olmasa iyi olur." Onun için biraz üzuldüm ve gerçekten de yarı zamanlı bir barmene ihtiyacım vardı. "Eğer hala işi istiyorsan, sana bir şans daha vereceğim. Cuma

Burada geceler oldukça yoğun geçiyor, bu yüzden barmenlik becerilerinizi iyice test edeceğiz."

Tabureden atlarken sırtmasına engel olamadı. "Teşekkür ederim! Pişman olmayacaksınız."

Kısa bir süre sonra açılacaktık, bu yüzden ben mutfakta Dog ile konuşurken ona bara alışmasını söyledim. İçeri girdiğimde lavaboyu temizliyordu. Yüzündeki ifadeden işin bittiğini anlayabiliyordum. İt ölmüş ve mezarlığa gömülmüştü.

Başını kaldırmadan bana "Ona bir şans daha verecek misin?" diye sordu.

"Evet. Ama bu numarayı bir daha yaparsa, kovulacak."

Tertemiz lavaboyu ovmaya devam etti ve ben de sormamaya karar verdim. Yanından geçtim ve omzunu okşadım. "Lucy gelmeden önce oraya dönsem iyi olacak."

Ben mutfaktan çıkarken o da ön kapıdan giriyordu. Barın arkasında duran Tucker'a odaklandığında parmağımı ona doğru uzattım. "Hadi konuşalım."

Arka odaya geçer geçmez şikayet etmeye başladı. "Sanırım onu eğitmemi bekliyorsun."

"Kadına karşı nazik olmanızı bekliyorum. Ve evet, sen ve Beau ona burada işlerin nasıl yürüdüğünü göstermelisiniz." Atlanta'da yoğun bir striptiz kulübünde çalıştıktan sonra Tucker muhtemelen Lucy'ye bir iki şey gösterebilirdi. "Yardıma ihtiyacım var, o yüzden terbiyeli davran ve onu kaçıрма."

Lucy değişiklik olsun diye hemen tavrını değiştirdi. "Anladım."

Dışarı çıktığımızda barda oturan birkaç müşteri vardı, bu da Cuma günleri için alışılmadık bir durum değildi. Öğle yemeği için açık olsaydık insanlar öğlen gelmeye başlardı, ki geçmişte bunu düşünmüştüm. Ama bunun için hamburger ve patates kızartmasından daha fazlasını servis etmek gerekirdi.

Birkaç dakikalığına Tucker'a göz kulak olmak için Candy'nin yanına oturdum. Barı nasıl idare ettiğini görmek istedim.

Mike içeri girip yanıma oturdu ve Beau'dan bira istedi. "Evlat, marketteki Marge çok kızgın."

"Biraz önce orada bir şeyler olduğunu gördük," dedim. "Neler oluyor?"

"Birisi ön kapıdaki posta deliğine küçük bir hediye sıkıştırmış." Kıkırdadı. "Bir torba dolusu tavuk bağırsağı."

Ona komik bir bakış attım. "Bir torba tavuk bağırsağı posta deliğinden geçebilir mi?"

"Dağınmıktı. *Sıkıştırdılar* diyelim."

Beau birasını önüne koydu. "Muhtemelen aynı pislikler-"

Susturmak için ona bir bakış attım. Eğer barımın dağıtıldığını duyurmak isteseydim, bunu kendim yapardım. Müşterileri endişelendirmeye gerek yoktu. Arka duvarın boyalı olduğunu çok geçmeden fark edecek ve sorular sormaya başlayacaklardı.

"Çocuklar," dedi Beau başını sallayarak. "Evet, muhtemelen çocuklar."

Mike'ın yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Hiç sanmıyorum. Kapıya 'Vampir aşıklar berbattır' diye bir not yazmışlar. Market geç saatlere kadar açık, bu yüzden birçok vampir geceleri oradan alışveriş yapıyor. Sanırım birileri bundan hoşlanmıyor."

Candy ve ben birbirimize baktık. Kasabadaki vandalizmin şakası yoktu.

"Bill Meadows ve Maggie Ferguson'u duydunuz mu?" dedi.

Omuz silktim. "Tom Murphy birkaç gündür görülmediklerini söyledi."

"Sadece onlar değil." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Frank Webb ve karısı." Başını salladı ve birasını yudumladı. "Buralarda insanlar sinek gibi düşünüyor."

"Belki insanlar tatile çıkıyordur." Buna gerçekten inanmıyordum ama mümkündü. Webb'ler de kasabanın sosyetesinden değillerdi. Aslında, ikisini de en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum.

Alay etti. "Bill Meadows mu? İki saat doğuya, sahile gitmek için fazla cimri."

Murphy bara girdiğinde kalkmak üzereydim. "Seninle konuşabilir miyim, Charley?"

"Eğer hızlı yaparsan. Yapacak işlerim var."

"Özel olarak." Onu takip etmemi işaret etti.

"Ne oldu?" Odanın diğer tarafına geçtiğimizde sordum.

Kimsenin duymadığından emin olunca devam etti. "Bara göz kulak olmalısın."

Güldüm. "Ciddi misin? Bunun için biraz geç."

"Bu bir şaka değil, Charley. Dün gece buraya yaptıkları şey sadece bir başlangıç olabilir."

Sabırım tükeniyordu. "Sadede gel."

"Bunu sana söylememeliyim ama senin için endişeleniyorum. Bu hafta birkaç kişi daha kayboldu ve kasabadaki insanların vampirleri suçladığına dair bir söylenti var. İnsanlar onların 'gerçek doğalarının' ortaya çıkmaya başladığını fısıldıyor." Sesini alçalttı. "Vampirlerin susadığını söylüyorlar."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Bu kasabayı herkes kadar vampirler de inşa etti. Neden aniden yok etmeye karar versinler ki? Tanrım, Tom, onlar da senin benim gibi hayatlarını huzur içinde yaşamaya çalışıyorlar." Ama bir de Ian Masterson vardı. Yandaşlarından bahsetmiyorum bile.

"Sesini alçalt." Odanın etrafına bir göz attı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu, burada olanları değiştirmez. Vampir dostu işletmeleri hedef alıyorlar ve Stag da buna dahil."

Keşke kooperatiften haberi olsaydı. "O zaman işini yap ve onları tutukla."

O kendine özgü bakışı vardı. Beni boğazlamak istediği zamanki bakışı. "İnsanları tutuklamadan önce gerçek kanıtlara ihtiyacımız var." Bir adım geri çekildi. "Bak Charley. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki buralarda vampirlerle insanlar arasında yıllardır bir gerilim var."

"İnsan olmayan her şeyin onlarca yıl önce Crimson'dan kovulması gerektiğini düşünen yobazları mı kastediyorsunuz? Kilisedeki o taşralı vaiz yıllardır cemaatine yalanlar yayıyor. Beyinleri yıkanmış."

"Olabilir, ama olan oldu. Sokağın aşağısındaki market, Marge yemek molası vermek için bir saatliğine kapandığında vuruldu." Ellerini kılıfının üzerine koydu ve başını salladı. "Şu anda kilisede bir tür toplantı yapılıyor. Şimdilik barışçıl, yani bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama gündemde ne olduğunu bildiğime dair iyi bir fikrim var."

"Harika. Hepimiz kolay hedefiz."

"Carter ve ben geceleri sırayla meydanda devriye gezeceğiz. Sorunlara kimin sebep olduğunu anlayana kadar her şeyi daha yakından takip edeceğiz. Ama senin de bara ve evine göz kulak olman gerekiyor."

"Tam da bu nedenle birkaç günlüğüne Candy'lerde kalıyorum." Bu açıklama onu tatmin etmiş görünüyordu, bu yüzden ona gerçek nedeni söylemek zorunda kalmadım, ki bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

"Güzel."

Aramızda bir sessizlik oldu. "Burada işimiz bitti mi?"

"Şimdilik. Kontrol etmem gereken başka bir vandalizm ihbarı var, o yüzden gitsem iyi olacak."

"Wilson'ların evine de gitmek isteyebilirsin." Bay Wilson'ın sesini aklımdan çıkaramıyordum. "Onlar da vuruldu."

Yavaşça başını salladı. "Uğrarım."

O çıkarken ben de bara doğru yöneldim. "Hey, Tom," dedim o kapıdan çıkmadan önce. "Uyarın için teşekkürler."

Candy ben otururken bana baktı. "Uyarı mı? Bu da neydi şimdi?" "Frank ve Milli Webb kayıp. Bu hafta dört kişi oldular.

Murphy, kasabada kayıplardan vampirlerin sorumlu olduğuna dair söylentiler olduğunu söyledi. İnsanlar bu konuda heyecanlanıyor. Bahse girerim bir sonraki konu da şekil değiştirenler ve cadılar olacak."

Candy ayağa kalktı ve bluzunu düzeltti. "Gitsem iyi olacak."

"Seni korkutmak istememiştim."

Sert bir kahkaha attı. "Tatlım, bu kadını hiçbir şey korkutamaz. Ama güneş batmaya başlıyor ve eğer o piçler Kazanı vurmaya karar verirlerse, bunu yapmak için beni geçmeleri gerekecek."

"Bekle. Dog'dan seni eve bırakmasını isteyeceğim." Muhtemelen paranoyakça davranıyordum ama Ian affedici bir tip değildi ve Candy hâlâ benimle birlikte onun bok listesinin başındaydı.

"Zahmet etmeyin. Sadece iki blok aşağıdayım." Ben onunla tartışmadan kapıya doğru ilerliyordu.

Kadın kapı koluna uzanırken Samuel içeri girdi. Omuzlarına kadar uzanan saçları kapıdan giren bir esintiye kapıldı ve onun yanından geçerken yontulmuş yüzünün etrafında döndü.

"Vay, vay." Gözlerini adamın uzun boyunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sanırım seninle her karşılaştığımda daha da yakışıklı oluyorsun."

Gülümsedi, mavi gözleri barın arkasında beni bulduktan sonra tekrar Candy'ye kaydı. "Çıkıyor musun?"

Omzunun üzerinden bana hınzırca bir gülümseme fırlattı. "Maalesef, evet." Kapıdan çıkarken gözleri bir süre daha onun üzerinde kaldı. "Siz ikinize iyi geceler."

"Bakın burada kim varmış?" dedim, soğukkanlı davranmaya çalışarak ama bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde bu çok zor oldu. Sanki bir avuç arı yutmuş gibiydim.

Başım büyük beladaydı.

OceanofPDF.com

TWENTY-THREE

Adrenalinim o kadar hızlı yükseliyordu ki ellerim titriyordu. Neyim vardı benim böyle? Bana bakan vampirle arama biraz mesafe koymam gerekiyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Başka bir müşteriye bira doldurmak için musluğa doğru yürürken kendi ayaklarıma takılmamaya çalışarak Samuel'e sordum. Yüzünde beliren gülümseme hiç de yardımcı olmadı.

"Viski. Neat."

Bara baktığımda Beau'nun gözü Samuel'in üzerindeydi. "Ona bir içki getir. Müesseseden." Sonra o sınırlarımın kokusunu almadan önce kendimi toparlamak için mutfığa yöneldim. Vampirlere özgü bir şeydi. Muhtemelen içeri girdiği anda hissetmişti. Ona dönüp baktığımda, uzaklaşmamı izliyordu.

Mutfığa girdim ve askıdan bir önlük aldım. "Burada yardıma ihtiyacın var mı?"

Köpek sipariş penceresinden baktı. "O vampirden mi saklanıyorsun?"

"Saklanmıyorum. Şu anda hayatımda ihtiyaç duymadığım bir karmaşadan kaçınıyorum. Beni rahatsız ediyor."

"En azından insana bir şeyler hissettiriyor," diye mırıldandı büyük bir patatesi ikiye bölerken.

"Bu da ne demek oluyor?"

Bıçak hâlâ elindeydi ama kesme tahtasından başını kaldırmadı. "Kanıtlayacak bir şeyin yok, Charley. Tanrı aşkına biraz eğlen."

Sake. Delia buranın seni bir rahibeye dönüştüreceğini bilseydi, burayı asla sana bırakmazdı."

Bu yorum canımı yaktı. "Tüm bu karmaşanın ortasında tesadüfen kasabaya gelen bir vampirle ilişki kurmamı mı istiyorsun?" Önlüğü çıkardım ve kancaya geri astım.

Mutfaktan çıkarken arkamdan "Charley," diye seslendi.

Onu görmezden geldim çünkü onu incitecek bir şey söylemeden önce oradan çıkmam gerekiyordu. Bu kasabadaki insanlar annem öldükten sonra barın batacağını yüzüme karşı söylemekten çekinmemişlerdi. İşletmek için çok genç olduğumu ve israf edeceğimi söylediler. İlk yıl burayı ayakta tutmak için her şeyimi harcadım. Yani, bana pahalıya mal olsa bile kanıtlamam gereken bir şey vardı. Ama Dog haklıydı. Stag'ı devraldığım günden beri bir erkeğe bakmamıştım bile.

Ön tarafa geri döndüğümde Samuel kapıdan çıkıyordu. Rahatladığımı söylemek hafif kalırdı ama aynı zamanda boğazıma bir yumru oturdu. "Bu kadarı da fazla," diye mırıldandım.

Bir şey bacaklarıma sürtündüğünde irkildim. Sebastian ayaklarımın yanında oturmuş, bana bakıyordu. "Buraya nasıl girdin?" Onu yerden kaldırdıktan sonra arka odaya taşıdım ve kapıyı açarak ara sokağa girmesine izin verdim. "Devam et, seni küçük dolandırıcı. Eğlenceliydi ama artık bir evin var."

Kendimi nerede olduğunu merak ederken buldum. Samuel'in nerede kaldığını. Kımıldamadı. Onun yerine, masaya doğru ilerledi ve ayağa fırladı,

Sanki buranın sahibiymiş gibi kendini tımar etmek için üstüne atlıyordu. Samuel'le kedisini almaya geldiğinde tekrar görüşeceğimizi tahmin ediyordum.

Kapıyı kapattıktan sonra kasesine biraz yemek koydum. "Ye bakalım. Eminim baban kaçtığını fark edince yakında seni almak için tekrar uğrayacaktır."

Tucker'ı kontrol etmek için ön tarafa geri döndüğümde hoş bir sürprizle karşılaştım. Barda bir aşağı bir yukarı hızla hareket ediyor, içkileri bir profesyonel gibi karıştırıyordu. Lucy de diğer tarafta ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Göz ucuyla yeni iş arkadaşını izliyordu, sanki rekabet onu geri yormuş gibi. Bırakın müşteri hizmetlerine önem vermeyi, yıllardır onun bu kadar hızlı çalıştığını bile görmemişim.

Beau da izliyordu ve her dakikasından zevk alıyordu. Ben oturduğumda barın üzerine eğildi. "Tucker daha önce nerede çalıştığını söylemişti?"

"Atlanta'da bir striptiz kulübü." Kadına hayret ettim. Tucker buraya kendine hiç güvenmeden gelmişti ve şimdi Lucy'nin bir içki hazırlaması için geçen sürede üç içki hazırlayarak işi bitiriyordu. "Kesinlikle bir barda nasıl davranacağını biliyor."

"Evet. Lucy buraya geldiğinden beri ona ayak uydurmaya çalışıyor. Sanırım işi için endişeleniyor."

Kıkırdadım. "Güzel. Belki tavrını yumuşatır." "O bir Wyatt, Charley. Bundan şüpheliyim."

Jake, müdavimlerimizden biri, içeri girdi ve barda yanıma oturdu. Saçlarını zayıf yüzünün dışına itti ve Beau'ya başıyla işaret etti. "Ben bir kadeh Wild Turkey alayım." Ayağını taburenin parmaklığına vurarak etrafına bakınmaya devam etti.

Beau içkisini önüne koyduğunda dişleri aşağı indi. İçkiyi geri fırlattı ve bardağı Beau'ya geri uzattı. "Bana bir tane daha ver."

"Nasılsın, Jake?" Neden bu kadar gergin görüldüğünü merak ettim. Genelde oldukça rahat biriydi.

Kulağını kaşdı. "Tamam, düşündüm de." Dişleri sürekli içeri girip çıkıyordu, bu da bir şeylerin onu rahatsız ettiğinin kesin bir işaretiydi.

"Biraz gergin görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Dişlerinin görüldüğünü fark edince hemen onları geri çekti. "Bunun için özür dilerim. Son zamanlarda kasabada işler biraz karışık, o yüzden biraz gerginim." Beau bardağını önüne koyduğunda doldurduğu kadehi kaptı. "Bunlardan birkaç tane daha işimi görür."

"Öyle mi? Neler oluyor?"

Bana kör müsün bakışı attı. "Buralarda neler olduğunu gördün mü? Son zamanlarda bu kasabada vampir sezonu açıldı." Viskisini bitirdi ve bardağı üçüncü tur için Beau'ya uzattı. "Bir tane daha."

"Biraz ağırdan almak isteyebilirsin, Jake. Buraya daha yeni geldin." Vampirler çirkin sarhoşlar olabiliyordu.

Taburesinde dönerek bana baktı. "Hızlanayım mı? Otoparkımda parasını ödemek zorunda kalacağım yanmış bir arabam var. İnan bana, daha yeni başlıyorum."

Jake'in sahibi olduğu Gece Yarısı Oto Tamircisi kasabanın kenarındaydı. Crimson'daki diğer tüm tamirciler günü kapatırken, onun dükkânı daha yeni açılıyordu. Bir vampir olduğunuzda, saatleriniz konusunda yaratıcı olmanız gerekiyordu ve pek çok insan gecenin bir yarısı arızalanıyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne oldu?"

"Ne oldu? Son zamanlarda haberleri izlemedin mi?" Beau'ya baktı. "Şu içkiye ne dersin?"

Beau'ya başımı salladım, o da Jake'e üçüncü ve son kadehi doldurdu. "Haberleri izlemeyi uzun zaman önce bıraktım, neden sadece bana söylemiyorsun?"

"Bugün öğleden sonra dükkan kapalıyken birisi çitlerimin üzerinden Molotof kokteyli gönderdi. Bir müşterinin arabasını yaktı. Tazminat talebinde bulunduğumda sigorta ücretlerim tavan yapmak üzere."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Göz ucuyla barın dışında durup pencereden içeri bakan birini fark ettim. Kooperatiften Mary'ydi. Ona bakmak için döndüğümde kapıya doğru yürümeye başladı, ama içeri girmesini engellemek için başımı salladım.

"Hemen döneceğim," dedim Beau'ya. "O zaman seninle arkada konuşmamız gerekiyor."

Rahatsız edici bir konuşma olacağını bildiğim bir şey yapmak için dışarı çıktım. "Burada ne yapıyorsun Mary?" Bara hiç gelmezdi ve kooperatif işi için ona görünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama bunu gözlerinde görebiliyordum. Çaresizdi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi. "İçeri gelmeyecektim. Sadece seninle konuşabilmek için dikkatini çekmek istedim." Devam etmeden önce kuru dudaklarını yaladı. "Patrick'ten yarın sabahki siparişimi teyit etmek için bir telefon almadım, bu yüzden biraz gerginim."

Etrafta bu kadar karmaşa varken üyelerle teyitleşmeyi düşünmemiştim bile. Patrick hepsini halletti.

"Özür dilerim, Mary. Patrick birkaç gündür iyi değil ve genelde birkaç gün öncesinden seni aradığını tamamen unutmuşum. Ama yarın sabah için programımız hâlâ geçerli."

Yüzü bir an için aydınlandı. "Oh, teşekkür ederim. Bir sorun olabileceğinden ve ağrı için bir şeyler almak üzere doktorumu aramam gerekeceğinden endişeleniyordum." Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama sustu.

"Başka bir şey yoksa, sabah erkenden görüşürüz."

İçeri geri dönmeye başladığımda beni durdurdu. "Onu şimdi alma şansım var mı?"

Acı çektiğini görebiliyordum. "Keşke yapabilseydim, ama bu gece geç saatlere kadar alamayacağım."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak bana el salladı. "Sorun değil. Sadece sorayım dedim. Sabah görüşürüz."

Bir mucize olmazsa yakında vereceğim haberlerden dolayı midemin bulandığını hissederek onun uzaklaşmasını izledim. Kooperatifin sallantıda olduğu haberini. Ama şimdilik sabahki teslimatları halletmemiz gerekiyordu.

İçeri girdiğimde Beau bana işaret etti. "Candy az önce seni arıyordu."

"Sabit hattan mı?" Bu garipti.

Barın üzerinde duran telefonuma başıyla işaret etti. "Adını gördüğümde cevap verdim."

"Neden gelip beni almadın?"

Elindeki bar bezini omzunun üzerinden attı ve bana sinirli bir bakış fırlattı. "Çünkü bana yapmamamı söyledi."

Telefonumu aldım ve onu geri aradım. "Her şey yolunda mı?" Cevap verdiğinde ona sordum.

"Seni endişelendirmek istememiştim tatlım. Bu gece Kazan'a gidene kadar bekleyebilir."

Sesinde bir tuhaflık vardı. "Emin misin?" "Bir şey yok. Sen işine dön. Sonra görüşürüz."

Beni bir saniye bile kandıramadı. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu ve ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Beau'ya beni takip etmesini söyledim. Şafak vakti sokakta bekleyen bir sürü insan olurdu ve birinin ürünü alması gerekirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu arka odaya geçtiğimizde. Son zamanlarda hep bir şeyler ters gidiyordu.

Masanın üst çekmecesine uzandım ve Patrick'in evinin anahtarını ona uzattım. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bana şüpheyle baktı. "Ne tür bir iyilik?"

"Benim Candy'yi kontrol etmem gerekiyor, *sen* de Patrick'in evine gidip sabahki kooperatif teslimatları için kan alman gerekiyor. İçeride, bağışçıların kanı bıraktığı mutfak kapısının karşısında küçük bir masa var." Patrick, bağışçıların kanı içeri sokabilmesi için kapıya bir yuva yerleştirmişti.

"Ben mi? Neden Dog'u göndermiyorsun?"

"O yokken onun için hamburger çevirmek ister misin?" Beau su kaynatmayı bilmiyordu. "Sürüyü seninle birlikte oraya göndermesini söylerim. Zaten bara göz kulak oluyorlar."

"O zaman bana neden ihtiyacın var? Loki senin için getirsin."

Beni sinirlendirmeye başlamıştı. "Çünkü Loki benim ayak işlerine bakan adamım değil."

"Ve ben?"

"Teknik olarak bu senin işin, çünkü kooperatifte benim iş ortağım olarak yer alıyorsun."

Ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "İstemediğim bir iş."

"Haklısın, şimdi git. Saat sekizde bitmiş olacak, yani sen eve vardığında hepsi orada olmalı. Patrick'in mutfağında şişeleri doldurmak için bir düzenek var, o yüzden senin de bunu yapmanı istiyorum."

Sanki ondan kendi kanını kullanmasını istemişim gibi bana baktı. "Bunun ne kadar zamanımı alacağını biliyor musun?"

"Tanrım, Beau! Şu anda yardımına ihtiyacım var. Candy'yi kontrol etmem gerekmeseydi kendim yapardım."

"Tamam, yapacağım."

"Minnettarım. Hazır oradayken Patrick'in evrak çantasını da al. İçinde tüm sipariş bilgileri var."

Mutfığa gidip Dog'a Beau'nun bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu söyledim. O Loki'yi ararken ben de ön kapıdan sıvıştım. Sürünün yarısı hâlâ buralardaydı ve Cuma gecesi dışarıda bir sürü insan vardı. Ian'ın kapanışa kadar barın etrafında dolanacağından şüpheliydim ve Cauldron iki blok ötedeydi. Köpek gittiğimi anlamadan dönmüş olurdum.

Bütün gün bir şey yemediğimi fark edince bir blok ötedeki Murray's Şarküteri'de durdum. Buzdolabından önceden paketlenmiş bir sandviç aldıktan sonra çıkış için sıraya girdim.

Önümdeki kadın kasiyerle gevezelik ediyordu. "Bana sorarsan bu vampirler bunu hak ediyor. Ne kadar medeni olduklarını iddia ederlerse etsinler, hepsi bize dişlerini geçirmek için can atıyor."

Kasiyer tek kelime etmedi. Sadece kadının omzunun üzerinden sırtarak bana baktı.

"Geçen gece hırdavatçıdaydım," diye devam etti kadın. "Onlardan biri hemen yanımda alışveriş yapıyordu." Tezgâhın üzerine eğildi ve sesini alçalttı. "Tam orada, dükkânın içinde beni ısıracak diye korktum. Lanet olası vampir aşıklar. Bundan sonra bir kutu çivi almak için şehir dışına çıkmam gerekebilir."

"On elli tutuyor." Kasiyerin sesi düzdü.

Kadın ödemeyi yaptı ve çantasını aldı, arkasını döndüğünde neredeyse bana çarpıyordu. "Özür dilerim." Hakkında atıp tuttuğu vampir aşıklardan birinden özür dilediğini fark edince geri çekildi ve

Terbiyesini kaybetti, etrafımdan dolanıp mağazadan çıkarken nefesinin altında mırıldandı.

Kasiyer teselli edici bir gülümsemeyle sandviçimin parasını ödedi. "Bunun için üzgünüm."

"O salak için özür dilemene gerek yok."

Kasadaki tuşlara kuvvetle bastı. "Pencereme 'Vampirler hoş geldiniz' diye bir tabela asmayı düşünüyorum."

"Yerde bir yığın tavuk bağırsağıyla karşılaşacaksınız," dedim.

Kıkırdadı. "Markette olanları duydum, ama o rakip." Kendini topladıktan sonra bana ciddi bir bakış attı. "Barınıza olanları da duydum. Bunun için gerçekten üzgünüm, Charley. Ön taraftaki geyik kafasına yaptıklarından sonra annen kıpkırmızı olurdu. Kelime oyunu yapmak istemedim."

"Ben de bu durumdan pek memnun değilim ama hayatta kalacağız." Sandviçimi aldım ve gülümsedim. "Lisedeki son sınıf öğrencilerine vandalizm yapabilecekleri yeni bir şey veriyor."

Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıp etrafıma bakındım ve vampir topluluğunun Crimson'da hâlâ düşmandan çok müttefiki olduğunu bilmenin rahatlığını yaşadım. Başkaları için mücadele etmeye istekli iyi insanlar. Ama aynı zamanda bu kasabanın damarlarında dolaşan düşmanlık da cesaretimi kırıyordu. Komşular birbirlerine karşı gizliden gizliye nefret besliyordu.

Caddeyi geçip bir sonraki bloğa doğru ilerlemeye başladım, diğer uçta Candy'nin dükkânını gördüm. Ön camda tuhaf bir şey vardı ama uzaktan ne olduğunu anlayamadım. Daha hızlı yürümeye başladığımda biri beni yakaladı ve binanın köşesine doğru çekti. Tuğla duvara çarptım. Kafamı topladığımda önümde uzun boylu bir figürün durduğunu gördüm.

Ian.

Bize doğru gelen kurtların sesini duymak için kulak kabarttım ama ortalık aniden sessizleşti.

Yüzüme baktı. "Hala konuşmamızı bitirmedik."

Ve kafamı yarmanın tartışmayı kolaylaştıracağını mı düşündü?

Mucizevi bir şekilde hâlâ elimde olan yemeğimi uzattım. "Sandviç ister misin?"

Üzerimde belirene kadar daha da yaklaştı. Soğuk dudaklarını alnıma bastırduğında, altın mührü sallanıp boynumun çukurunu sıyırdığında omurgamdan bir ürperti geçti. "Tadını çıkar," diye fısıldadı. "Bu sonuncusu olabilir."

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

Söylemeye gerek yok, iştahım kaçmıştı. Ian korkumu görmesin diye titreyen uzuvlarımı sabit tutmaya çalıştım ama kokusunu alabiliyordu. Muhtemelen bundan besleniyordu. Bacaklarımın altımda katlanmasını engelleyen tek şey, onun için canlı halimin ölü halimden daha değerli olduğunu bilmektir.

"Sanırım yine başa döndük," dedim. "Bana ne yapmayı planlıyorsan onu yapsan iyi olur çünkü sana yüzde otuz beş ödeyemem. Hatta yüzde yirmi beşini bile."

Sonunda bana biraz nefes aldırdı ve başını eğdi. "Buraya seni öldürmeye gelmedim, eğer düşündüğün buysa. Sana bir ders vermek için buradayım."

Bu muhtemelen daha kötü olurdu. Adrenalinim yükselmeye başlamıştı, ama Ian'ın ortadan kaybolmasını ne kadar istesem de, arkasında vampirlerden oluşan çevresiyle birlikte bana bakmaya devam etti. Peki insanlar neredeydi? Stag'dan çıktığımda dışarıyı oldukça kalabalıktı. Ama birden sokaklar boşaldı.

Elini uzattı. "Gidelim mi?"

"Ne yapalım?" Ona baktım ve sırtım duvara çarpana kadar geri çekildim. "Derse başlayalım."

Bir gölge gözüme çarptı. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Samuel bir kapı aralığının karanlık girintisinden dışarı çıktı. "Bu nasıl bir ders olabilir?" Etrafını saran vampirlere baktı ama sayıca küçük bir ordudan daha az olduğu için en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Ian ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, vampir."

Gözlerimi Samuel'inkilere diktim ve bir planı olması için dua ettim. Kendinden emin görünüyordu ama durumun ciddiyetini tam olarak kavradığına ikna olmamıştım.

Bir anda Ian, Samuel'in az önce bulunduğu yerde durmuş, havayı kavramaya çalışıyordu. Gözleri bir ileri bir geri gidip geldi ve sonra yukarı baktı. Samuel yine zıplama numarasını yapmış ve binanın çatısında duruyordu.

Ian'a baktı. "Bir vampir için pek hızlı değilsin, değil mi?" Bir an sonra tekrar sokaktaydı, Ian ve haydut çetesinin arkasında duruyordu. "Ben buradayım."

Bir dış topluluğu yerine oturdu. Ian bir işaret verdi ve Samuel'e yaklaşarak onu bir duvara doğru desteklediler.

Ian, Samuel'in gözlerinin içine bakmak için yaklaştığında ayrıldılar ve parmaklarını onlara doğru şıklatırken zaferle sırttı. "*Yiyin* onu."

Samuel elini kaldırdı. "Bekle. Bir vampir başka bir vampirden beslendiğinde ne olduğunu biliyorsun."

Beni meraklandırıdı.

Ian bunu düşündü. "Haklısın." Sonra geri çekildi ve parmaklarını tekrar şıklattı. "Sadece öldür onu."

Samuel hızla ceketinden oldukça büyük bir tabanca çıkardı ve Ian'ın yüzüne doğrulttuğunda vampirleri oldukları yerde durdurdu. "Önce hangi gözünü çıkarmamı tercih edersin?" Kaşları çatıldı. "*O zaman bana en iyi atışını yapabilirsin.*"

Ian dondu kaldı. "Beni silahla öldüremeyeceğini biliyorsun."

"Ah... ama sıradan bir mermiyle dolu değil. Her birinin çekirdeğinde hoş ve küçük bir sürpriz var ve sizi temin ederim ki gecenizi fena halde mahvedecek."

Şimdi daha da meraklıydım.

Gölgelerden gelen ani hırlama sesleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Lux köşeyi döndü ve vampirlere çarparak birini yere serdi. Daha fazla kurt ortaya çıktı ve saniyeler içinde sokakta bir isyan başladı.

Akıllıca davranarak duvara doğru geri çekildim ve diğer uca doğru kaymaya başladım. Kaosa dönüp baktığımda Ian bana doğru geliyordu. Saçımdan bir tutam yakaladı ve binaların arasındaki bir sokağa doğru giderken beni de kendisiyle birlikte çekti. Ona yetişmeye çalışırken ayağımı kaybettim ve düştüm.

"Ayağa kalk!" Bileğimden tutup beni daha sert çekti ve başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılan bir enerji dalgasını tetikledi. Mavi bir ışık kolumdan yukarı fırladı ve onunlike doğru devam ederek onu tuğla duvara doğru fırlattı. Yere kaydı ama hemen ayağa kalkıp tekrar üzerime geldi. Bu sefer beni yakaladığında bir işaret fişegi gibi parladı.

Bir kurt başının üzerinden süzölüp vampirin üzerine konarak onu sokağa yuvarladığında eğildim. Köpekti. Birbirlerine saldırdılar, öyle bir hızla dönüyorlardı ki kürkle eti ayırt edemiyordum. Ian kurdun altından sıyrıldı ve birkaç metre ötede durdu, ara sokakta kaybolmadan önce ayağa fırladı. Vampirlerin geri kalanı binanın etrafındaki fareler gibi dağıldı.

Köpek kıpırdandı ve bana doğru yöneldi, adımlarının gücüyle saç örgüsü sırtında sallanıyordu.

Parmağını yüzüme doğru uzatırken alnında bir damar patladı. "*Bu aptalcaydı.*"

Ateş hattından çıkmayı düşündüm ama onun yerine sert parmağından uzaklaşmayı tercih ettim. "Haklısın. Aptalcaydı."

Devam etmeden önce yumruklarını sıkarak adrenalini serbest bıraktı. "Bunu bir daha asla yapma. Anlaşıldı mı?"

"Anladım." Kendimi aptal gibi hissettim. Ama Tanrım. Sadece iki bloktu ve Ian ortaya çıktığında sürünün sallanmasını beklemiyordum.

Reaperstown'a gittiğimiz gece kargalar tarafından saldırıya uğrayan kurt Max kımıldadı ve yanıma geldi. Köpek'in sırtını sıvazladı ve bana sırtıttı. "Baban sana iyi bir dil cezası mı veriyor?"

"Hangisi ele verdi? Yüzümdeki parmağı mı yoksa kafasından çıkan damar mı?"

Köpek Max'e neredeyse hırlıyordu. "Ve sen. Seni geçmesine izin verdiğin için kulaklarını çiğnemeliyim. Şimdi defol git buradan."

Max dört ayak üzerine düştü ve sürünün geri kalanıyla birlikte gecenin içinde kayboldu.

"Sakin ol, Köpek. Herkes arada bir hata yapar." Parmaklarımı ona doğru salladım. "Bunların on tanesi de hâlâ bende. Beni aramaya geleceğini nereden bildin?"

Dog sokağın karşısındaki binaya yaslanmış olan Samuel'e başıyla işaret etti. "Şuradaki arkadaşın yine uğradı. Lucy ile bir şeyler konuştu ve aceleyle çıktı. Birkaç dakika sonra ona nerede olduğunu sorduğumda, senin küçük numaranı bana anlattı."

"Ben buna dublör demezdim. Candy aradı ve sesi biraz garip geliyordu, ben de onu kontrol etmek için Kazan'a gitmeye karar verdim. Sana mutfakta ihtiyacım vardı ve sürünün beni izleyeceğini düşündüm, bu yüzden olayı büyütmedim."

Köpek omzumun üzerinden baktı. "Lafı açılmışken."

Candy karşıdan karşıya geçerek bizim durduğumuz yere geldi. "Burada neler oluyor böyle?" Dog'un çıplak vücuduna baktı ve gülümsedi. Sonra sokaktaki tüm tüyleri ve kanı fark etti. "Bir şey mi kaçırdım?"

Tanrı'ya şükür öyle yaptı. "Sadece bir vampirle küçük bir itiş kakış."

Gözleri hâlâ duvara yaslanmış olan Samuel'e kaydı. "Samuel?"

"O değil. Ian."

"Samuel'in bir yere gideceğini sanmıyorum," dedi Dog. "Oraya gidip adamla konuşmak isteyebilirsin." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. "Ona biraz minnettarlığını göster."

Candy de bana aynı bakışı atıyordu.

"Siz ikinizin yardımına ihtiyacım var gibi mi görünüyorsunuz?" Köpek kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre."

"Mutfğa kim bakıyor?" Onu saçımdan çekmeye çalışarak söyledim. "Benim için endişelenmeyi bırak ve git işini yap."

Gitmek için döndü ama Candy'nin omzunun üzerinden iki kez baktı. "Pencerene ne oldu?"

O açıklama yapamadan, kendim görmek için dükkâna yöneldim. Ön camı kırılmıştı ve üzerine kalın bir plastik levha bantlanmıştı.

Bana yetiştı ve plastiğe baktı. "Haklıymışsın. Bu kasabadaki deliler de cadıları sevmiyor, sadece benimkinin içine tavuk bağırsağı yerine bir torba at boku atıldı." İnledi. "Bu çok kötü oldu. Bağırsakları aptallara büyü yapmak için kullanabilirdim ama at bokuna dokunmam."

Dog, "Burayı tahtayla kapatmalıyız," dedi. "Bu gece geri gelirlerse o plastik onları dışarıda tutmaz. Ya da o vampirler tekrar ortaya çıkarsa."

"Dayanacaktır. Bir filin içeri girmesini engelleyecek bir büyü yaptım. En azından sabaha kadar." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Çok dikkatli olmalısın tatlım. Buradaki herkes

Kasaba annenin buranın yüz mil içindeki en kötü cadı olduğunu biliyor. Bu da seni birincil hedef haline getiriyor."

"Bana zaten bir mesaj gönderdiler."

"Bazı insanların düşündüğünün aksine, yıldırım iki kere düşebilir." Beni bıraktı. "Ben içeri giriyorum, Dog da bara geri dönüyor, böylece sen de caddenin karşısında seni bekleyen yakışıklı vampirle konuşabilirsin."

Samuel'le konuşmak istedim.

"Seni geri götürsün," dedi Dog ayrılırken.

"Merak etme, yaparım. Beau'nun döndüğünde kanı buzdolabına koymasını sağla."

O dört ayak üzerine düşüp bara doğru koşmaya başladıktan sonra ben de caddenin karşısına geçtim. Samuel'in gözleri ben yaklaştıkça beni içine çekiyor gibiydi, bunu tipik bir vampir cazibesine bağlıyordum. Biriyle uğraşırken hangi hislerin gerçek hangilerinin uydurma olduğunu asla bilemezsiniz. Dilim tutulmuştu. En basit kelimeleri bile bulamıyordum. Ama sesimi bulduğumda aptalca bir şey söylemeyi başardım. "Beni takip mi ediyorsun?"

Duvardan uzaklaştı. "Bir kadını takip etmem gerekiyormuş gibi mi görünüyorum?"

Hiç de değil. "Şaka yapıyordum."

"Bulduğu her fırsatta size geri dönen kedimi almaya geldim. Onu neyle besliyorsun? Mavi yüzgeçli ton balığı mı?"

Omuz silktim ve duvara yaslandım. "Konserve, ama sadece bir kez. Sanırım buraya alıştı ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen onu içeri almayı bırakacağım."

"Ama o zaman Stag'a gelmek için bir nedenim olmayacak."

Ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum ve sonra burnuma hafif bir misk ya da toprak kokusu doldu. Bir kez daha ne diyeceğimi bilemedim ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Tam önünde kızarmamak için gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama çekemedim. Elini duvara bastırıp eğildiğinde beni öpmeye çalışacağını düşündüm. Ama aniden geri adım attı.

"Gel hadi. Seninle Kazana kadar yürüyeceğim."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir. Sabah erken kalkacağım." Ki bu doğrudu.

Aramızdaki boşluğu dolduran garip bir gerilimle cadde boyunca yürüdük, parmaklarımız bir ya da iki kez birbirine değdi.

"Bu arada," dedim kapıya vardığımızda. "O mermilerin içinde ne var?" Keskin bir nefes aldı. "Bir vampiri geçici de olsa dize getirebilecek birkaç şeyden biri, sıvı güneş ışığı."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hiç de değil. Onları test eden kobay bendim. İnanın bana, bir vampiri etkisiz hale getirmede ne kadar etkili olduklarını biliyorum."

Masterson etrafta dolanırken bunlar işe yarayabilir. "Onları nereden buluyorsun?"

"O," diye düzeltti. "Silahımda sadece bir tane kaldı ve onları icat eden cadı çoktan öldü. Onu Ian Masterson gibi dibe vurmuş biri için harcamayacağım ama o bunu bu gece bilmiyordu."

Bu da başka bir soruyu akla getirdi. Bir vampir neden kendi türüne ciddi zarar verebilecek sihirli bir mermiye sahip olsun ki? "Yaşamak için ne yapıyorum demiştin?"

"Bir şeyleri tamir ederim."

"Güneş ışığı mermisi gerektiren şeyler mi?"

Belli belirsiz gülümsedi. "İyi geceler, Charley." Yani bana söylemeyecekti.

"Bu gece boynumu kurtardığın için teşekkürler. Kelimenin tam anlamıyla," dedim o giderken. Beni bakışlarına hapsetti. "Bir şey değil."

Onun köşede kayboluşunu izlerken, kendimi bir kediye cezbetmenin yollarını düşünürken buldum. Sebastian'ın geri gelmesini sağlayabilirsem, Samuel de öyle.

"Her şey yolunda mı?" İçeri girdiğimde Candy sırtarak sordu. Yerdeki camları süpürüyordu.

"Tabii. Her şey yolunda."

En iyi arkadaşım kayıptı, kasabanın her yerinde iç savaş patlak veriyordu ve kooperatif kapanmanın eşiğine gelmişti. Ve şimdi umutsuzca hakkında hiçbir şey bilmediğim bir vampire çekiliyordum. Hiç sorun değil. Her şey yolundaydı.

TWENTY-FIVE

Şafaktan önce Stag'a vardığımda Sebastian arka odada değildi. Samuel'in dün gece beni Cauldron'a geri götürdükten sonra onu almamış olmasını umuyordum ama sanırım almıştı.

Ben masanın üzerindeki postalara bakarken Köpek, Lux'la birlikte odaya girdi. "Sürü burada. Sadece haber vermek istedim."

Üyeler dışarıda sıraya dizilmişken Ian'ın başka bir numara yapması ihtimaline karşı onları getirmişti. Patrick görevde olmadığı için teslimatları, vampirlerin yüzlerini göstermelerinin çok tehlikeli olacağı öğlen saatlerine ertelemeyi düşünmüştüm. Ama başka bir teslimat olup olmayacağını bile bilmediğimi düşünürsek, herkesi aramak değmeyeceği kadar çok iş demekti. Her şeyi günü gününe ele alıyorduk.

Lux esnedi. "Arkandayız Charley, ama sana faydalı olabilmem için biraz kahveye ihtiyacım olacak."

"Ben bir tencere yapacağım," dedi Dog.

Mutfığa doğru giderlerken Beau bir elinde bir buz kutusu, diğerinde Patrick'in evrak çantasıyla odaya girdi. Kutuyu masanın üzerine koydu. "Buzdolabına koymadan önce bunları koymak için bulabildiğim tek şey bu." Sonra çantayı yere bıraktı ve açtı. "Şimdi ne olacak?"

İçeriden bir not defteri aldım. "Siparişleri gözden geçirir ve onları karşılayacak kadar kanımız olduğundan emin oluruz." Patrick her şeyin tam olduğundan emin olmak konusunda titizdi ve genellikle de öyleydi. Ama o kutudaki şişelerin sayısına bakmak bile beni tedirgin ediyordu. Belki de evrak çantasının içine düzgün küçük sıralar halinde bağlanmadıkları içindi.

Siparişleri şişelerle eşleştirdikten sonra neredeyse yarı yarıya eksik çıktı. "Fazla doldurmadığınıza emin misiniz?"

Beau bana sinirli bir bakış attı. "Hayır, fazla doldurmadım. İşarete kadar gittim."

Bir tanesini ışığa tuttum ve tam olarak çizgiye kadar doldurulduklarını doğruladım. "O zaman sanırım bugün herkes siparişinin sadece yarısını alacak."

Çantada bir zarf olduğunu fark ettim. "O da ne?"

"Oh, evet." Beau onu aldı ve bana uzattı. "Masanın üzerinde, kan torbalarının yanında buldum."

Açıp içindeki notu okuduktan sonra masanın üzerine bıraktım ve gözlerimi ovuşturdum. "Görünüşe göre en kötü korkularım gerçek oluyor. Bağışçılarımızdan biri şehri terk ediyor."

"Ne kadar süre için?"

"Sonsuza dek. Vampirlere yönelik tüm bu şiddet onun için çok fazla, bu yüzden bir donör daha kaybettik. Kooperatif bunu kaldıramaz, bu yüzden resmileşti. Dükkanı kapatıyoruz." Bu fırtına Crimson'ın üzerinden geçene kadar geçici olması için dua ettim, ancak girişimin geleceği konusunda iyimser olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum.

Beau ve ben birkaç dakika sessizce durup üyelerin gelmesini bekledik. Saat tam yedide arka kapı çalındı. Bu konuşmayı sadece bir kez yapacaktım, bu yüzden onları ara sokakta sıraya sokmak yerine herkesin içeri girmesini işaret ettim. Odaya sıkıştıklarında yüzlerindeki temkinli bakışlar bana kötü haberlerin geleceğini hissettiklerini söyledi.

"Bir sorun mu var?" Mabel sordu.

Derin bir nefes aldım. "Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama kooperatif kapanıyor."

Odayı toplu bir nefes alma sesi doldurdu.

Bay Russell bir adım öne çıktı. "Bunu bize yapamazsın, Charley."

"Özür dilerim. Benim elimde değil. Tedarikimiz yok." Söylediklerimi anlayışla karşılamış gibi görünmüyordu, ben de ona durumu açıkladım. "Kasabada neler olduğunu gördünüz. Vampirler sağda solda hedef alınıyor ve korkuyorlar. Başlarını öne eğiyorlar ve kimse bağış yapmak istemiyor."

Mabel sızlanmaya başladı, ki bu ihtiyacım olan son şeydi. Eğer durmazsa, ben de burnumu çekmeye başlayacaktım. "İşler yoluna girene kadar bunun geçici olmasını umuyoruz."

"O zamana kadar ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu bir diğeri.

Beau daha sert bir yaklaşım sergiledi. "Doktorlarınızı görmeye gitmelisiniz. Düzenli reçetelerinizi doldurtun."

Bay Russell başını salladı. "Bu doğru değil."

"Hayır, değil ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Buralarda işler yoluna girer girmez, umarım işimize geri döneriz." Onlara verebileceğim en iyi yanıt buydu. "Sadece sıkı durun ve bizden haber bekleyin." Sıra diğer kötü habere gelmişti. "Ne yazık ki bugün sadece siparişlerinizin yarısını karşılayacak kadar kanımız var, bu yüzden bunu en sona saklamanız gerekiyor."

Odayı bir başka toplu nefes alma sesi doldurdu.

Herkes tekrar şikâyet etmeye başlamadan önce onlara masada sıraya girmelerini söyledim. Sonraki bir saati kısmi siparişleri doldurarak ve geç gelenlere kötü haberler vererek geçirdik. Bu konuda mutsuz olsalar da, çoğu şişelerini alıp giderken samimiydi, son damlayı tükettikleri anda hayatlarının yeniden altüst olacağını biliyorlardı. Ya yakın gelecekte yeniden faaliyete geçecektik ya da opioidler bu kasabaya geri dönmek üzereydi. Ne olursa olsun bunun olmasına asla izin vermezdim.

Asla.

* * *

Kooperatif işlerini bitirdikten sonra Patrick için endişelenmeye geri döndüm. Georgia eyaletinde kayıp ihbarında bulunmak için resmi bir bekleme süresi yoktu ama Mutt'a olanlardan sonra Crimson polisinin onu aramaya zahmet edeceğinden şüpheliydim. Daha çok Patrick'i bulurlarsa onlara ne yapabileceklerinden korkuyordum.

Murphy'nin sesini duydum. Ön tarafa gittiğimde Dog ile konuşuyordu. Her ikisinin de yüz ifadesi ciddiydi. "Şimdi ne olacak?"

Murphy resmi yüzünü takınmıştı. "Keith Barnes dün gece burada mıydı?" "Onu gördüğümü hatırlamıyorum ama bardan erken ayrıldım."

Dog'a baktım ve

Sonra tekrar Murphy'ye. "Neden? Ne yaptı?" Keith'i uzun zamandır tanıyordum ve polisle başının derde girdiğini hiç hatırlamıyordum.

"Sadece dün gece nerede olduğunu tespit etmemiz gerekiyor."

"Hadi ama Tom. Ne zamandan beri buradaki polis işleri sır oldu?" Daha önce bilgi vermekle ilgili bir sorunu olmamıştı. "Bana neden sorduğunu söyleyene kadar tek kelime daha etmeyeceğim."

"Tanrım, Charley." Bir süre bana sertçe baktıktan sonra yumuşadı. "Zaten şimdiye kadar bütün kasaba biliyordur."

"Neyi biliyor?" Köpek sordu.

"Başka bir saldırı daha oldu. Eczanede çalışan adam. Dün gece eve dönerken saldırıya uğramış ve feci şekilde dövülmüş. Tam olarak dövülmüş. Hastanede durumu kritik ama bize bir isim vermeyi başardı."

"Dave'i mi kastediyorsun?" Dedim.

"Evet. Neredeyse onu öldürüyordum."

Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. "Bunun Keith ile ne ilgisi var?"

"O baş şüpheli. Şu anda onu hapishanede kilit altında tutuyoruz."

Homurdandım. "Ciddi değil misin?"

Murphy irkilmedi.

Köpek ona dikkatle baktı. "Sanırım öyle."

Keith'in en ufak bir agresiflik gösterdiğini hiç görmemiştim. "Keith bazen can sıkıcı olabiliyor ama zararsızdır. Adam bir karıncayı bile incitmez."

Murphy cebinden küçük bir kâğıt ve bir kalem çıkardı. "Burada mıydı, değil miydi?"

Dün gece Candy'yi kontrol etmek için ayrılmadan önce Keith'i barda gördüğümü hatırlamıyordum, bu yüzden Dog'a baktım. "Öyle miydi?"

"Onu görmedim."

Murphy not aldı. "Tek ihtiyacım olan bu."

"Şimdi ona ne olacak?" diye sordum.

Murphy defteri tekrar cebine soktu. "Hapiste kalacak. Patrice Henderson'a saldıran adamla aynı kişi olabileceğini düşünüyoruz."

En azından suçu Mutt'a atmaya çalışmıyorlardı ama bu delilikti. Keith Barnes benden daha fazla katil değildi. "Onu görebilir miyim?"

Murphy bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı. "Hayır, onu göremezsin." "Neden?"

"Çünkü sen aileden biri değilsin. Ya da avukatı." "Bir avukatı var mı ki?"

Murphy otoriter suratını astı. "Bu seni i l g i l e n d i r m e z , Charley. Hem onu neden görmek istiyorsun ki?"

Cevap vermek yerine, mesajı alıp gideceğini umarak sessizce ona baktım. Sonunda arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

O gider gitmez Dog'a "Keith dün gece gerçekten burada değil miydi?" diye sordum.

"Hayır. Tabii ben seni bir avuç vampirden kurtarıırken bir bira içmek için uğramadıysa."

Keith'in kapanışa kadar barda oturup içmediği Cuma gecelerinin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Belki bu da onlardan biriydi ama bundan şüpheliydim.

"Keith'i görmek için o hapishaneye giriyorum, eğer danışmadaki memura rüşvet vermem gerekirse." Gerçi bunun gerekli olacağını sanmıyordum. Crimson hapishanesi iki hücreli küçük bir binadan başka bir şey değildi ve ikincisinin hiç kullanılmadığından şüpheliydim. Resepsiyonda çalışan memur liseden sınıf arkadaşımı ve oraya girmem için fazla bir şey gerekmezdi. Yasaları çiğniyor değildim. Murphy her zamanki numaralarını yapıyordu.

Köpek inledi. "Charley, sen karışma."

Onu doğru mu duydum? "Bunu bana neden söyledin ki? Sen olsaydın, kapıyı kırıp girerdim. Ayrıca, adamın hiç ailesi kalmadı. O hapishanede oturup çürüyecek."

"Çünkü Murphy haklı. Keith tehlikeli olabilir." "O zaman onu bu kadar tehlikeli yapan şeyin ne olduğunu bulacağım."

Dog'un gözlerindeki bakışı görmek kendi mantığımı sorgulamama neden oldu ama içgüdülerimi takip etmem gerekiyordu. Kasabadaki insanların ejderha gözyaşlarıyla kafayı bulduğuna dair şüphelerimi doğrulamanın tek yolu, demir tavındayken dövmektir. Keith hâlâ etkisindeyken gözlerinin içine bakıp doğrudan sormaktı. Sonra da malı satanı yakalayıp bu işe bir son verebilirdik. Tanrı biliyor ya, Crimson Polisi bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

Köpek alnını ovuşturdu. "Charley..."

"Bak. Keith'in hücrelerine girmeyi planlamıyorum. Yanına bile yaklaşmayacağım ama onunla konuşmak için oraya gideceğim."

Sert bakışlarını üzerime daktı. "Ne istersen yap, ama birkaç saat içinde buraya dönmezsen, o hapishaneye geleceğim."

* * *

Karakolun önüne devriye arabalarının park etmediğinden emin olduktan sonra içeri girdim ve masaya doğru yürüdüm.

"Charley Underwood! Kızım, seni görmeyeli... Ne kadar oldu?"

"Hey, Jen." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Aylar oldu. Bir ara Stag'a uğramalısın."

Omuz silkti. "Artık içmiyorum."

"Sorun değil. Sana öğle yemeği ısmarlarım, arayı kapatırız." Birbirimizden hiç hoşlanmamıştık ve hatırladığım kadarıyla o da çok zeki biri değildi. Lisede amigo kızdı. Annesi benimkini hiç sevmediği için bana burun kıvrırmıştı. Bu düşmanlık bir nesil boyunca devam etti.

Uzun sarı saçlarından bir tutamı okşarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Çok nazıksınız."

"Biz artık yetişkiniz, Jen. Sen unutabilirsen ben de liseyi unutabilirim."

"Bu hoşuma giderdi." Bir süre bana baktı. "Peki, sizin için ne yapabilirim?"

Masanın üzerine eğildim ve sesimi alçalttım. "Keith Barnes'ın hücrelerden birinde olduğunu duydum."

"Biliyorum." Gülümsemesini kaybetti. "Onu getirdiklerinde şok oldum. Kendisi gibi bile görünmüyordu."

"Onunla konuşmayı umuyordum."

Aramıza biraz mesafe koyarak arkasına yaslandı. "Oh, bunu bilmiyorum. Bana ondan uzak durmam söylendi. Tom ve Rick onun tehlikeli olduğunu söyledi."

"Ona yaklaşmayı planlamıyorum. Sadece onunla hücre parmaklıklarının arkasından konuşmak istiyorum. Ve avukat tutma hakkı var. Bunu sağlamak için onun avukatı olarak hareket edeceğim." Bana şüpheyile bakınca baskıyı arttırdım. "Onun haklarından mahrum kalmasını istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, ama-"

"Çünkü avukatının kendisiyle konuşmasına izin vermemek bu hakların ihlali olarak yorumlanabilir."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Keşke Tom ya da Rick karakola dönene kadar beklesen."

Tek kelime etmedim. Sadece kıvrınmasına ve kendini sorgulamasına izin verdim. Çok uzun sürmedi.

Tekrar gülümsedi. "Biliyor musun? Haklısın. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece hücreye çok yaklaşma."

"Gitmeyeceğim. Sadece birkaç dakika sonra buradan gideceğim." Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. "Beni takip edin."

Hücrelerin bulunduğu binanın arka tarafına giden bir koridordan geçtik. Keith soldakinideydi. Diğer hücre boştu. Yerde oturmuş duvara bakıyordu ve ellerinde, yüzünde ve gömleğinde kurumuş kan vardı. Yıkanmasına izin vermemişlerdi ama sanırım bu bir kanıttı.

Jen hücreden birkaç metre ötedeki duvara dayalı bir sandalyeyi işaret etti. "Oraya oturabilirsin." Sonra rahatsız bir ifadeyle Keith'e baktı ve kollarını kavuşturarak yanımda öylece durdu.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen?"

Gitmekte tereddüt ediyor gibiydi ama sonunda mesajı aldı. "On beş dakikanız var ve çok yaklaşmayın."

O gittikten sonra hücreye doğru yürüdüm ama parmaklıklara dokunmadan durdum. "Bu doğru mu?"

Keith sanki aniden odada birinin olduğunu fark etmiş gibi gözlerini duvardan ayırdı ama yine de bana bakmadı. "Sen misin, Charley?"

Canı cehenneme. Yaklaştım, kana iyice bakınca midemin bulandığını hissettim. "Dün gece ne olduğunu anlat bana." Yüzünü benden çevirdi ve sınıksız kapandı. "Benimle konuşmazsan sana yardım edemem Keith."

"Yardım mı? Bana nasıl yardım edeceksin?" Sonunda dönüp bana baktığında gözleri tuhaf görünüyordu. İçlerinde daha önce hiç görmediğim bir karanlık vardı ve elleri titriyordu. "Gitmen gerek, Charley. Bunu düzeltemezsin."

"Size bir avukat bulmaya çalışabilirim. Belki Bob Flanders yardımcı olabilir." Bob Flanders kasabadaki tek avukattı, ama muhtemelen artık aktif avukatlık lisansı bile olmayan emekli bir ambulans kovalayıcısıydı. Odayı alçak bir kahkaha doldurdu. Bir saniye sonra Keith parmaklıklara tutunarak ayağa kalktı. Adımı tanıyamadığım için tökezleyerek uzaklaştım. önümdeki hücrede duruyordu.

"Bunu sana ne yaptırdı?" Temkinli bir şekilde yaklaştım. "Bana anlatabilirsin. Kaybedecek neyin var?"

Parmaklıkları bıraktı ve hücrenin ortasına doğru yürüdü. Sırtı bana dönükken nihayet konuşmaya başladı. "Görüyorsunuz, sorun da bu. Hiçbirini hatırlamıyorum."

"O zaman bunu yaptığını nereden biliyorsun?"

Kanlı ellerini uzatırken ağzından gergin bir kahkaha patladı. "Bu, Charley! Adamın kanına bulandım ve o beni teşhis etti."

Nasıl olur da bir adamı anlamsızca döver ve hiçbirini hatırlamazsın?

"Sana bir şey sormam gerekiyor Keith ve sen de bana doğruyu söylemelisin."

Dün gece hiç uyuşturucu aldın mı?"

Zayıf bir kahkaha attı. "Keşke bilseydim. Bu her şeyi açıklayabilirdi. Ama ben uyuşturucuya bulaşmam."

"Dün gece neredeydin?"

Tekrar yere oturdu ve kollarını бүktüğü dizlerinin üzerine koydu. "Kendime bedava bir akşam yemeği aldım." Omuz silkti. "Bir dakika önce telaffuz bile edemediğim bir şey yiyordum, sonra sabahın altısında nalburun önünde kanlar içinde uyandım. Eve gittiğimde polisler beni bekliyordu."

"Dün gece Morceau'da mı yedin?"

Başını tekrar başka yöne çevirdi. "Beni unutun. Ben bir canavarım."

"Bunu yapamam Keith. Bu kasabada yanlış giden bir şeyler var, ama ne olduğunu bulacağım."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi ama az önce konuştuğum Keith gitmişti. Ayağa kalktı ve boş gözlerle bana baktı. "Bu kasabada neyin yanlış olduğunu bilmek ister misin?" Bana doğru bir adım attı, gözleri daha da büyüdü. Bana saldırmadan hemen önce Mutt'un gözlerinde gördüğüm bakışın aynısıydı. Bir saniye sonra parmaklıkların önünde durmuş, parmaklıklara öyle sıkı sarılmıştı ki parmakları kan lekelerinin altında beyazlaşmaya başlamıştı. "Bu kasabanın nesi var bilmek ister misin?" diye sıkılmış dişlerinin arasından daha yüksek sesle tekrarladı. "Bu kasabanın nesi var?" Sesi yükselmeye devam etti, gözleri vahşileşmişti.

"Sakin ol, Keith."

Yüzünü parmaklıklara dayadı, ağzı sırtırken gözleri şişti.

Jen koridordan koşarak geldi. "Gitmen gerek, Charley."

"Pencerenden dışarı bak!" Parmaklıkları salladı, sesi hırıltıya dönüştü. "Bu kasabada neyin yanlış olduğunu bilmek istiyorsan, pencerenden dışarı bak."

lanet pencere!"

Onu kafamı koparmaya çalışmaktan alıkoyan tek şey aramızdaki parmaklıklardı.

Jen telefonunu çıkardı. "Tom'u arıyorum."

"Zahmet etme. Ben gidiyorum."

Koridorda aceleyle ilerlerken, biraz temiz hava almak için kapıyı iterek açtım. İçeride zar zor nefes alabiliyordum. Keith az önce beni masum olduğuna ikna etmişti. Suçu o işlemiş olabilirdi ama suçu işlerken direksiyona başka bir şey geçmişti.

Kamyonetime atladım ve dört blok ötedeki Stag'a geri döndüm. İndiğimde gözlerim hemen caddenin karşısındaki Morceau'ya gitti. Atticus dışarıda durmuş bana bakıyordu.

Lanet pencerenden dışarı bak!

Crimson asla mükemmel değildi ama Devereaux şehre gelene kadar buradaki insanlar tuhaf şeyler yapmaya başlamamıştı ve çoğu çılgınlık trenine binmeden önce Morceau'da durmuştu. Ian Masterson'ın saldırıları gözümü o kadar kör etmişti ki önümdeki dev kırmızı bayrağı görememiştim. Keith'in mesajında haklılık payı olup olmadığını ya da sadece paranoyakça davranıp davranmadığımı öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Gidip ne sakladığını görelim Atticus," diye mırıldandım ona doğru giderken. Sokağın yarısını geçtikten sonra midemde bir bulantı hissettim. Ona yaklaştıkça daha çok hasta olacağımı düşündüm. Ama ayağım restoranın önündeki kaldırıma değer değmez bu his kayboldu.

"Charley." Atticus purosunu üfledi. "Zamanlaman mükemmel."

Boynundaki bir şeye gözüm takıldı. Gömleğinin kısmen gizlediği bir kolye. "Taktığın o kolye ne?"

"Kolye mi?" Kaşlarını çatı. "Kolye takmıyorum." Tekrar baktım ve gitmişti. "Ama ben-"

"Bir sorun mu var?" Bir nefes daha çekti. "Bir şey yok."

Nesin sen, Atticus Devereaux mu?

Gülümsemesi geri döndü. "Tam zamanında geldiniz. Şefim yeni bir şey hazırladı. Bu akşamki menüye layık olup olmadığına karar vermeme yardımcı olabilirsiniz."

Kolunu benimkine doladı ve beni içeri sokmaya çalıştı ama bana dokunduğu anda tüm vücudum titremeye başladı. Sanki ağır bir akım tenimin üzerinde hızla ilerliyordu.

Kolumu çektim. "Özür dilerim. Bir şeyi kontrol etmek için eve gidiyordum."

"Tabii ki."

Kamyonetime geri döndüm ve motoru çalıştırmadan önce fazla enerjinin dağılmasına izin vererek bindim. "Ejderhanın gözyaşları, kırımın kenarı." Dikiz aynamdan bir süre onu izledim ve sonra neyle karşı karşıya olduğumu öğrenmek için eve doğru sürdüm.

OceanofPDF.com

TWENTY-SIX

Kamyonetten indiğimde Rex bahçeden uçarak geçti ve omzuma kondu. Eve girer girmez oturma odasından mutfağa doğru süzüldü. Onu oraya kadar takip ettiğimde, tezgâha bir kutu mısır gevreği dökmüştü ve onu mideye indiriyordu.

"Artık bebek değilsin." Onu kucağıma aldım ve bir sandalyenin kenarına oturttum. "Karga yemi yemen gerek." Onu burada yalnız bıraktığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama hoşuna gitse de gitmese de o vahşi bir kuştı.

Koridordan annemin yatak odasına doğru ilerlediğimde bana birkaç kez öttü. Duman ve aynaların arasından bir şeyi nasıl fark edeceğini bilen biri varsa, o da Delia Underwood'du.

Bitişikteki küçük odanın kapısını açtım ve annemin kitaplarını ve günlüklerini içeren bir kitaplığa göz attım. O öldüğünden beri hiç açılmamışlardı ama yeteneklerim ortaya çıkmaya başladığına göre artık daha fazla kullanılacaklarını hissediyordum.

Aralarında şeytanbilim üzerine olanın da bulunduğu birkaç kitap gözüme çarptı. Kitapları raftan indirip tozlarını aldıktan sonra mutfağa geri götürdüm ve yere bıraktım. Rex masanın üzerine atladı ve kitaplara doğru zıpladı, başını kitap başlıklarını okuyormuş gibi eğdi.

"Hadi dalalım, olur mu?"

Doğruca demonoloji kitabına gittim ve onu açtım. İçindekiler kısmında Lucifer'den düşmüş meleklerle kadar her şey sıralanmıştı ve daha ilk birkaç paragrafta Hristiyan mitolojisinin tavşan deliğine girmek üzere olduğumu anlamıştım. Ama aradığım şey bu değildi. Kitabı kapattım ve bir kenara ittim, annemin koleksiyonunda bulunmasına bile şaşırmıştım.

Birkaç kitaba daha kısaca göz attıktan ve uğraştığım şeyle uzaktan yakından ilgili bir şey bulamadıktan sonra, yığındaki son kitaba geldim. Kitabın adı *Kötücül Varlıklar*'dı.

Rex kapağı gagaladı, sanki açmaya çalışıyormuş gibi gagasını kenarına sapladı. "Tamam. Buldum." İçindekiler sayfasını çevirdim, ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önümdeki liste iyi bir başlangıç noktasıydı. *Kuluçka* kelimesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bazı müşterileri şüpheli olsa da Atticus şimdiye kadar o kadar sapkın bir şey denememişti. O da ölüm perisi tanımına uymuyordu. Ancak, bir cin çok uzakta değildi. Patrick'i bir şey ele geçirmişti ve bir cin bunu kesinlikle yapabilirdi.

Başım ağrımaya başlamıştı, bu yüzden kitabı elimden bırakıp gözlerimi kapattım. Rex'in sayfayı zorla gagaladığını duyduğumda tekrar açıldılar. "Cisimleşenler" başlıklı bölümün yanındaki içindekiler tablosunda neredeyse bir delik açmıştı. Bölümü çevirip okumaya başladığımda ilk paragraf hemen dikkatimi çekti.

Bir tanrının ya da ruhun insan şeklinde vücut bulmuş halidir, ancak kötülüğün ya da şeytanın özünü de barındırabilir. Bu tür varlıkların insanları ele geçirdiği ve genellikle onları gizemli semboller veya insan besiniyle kandırarak ağza alınmayacak işler yapmaya zorladığı bilinmektedir.

Sandalyemde dik oturdum ve Rex'e baktım. "Besin mi?"

Başka bir deyişle, yiyecek ve içecek. Morceau'nun kapısının üzerindeki sembollerden bahsetmiyorum bile. Dog'un *tebeşir* dediği semboller.

Yanılıyor olmam tamamen mümkündü ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Atticus Devereaux insan değildi. Kimse o restoranı bir haftada açamazdı. Hiç kimse.

Bölümün geri kalanını taradım ve kayda değer başka bir şey bulamadım. Rex'e, "Bu, kibriti olmayan bir şenlik ateşi kadar yardımcı oldu," dedim.

Yakında hava kararacaktı ve bar çoktan açılmıştı. Ian etrafta dolanmadan ya da Dog beni aramak için süvarilerini göndermeden önce buradan çıkmalıydım.

Rex'in ağaca tırmanışını izledikten sonra kamyonetime atladım ve geçen hafta boyunca olanları düşünerek kasabaya geri döndüm. Bunları düşündükçe, Atticus'un

sorumlu. Meydanın etrafından dolanırken, kendimi o restorana girmem gerektiğine ikna etmişim. Başka hiçbir şey için değilse bile, yanıldığımı kanıtlamak için.

Oraya vardığımda Stag zaten kalabalıktı ve biri ön taraftaki yerime park etmişti. Cesaret. Bloğun sonunda bir boşluğa çektim. İçeri girdiğimde, Beau beni bara doğru el salladı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Bir şey için eve uğramam gerekti. Senin için sorun olur mu?" Tıklım tıklım dolu odaya baktım. "Saat daha altı bile olmadı." Kalabalığa bakılırsa rekor bir gece olacaktı.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Bir saat önce kapıyı açtığımızdan beri böyle. Sanırsın Oktoberfest'teyiz."

Genellikle trafikten faydalanarak büyük bir Oktoberfest'in düzenlendiği Helen, Georgia'ya giderdik, ancak yılın o zamanına yakın bir zaman değildi.

İnsanların çoğu müdavimdi ve Lucy ile Tucker siparişleri yetiştirmek için barda bir aşağı bir yukarı koşturuyorlardı. Yardım etmek için atlayabilirdim ama barın arkasında dört kişi bir felaket olurdu. Yardımdan çok engel olurdu. Bunun yerine, Dog'un mutfakta bana ihtiyacı olup olmadığına bakmaya karar verdim.

Temkinli görünüyordu. "Nerelerdeydin?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor? Ben eve gittim."

"Hapishanede ne oldu?"

Bir önlük kaptım ve belime bağladım. "Keith suçlu olduğunu söyledi. İşin kötüsü, bunu gerçekten yaptığını hatırlamıyor. Morceau'da yemek yediğini ve sonrasında kanlar içinde uyanana kadar hiçbir şey hatırlamadığını söyledi." Keith'in gözlerindeki bakıştan kurtulamadım. "Hücresinde çılgına döndü. Bu kasabada neyin yanlış olduğunu bilmek istiyorsam pencerenin dışına bakmam gerektiğini söyleyip duruyordu. O pencerenin dışında ne var biliyor musun?"

Dog yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. "Atticus Devereaux ve onun restoranı. Burada bir şablon mu görüyorsun?"

"Şimdi öyleyim."

Satırını kesme tahtasının üzerindeki bir soğana sapladı. "Bu adam haklı değil."

"Ondan ne zamandır şüpheleniyorsun?"

"Geçen gece Masterson'ı cehennemden çıkmış bir yarasa gibi koşarak buradan gönderdiğinden beri. O vampir korkmuştu." Satırı daha sıkı kavradı. "Aptal yerine konmaktan hoşlanmam ve Devereaux'nun yaptığı da tam olarak bu."

Teorimi ortaya attım ve deli olduğumu düşünmemesini umdum. "Bence insanları zehirliyor. Yemeklerinde bir şey var. Belki de kara büyü. O restorana girip ne olduğunu bulacağım." Bu onun dikkatini çekti ve bunu ona söylediğime hemen pişman oldum. "Bana öyle bakma, Köpek."

"Ne gibi? Aklını kaçırmışsın gibi mi?" Başını salladı ve doğramaya devam etti. "Bunu yapmayacaksın, Charley. Oraya biri girecekse, o da sürü olacak."

Sanki bir grup kurdun oraya girmesi fark edilmeyecekmiş gibi. Dog zaten kurt olmaktan başka bir şey yapmadığı için Crimson PD'nin bok listesindeydi. Yakalanırsam Murphy beni kurtarmak için bir iyilik isteyecekti ama Dog kim bilir ne kadar süre hapiste çürüyecekti.

"Oraya kimse girmeyecek, o yüzden unut gitsin." Yalanım iyi niyetliydi. "Onu ortaya çıkarmak için başka bir yol bulacağız."

Tartışma bittikten sonra yapacak bir şeyler bulmak için mutfağa baktım. Tam dalmak ve bulaşıkları yıkamaya başlamak üzereydim ki bir gürültü duydum. Dışarıda bir Super Bowl partisi veriliyor gibiydi.

"Ne oluyor be?" Köpek gözlerini sipariş penceresinden ayırdı ve mutfak kapısına doğru yürüdü.

Dışarı baktım ve bir kalabalığın birinin etrafında döndüğünü gördüm. Lucy ve Beau hayatları buna bağlıymış gibi içki dolduruyorlardı ama Tucker sipariş penceresinin yanındaki duvara yaslanmış, manzarayı izliyordu. Korkmuş görünüyordu.

Önlüğümü tezgâhın üzerine fırlatarak dışarı koştum ve orada dikilip birine ters ters bakan Dog'la neredeyse çarpışıyordum. Kalabalığın ortasında şeytanın ta kendisi vardı.

"Ne haltlar dönüyor?" Dedim.

Köpek yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum, ama bu iyi değil."

"Bir tur daha!" Atticus ilan etti. Kalabalık tekrar patladı ve boş bardaklarını havaya kaldırdı. "Bu gece içkiler benden!"

Üçüncü bir patlama.

Tucker'a işaret ettim ve onu mutfağa götürdüm.

Kapının hemen önünde durdu. "Beni kovuyor musun?"

"Seni kovmak mı? Ne için?"

İlk cevap verme denemesinde ağzından hiçbir şey çıkmadı. "Onu gördüğümde donup kaldım," diyebilirdi sonunda.

Gözlerim sipariş penceresine kaydı. "Kim? Atticus mu?" Başını salladı.

Şimdi onun geçmişini daha da merak ediyordum. "Neden? Adamı tanıyor musun?" Ne şansı ama.

"Hayır!" Devam etmek için ağzını açtığı anda tereddüt etti.

"Sorun değil. Rahatça konuşabilirsin. Ben de ondan hoşlanmıyorum."

"Bir şeyler görebiliyorum," diye mırıldandı, gözleri yere yapışmıştı. "Öyle mi? Ne tür şeyler?"

"Görmemem gereken şeyler!" diye ağzından kaçırdı. "Dışarıdaki adam görüldüğü gibi biri değil." Sesini fısıltıya indirdi. "Ve beni ona bakarken gördü."

İşler ilginçleşmeye başlamıştı. "Sorun değil. Onu fark etmemek biraz zor." Atticus'tan hoşlansam da hoşlanmasam da yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdim.

Başını sertçe salladı. "Anlamıyorsun, Charley. O beni gördü. ona *bakıyordum*. Ben onun yüzünü gördüm ve sanırım o da fark etti."

Anlamaya başlamıştım. "Yani... diğer dünyevi şeyler gibi mi?" Bana öylece baktı ve Tucker'ın kendine ait bazı sırları olduğunu fark ettim.

Bileğinden tutup onu arka odaya götürdüm ve oturttum. "Hiç Enkarne diye bir şey duydun mu?"

Keskin bir soluk kaçarken elini ağzına kapattı. Sonra elini çekti ve fısıldamak için daha yakına eğildi. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Yüzde yüz emin değildim ama sanırım az önce bunu doğruladın." Bu da onun ne olduğunu merak etmeme neden oldu. "Nesin sen? Medyum mu?"

"Onun gibi bir şey. Birkaç kez başımı belaya soktu, orası kesin." Yine bir fare gibi büzüldü. "Bu yüzden Atlanta'dan ayrılmak zorunda kaldım."

Köpek odaya girdi ve tam da ilginçleşmeye başlayan konuşmayı böldü. "Bir sorunumuz var."

"Şaka yapmıyorum. Dışarıda neler oluyor?"

Koridoru işaret etti. "Kendiniz görmelisiniz."

Geri yürüdüm ama fazla uzaklaşmadım. Burası imarlı olduğundan çok daha fazla insanla doluydu. İtfaiye şefi kışına bir böcek sokarsa bana ceza kesebilir ya da kapatabilirdi. Barı zar zor görebiliyordum.

Atticus'un neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama bir yerlerden gelen derin kahkahasını duyabiliyordum.

Köpek kalabalığı yaparak ilerledi ve arkasından bana bir yol açtı. Sonunda barın bir metre yakınına geldiğimizde kalabalık dağıldı ve Mary Ellen'in uzun bacaklarını net bir şekilde görebildim. Eteği kalçalarına kadar yükselmiş, dirseklerinden destek alarak barın üstüne yayılmıştı. En azından bu sefer külot giymişti ama daracık atleti göğüslerinin altına kadar çekilmişti. Aşırı kapasite beni kapattırmadıysa, ahlaksızlık suçlaması kapattırırdı.

Beau ve Lucy barın arkasında durmuş aval aval ona bakıyorlardı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ona söyledim. Retorik bir soruydu. Kalçalarını daha geniş açtı. "Eğleniyorum. Bir ara sen de denemelisin."

Gözleri aniden karardığında iki kez baktım. Sonra onu atletinden yakaladım ve bardan aşağı çektim. Onu ön kapıya kadar sürükleyip dışarı attıktan sonra kalabalığa döndüm. "Çıkın dışarı! Hepiniz! Hemen!"

Kimse kıpırdamayınca Dog yanıma geldi ve yüksek perdeden bir ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra sürü barın önündeki kaldırımında belirdi. Sıraya dizildiler ve pencereden baktılar, gerekirse bir tahliyeyi kolaylaştırmak için dört ayaklarının üzerine düşmeye hazırıldılar.

Loki içeri girdi. "Sen mi aradın?"

"Burası tam boşalıyordu," dedim ama herkes kapıya yönelmek yerine Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı.

Atticus kalabalığın arasından çıkıp bana doğru geldi ama Dog onun yoluna çıktı. "Bu yeterince yakın."

"Misafirliğimiz mi uzadı?" Gözleri turuncunun parlak bir tonunda parladı. Ateşin bir tonu. "Bu kötü davranış için özür dilerim."

"Senin peşindeyim," dedim ve hemen pişman oldum. Kartlarımı bu kadar erken masaya koymak aptallıktı.

Sırıışı daha da genişledi. "Beni anladın, değil mi?"

"Ne istiyorsun, Atticus?"

Burnundan derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Sanırım ne istediğimi biliyorsun."

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu ama onun oyununu oynamak yerine başımla kapıya işaret ettim. "Artık gidebilirsin. Yeni arkadaşlarınızı da yanınıza alın."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra gürültülü bir kahkaha attı ve arkasını döndü. "Kim acıktı?"

Müşterilerimin çoğu da dahil olmak üzere kalabalık onu kapıdan çıkarken takip etti. Sürü, son kişi de caddenin karşısına geçip Morceau'ya girene kadar bekledi. Sonra geldikleri gibi hızla ortadan kayboldular.

Ön kapıyı kilitledim ve Dog'a sorgulayan bir bakış attım. "Sürü artık yedi gün yirmi dört saat burayı mı kuşatıyor?"

"Dün gece olanlardan sonra mı? Emin olabilirsiniz."

Desteğe minnettarım ama bu gece onları geçmek zor olacaktı. Ayrıca ben Morceau'ya girerken Devereaux'nun Davenport Caddesi'nde satın aldığı büyük evde kalmasını sağlamam gerekiyordu. İhtiyacım olan şey bir suç ortağıydı. Beni durdurmakta kişisel çıkarı olmayan biri ve ben tam da o kişiyi tanıyordum.

OceanofPDF.com

TWENTY-SEVEN

Dog, sürüyü atlattığını öğrendiğinde beni öldürecekti ama o restorana ya ben ya da o gidecekti ve Dog'un hapse girmemesi konusundaki görüşüm kesindi.

Kapanıştan sonra Dog beni Hecate's Cauldron'a götürdü. Odama çıkarken Candy'ye iyi geceler diledim ve birkaç blok ötede Tucker'la buluşmak üzere pencereden çıkıp yangın merdiveninden aşağı indim.

"Bilmiyorum, Charley." Tucker alt dudağını ısırды, kaçacakmış gibi görünüyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Şu anda hiçbir şeyden emin değilim ama başka seçeneğim yok." Konuşurken ellerim nemlenmeye başlamıştı. "Eğer buna hazır değilsen, şimdi bana söylemenin tam zamanı."

İçgüdülerim bana Atticus'un insanları bir şeyle zehirlediğini ve bunun o restoranda bir yerde olduğunu söylüyordu. Eğer bu gece bir şey bulamazsam -ya da Murphy'nin devriye arabasının arkasında kalırsam- bir sonraki hedefim caddenin karşısındaki büyük ev olacaktı. Tucker, Atticus'un gitmediğinden emin olmak için oraya göz kulak olmak için buradaydı. Eğer giderse beni arayacaktı, böylece restorandan hızlıca çıkabilecektim.

Kendini toparladı ve bana bir başparmak işareti yaptı. "Eğer giderse hemen telefona sarılacağım."

Omzunu okşadım. "Çok kolay. Sadece gözden uzak dur, oradan çıkar çıkmaz gelip seni alacağım."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Fikrimi değiştirmeden gitsen iyi olur."

"Bir saat içinde dönmezsem Dog'u ara." Bunun yeterli bir süre olduğunu düşündüm, ama düşündükten sonra... "İki olsun."

Ian ve haydutlarının dışarıda olma ihtimaline karşı, sarı saçlarımı bir beyzbol şapkasının altına soktum ve Morceau'ya doğru ilerlerken çalılıklardan uzak durdum. Sürünün beni fark etmesini de istemiyordum, bu yüzden bir kurt ya da vampirle karşılaşmamayı umarak Stag'ın karşısındaki binaların etrafından dolandım.

Restoranın içi karanlıktı. Atticus'un gittiğini görmüştüm ve Stag kapanmadan kısa bir süre önce personelinin mekânı kilitlediğini izlemiştim. Sonra Tucker'ı bana yardım etmesi için ikna ettim. Tam zamanlı bir iş vaadiyle ona rüşvet verdim. Beau doğruca Dog'a giderdi ve Lucy'den çalılıklarda saklanıp benim için Atticus'un evini gözetlemesini isteseydim bana bok yememi söylerdi.

Restoranın arkasına dolandım ve akıl sağlığımı onuncu kez sorguladım. Eğer içeri girmenin kolay bir yolunu bulamazsam, izinsiz girme suçlamam haneye tecavüze yükseltilecekti.

Dog'la buraya ilk gelişimden farklı olarak arka kapı kilitliydi. Mutfağın yanındaki pencereyi denedim ama o da yerinden oynamadı. Tadilattan arta kalan bir tuğla yığını gördüm ve içeri girmek için camı kırmam gerektiğini fark ettim. Atticus'un bir alarm sistemi kurma zahmetine girdiğinden kuşkulansam da, bu çok dağınık olurdu ve gerçekten bir kartvizit bırakmak istemiyordum.

Cesaretimi arttırmak için bir tuğla aldım ve Patrick'i düşündüm. Eğer onu Atticus'un dondurucusunda bulursam, her şey biterdi. Bütün kasaba beni duyacaktı.

Tam içeri girmek üzereyken yerde bir şey gözüme çarptı. Bir bodrum penceresinin etrafında bir kuyu vardı.

Bir kedinin ancak sığabileceği büyüklükteki o küçük pencerelerden biri olmadığı için şükrederek deliğe adım attım. Açıldığında içimi bir rahatlama kapladı ama önümdeki zifiri karanlık boşluğu görüp burnuma kükürt benzeri bir şey dolduğunda sevincim çabucak sona erdi. Yanımda bir tür silah getirmediğime pişman olmaya başlamıştım.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım etrafımda dönüp bacağımı açıklıktan içeri sokarken. Ayağım hemen bir şeye çarptı. Bir rafa ya da masaya. Kendimi geriye doğru alçalttım, içeri eğilmeden önce ayaklarımı yüzeye sıkıca yerleştirdim. Önümdeki birkaç metreyi zar zor görebiliyordum, kuyunun içine vuran ay ışığı karanlığı aydınlatmak için çok az şey yapıyordu. Masadan yere atlayarak el feneri uygulamasını kullanmak için telefonumu çıkardım.

Duvara yaslanmış bir çalışma masasına doğrulttuğum ışık huzmesini toz parçacıkları doldurdu. Köşede uzun bir dolap vardı ve odanın diğer tarafında, bir zamanlar binayı işgal eden eski makine atölyesinden bir kalıntı gibi görünen metal bir mekanizma vardı. Her şey isle kaplıydı ve bodrumu yıllardır kimsenin kullanmadığı anlaşılıyordu.

Kalıntılardan başka bir şey görmedikten sonra odanın karşısındaki merdivenleri fark ettim. Yarı yolda, ayaklarıma doğrultulmuş ışık huzmesinde bir şey gördüm. Basamakların altında metal bir kapak. Yerde bir kapı. Aşağı inip inmemeyi düşündüm ama bodrumun altındaki karanlık bir deliğe girme düşüncesi orada ne işim olduğunu tekrar düşünmeme neden oldu. Yukarıdaki restoranda bir şey bulamazsam, *belki* de açmaya cesaret edebilirdim.

Bir an için sinirlerimin yatışmasına izin vererek yukarı çıkmaya devam ettim. Tepedeki kapının kilitli olabileceği aklıma geldi. Bu benim şansım olurdu. Ama kapı açıldı ve havaya sinmiş yemek kokusuyla sessiz restorana adım attım. İçeride yürümek ürkütücü geliyordu. Belki de vicdanım bana yasaları çiğnediğimi söylüyordu.

El fenerini kapattım. Pencerelerden yeterince ışık geliyordu ve gece devriyeleri sırasında Crimson Polisi de dahil olmak üzere yoldan geçen kimseye kendimi duyurmak istemedim. Caddenin karşısındaki Stag'a baktım. Atticus barı mükemmel bir şekilde görüyordu. Onun beni buradan izlediğini düşünmek beni biraz ürkütüyordu.

Oda geçen geceden hatırladığım gibi görünüyordu. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Ama henüz mutfağı keşfetmemiştim.

Kapıdan geçip geniş mutfağa girdiğimde ne kadar lekesiz olduğuna inanamadım. Hiçbir yerde, ocakta bile bir damla yağ yoktu. İki fırının kapağını açtığımda, ikisinin de raflarında hiç yemek pişmediğine ikna oldum. Ama bu imkansızdı.

Odanın diğer ucundaki buzdolabına giderken parmağımı paslanmaz çelik tezgahın üzerinde gezdirdim. Bir cesedi alacak kadar büyük değildi, bu da kapıyı açarken içimi rahatlattı. Buzdolabı boştu. Çalışan bir restoranda bulmayı beklediğiniz şey değildi.

Odanın diğer tarafında çok daha büyük bir kapı vardı. Muhtemelen derin dondurucu. Bir cesedi alacak kadar büyüktü.

Mutfağa geçip kapı koluna uzandığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Lütfen oraya girme," diye fısıldadım. Kapıyı çekip açtım ve

dondurucunun ortasındaki kancadan sarkan bir şey gördüm. Tökezleyerek kendimi sabitlemek için kapının pervazına tutundum. Geyik leşine tekrar baktıktan sonra, kalbimin çarpıntısı durulurken ellerimi uyluklarıma koymak için eğildim. Sonra tekrar doğruldum ve içeri girdim. Raflardan birinde birkaç bütün kuş, diğerinde de birkaç tavşan vardı. Hepsi vahşi av hayvanlarıydı.

Dışarı çıktıktan sonra dolapları ve çekmeceleri açmaya başladım ama içeride bir rulo koli bandı ve birkaç mutfak aletinden başka bir şey bulamadım. "Nerede o, Atticus?" Gözlerim mutfağın diğer ucundaki bir kapıya takıldı ama orası bir süpürge dolabıydı. Sırlarını iyi saklamıştı.

Korkumu içime atarak bodrumdaki mandallı kapıyı kontrol etmeye gittim. Mutfaktan çıkıp yemek odasına doğru yürürken tezgahın üzerindeki bloktan bir bıçak aldım.

Merdivenlerden inmeye başladığım anda iğrenç çürük yumurta kokusu yüzüme çarptı. Her adımda daha da güçlendi ve ani bir korku hissiyle midemde bir düğüm oluşmasına neden oldu.

Merdivenlerin altından geçerken bıçağı daha sıkı kavrayarak silkindim. Kapının mandalında bir kanca vardı. Ağır kapıyı açmak için telefonu ve bıçağı pis zemine bıraktım. Sonra ışığı açıklığa tuttum. Cılız ahşap basamaklar bodrumun altındaki karanlık boşluğa iniyordu.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandım, bir adım geri çekilerek. Sınırlarım vardı ve o delik de onlardan biriydi.

Aşağıya inerek içgüdülerimi görmezden gelmenin ne kadar mantıklı olduğunu tartışırken, aşağıdan gelen bir ses duydum. Hafif bir çınlama sesi.

"Alo?" Tekrar duydum. "Patrick?"

Cesaretimi kaybetmeden önce ışığı merdivenlere tuttum ve aşağı indim. Ayaklarım en alttaki toprak zemine çarptı. El fenerinin ışığında toz parçacıklarından başka bir şey görünmüyordu ve sonra ışık söndü. Telefonumun şarjı tamamen bitmişti.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Merdivenlerden geri çıkmaya başladım ama anahtarlığımdaki küçük el fenerini hatırladım. Hani şu sadece bir ya da iki adımlık mesafede işe yarayan. El yordamıyla bulduktan sonra zincirden çıkardım ve açtım.

"Patrick?"

Sesi tekrar duyduğumda el fenerini soluma doğru çevirdim ve yerden tavana kadar uzanan bir kitaplığın kenarını aydınlattım. Yaklaştıkça raflarda sıra sıra dizilmiş şişeler ortaya çıktı. Onlar

cam tıpalı parfüm şişelerine benziyordu. Sürekli duyduğum ses bu olmalıydı. Camlar birbirine çarpıyordu.

Ama onları kim taşıyordu?

Panikleyerek ayağım takıldı ve el fenerini düşürdüm, yere düştüğümde kalın bir kir tabakasını tekmeledim. Yüzüstü yuvarlandım, ağızımdaki kiri tükürdüm ve yüzümden silmek için kolumu kullandım. Birkaç metre uzağa sıçrayan küçük feneri aldım ve önümde yerde bir şey gördüm. Şişelerden biri düşmüştü. Toprak zemin onu yastıklamış ve kırılmasını engellemişti.

Ayağa kalktıktan sonra rafa geri koymak için yerden aldım. Boş olduğunu düşünmüştüm ama ışığı üzerine tuttuğumda içinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm. İrkildim ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek geri adım attım. Tekrar yaklaştığımda, içinde bir sisin hareket ettiğini fark ettim. Şişeyi çevirip beyaz bir etiketin üzerinde BILL MEADOWS yazdığını gördüğümde neredeyse el fenerini düşürüyordum.

Işığı şişe sırasının üzerinde gezdirdim. Çoğu boştu ama diğerlerinin içinde de aynı sis dolaşıyordu; bunlardan birinin üzerinde Maggie Ferguson'un adı yazılıydı. Bunlar Crimson'ın kayıplarının isimleriydi.

Gözlerim çılginca bir sırayı daha taradı ve özellikle bir tanesinin üzerinde durdu.

Önünde adımın yazılı olduğu boş bir tane.

Rafin ucundaki bir şişe titremeye başladı. Sis, içine hapsolmuş mini bir kasırga gibi dönmeye başladı ve sonra devrilerek kenara doğru yuvarlandı. Düşmeden hemen önce yakaladım, etiketi okuduğumda nefesim kesildi.

PATRICK ALDEAN.

Yukarıdan gelen bir ses duyduğumda şişe parmaklarımın arasından kayıp gitti. Bir kapı açılıp kapanıyordu. Belli belirsizdi ama kulaklarım iyiydi. Restoranda biri vardı.

Şişeyi yerden aldım ve merdivenlere geri koştum, gizli odadan çıkarken tam üstümdeki bodrum merdivenlerini izledim. Tam kapağı kapatıyordum ki bodrum kapısından içeri ışık doldu. Bir ayağın en üst basamağa çarptığını duyduğumda sırtım duvara çarptı ve ardından bir figür merdivenlerden inmeye başladı. Bu Atticus'tu.

Bir elimde bıçak, diğerinde şişe, duvardan aşağı, içeri girerken gördüğüm uzun dolaba doğru kaydım. Gözlerim pencereden ve merdivenin üstündeki kapıdan gelen loş ışığın yardımıyla karanlığa alıştı ve dolabın kenarı ile köşe duvarı arasında bir boşluk görebildim. Sıkışarak içeri girdim.

boşluk, zar zor sığıyor, açık bıraktığım pencereye odaklanıyor ve ona ne kadar hızlı ulaşip dışarı tırmanabileceğimi merak ediyordum.

Atticus dibe ulaştığında ayak sesleri kesildi. Birkaç saniye sonra bodruma doğru ilerlemeye devam etti ve odanın içinden geçerken acele etmedi. Ayak sesleri dolabın yanında durduğunda ve ıslık çalmaya başladığında adrenalinim daha da hızlandı. Boşluğun derinliklerine doğru bastırdım ve çekmecelerden birinin açıldığını duyduğumda nefesimi tuttum.

Islık sesi aniden kesildi ve bodrum katı ürkütücü bir sessizliğe büründü. Birkaç santim sağa adım atıp dolabın kenarını temizlediğinde omzunun dış hatları karanlığı yardı. Ve sonra yüzünün yarısı göründü. Sağ gözü kısa bir süre bana odaklandı ama sonra sola doğru adım attı ve restorana çıkan merdivenleri kullanarak uzaklaştı.

Hasta olacaktım gibi hissederek duvara yaslandım.

"Uç, küçük kuş. Uç," dediğini duydum merdivenleri çıkmaya devam ederken.

Masanın üzerine atladığımda bıçağı düşürdüm ve kaçarken bir elin bacağıma dolanmaması için dua ederek pencereden atladım. İçeri girmeyi başardım ama dışarı tırmanırken şişeye olan hakimiyetimi kaybettim. Kuyuya uzanmak için yüzüstü düştüm, onu yakaladım ve bodrumun karanlığından bana bakan bir dizi parlayan kırmızı göz gördüm.

Ayağa kalktım ve birkaç kez omzumun üzerinden bakarak koştum. Bar hemen şuradaydı ama Tucker'ın Atticus'un evini izliyor olması gereken Davenport Sokağı'na doğru gitmeye devam ettim. Oraya vardığımda, çalıların arkasına çömelmiş telefonuna bakıyordu.

"Bu da ne, Tucker!"

Bana boş bir bakışla baktı. "Ne?"

Sokağın karşısına baktım. "Gittiğini görmedin mi?"

Belli ki kafası karışmıştı, eve baktı. "Ben buraya geldiğimden beri kimse girip çıkmadı." Gözlerimde delice bir ifade olmalı çünkü aniden ayağa kalktı ve aramıza biraz mesafe koydu. "Yakalandın mı?"

"Yakalansaydım burada dikiliyor olur muydum sanıyorsun?" Atticus çıkarken kapıyı neredeyse benim için açmıştı. Nedenini anlayamadım bile.

"O ortaya çıkmadan buradan gidelim." Ya da Ian'dan önce. Herhangi bir bir dizi neden.

Elimdeki şişeye baktı. "Nedir o?"

"En iyi arkadaşım." Şişeyi kaldırdım ve içinde hala hareket ettiğinden emin olmak için buğuya baktım, özellikle de az önce şişeye koyduğum şeyden sonra

aracılığıyla. "Haydi. Onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız."

OceanofPDF.com

TWENTY-EIGHT

Köşeyi döndüğümüzde Hecate's Cauldron'un ışıkları yanıyordu ve Candy elleri kalçalarında kapıda duruyordu. "Hangi cehennemdeydin sen?" Tucker'a baktı ve ben açıklamaya çalışınca elini kaldırdı. "Unut gitsin. Bilmek istediğimi sanmıyorum."

İçeri girdim ve şişeyi vitrinin üzerine bıraktım. Yavaşça.

Bir kez baktı ve gözleri büyüdü. Bir adım daha yaklaştıktan sonra etiketi okudu. "Tatlı bebek İsa."

"Aslında Patrick."

"Ukala. Nereden buldun onu?"

Kendimi bir dil darbesine hazırladım. "Morceau'da bodrumun altındaki gizli bir odada."

Gözlerini şişeden ayırıp bana baktı. "Gerçekten annene benziyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle demek istemedim. Delia her zaman sağduyusunu kullanmazdı." Birkaç kelime homurdandı ve duvara dayalı kitaplığa doğru gitti. "O şeyi nerede gördüm ben?"

"Ne arıyorsun?"

Kitapları incelemeyi bıraktı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bize onu oradan nasıl çıkaracağımızı söyleyecek bir şey."

"Güzel. Aramaya devam et."

Tucker şişeye doğru yürüdü ve onu aldı. "Neden açmıyorsun?"

Ona geri koymasını söyleyemeden tıpayı çıkardı ve şişeyle birlikte kutunun üzerine koydu. Buğu genişlemeye ve üstten dışarı sızmaya başladı.

Candy bir kitap çıkardı. "İşte burada."

"Ne yaptın sen, Tucker!" Onun boynunu sıkmak istedim. Ama iş bitmişti ve bir şeyler oluyordu.

Üçümüz de sisin camın kenarlarından süzülüp vitrinden aşağı inmesini ve zeminden birkaç santim yukarıda bir sis yastığına dönüşmesini izledik.

Candy kitabı rafa geri koydu. "Sanırım cini şişeden çıkarmak için en iyi yol bu. Umalım da içerideki gerçekten Patrick olsun."

Sisin bir şekil almaya başlamasını izledim. "Başka kim olabilir ki?"

Omuz silkti. "Bir iblis mi?"

Tucker belli ki kolay kolay korkmuyordu, yoksa şimdiye kadar bavullarını toplayıp şehri terk etmiş olurdu. Ama bu onun metanetinin gerçek testi olacak ve Stag'a uzun vadede uyum sağlayıp sağlayamayacağını belirleyecekti.

Sis saat yönünde hareket etmeye başladı, uzun bir koni oluşturana kadar tavana doğru döndü ve ortasında bir figürün ana hatları belirdi.

Candy kolumu tutarak, "Geri çekilmek isteyebilirsin," dedi.

Omuz silktim. "Oradaki benim en iyi arkadaşım. Onu hissedebiliyorum." Sis nihayet dağılmaya başladığında Patrick orada öylece duruyordu,

Bir alakarga kuşu kadar çıplak.

Ona doğru bir adım attım. "Patrick?"

Yavaşça döndü ve ağzını açtı ama konuşmadan yere yığıldı.

Candy gizemli kapının kilidini açtı ve iterek açtı. Sonra geri geldi ve Patrick'i kollarının altından yakaladı. "Siz ikiniz bacaklarınızı tutun ki onu arka odaya götürebilelim."

Sonunda onu görebilecektim. Sadece daha iyi koşullar altında olmasını diledim.

Üçümüz onu yerden kaldırıp kapıdan geçirmeyi başardık. Tucker çıplak bir yabancıyı odanın diğer ucuna taşımaktan hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Kapı, Stag'ın düzenine benzer şekilde binanın arka tarafına giden bir koridora açıldı. Sağa dönüp küçük bir odaya girdik.

çift kişilik bir yatak ve bir sandalye ile döşenmişti. Duvarda bir boy aynası ve üzerinde çeşitli eşyalar bulunan bir masa vardı ve bu da onun yan işini bir kez daha sorgulamama neden oldu.

"Aman Tanrım, Candy. Bu oda da ne?"

"Seni ilgilendirmez. Hadi onu yatağa yatıralım."

Patrick'in üzerine bir battaniye attı ve Tucker'a gülümsedi. "Kilitli olduğundan emin olmak için ön kapıyı kontrol eder misin?"

Tucker gittikten sonra anahtarlarını çıkardı ve odadaki bir kapıyı açtı. Bir dolap olduğunu düşündüm. "Hemen döneceğim."

"İçinde ne var?"

"Tehlike." İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir dakika sonra elinde bir şeyle geri geldi. İçeride loş bir ışık yanıyordu ve duvara dayalı raflara bir göz attım. Kapıyı bu kadar çabuk tekrar kilitlemesi beni daha da meraklandırdı.

Yatağa geri döndü ve Patrick'in üzerine eğildi. "Sakin beni korkutma, Charley. Ne yapacağımı biliyorum."

Elinde küçük bir kavanoz vardı ve açtığı anda ne olduğunu anladım. "Delirdin mi sen? Ona yine zombi kanı enjekte etmeyeceksin." Bana ne oldu bilmiyorum ama parmağını siyah yapışkan maddeye daldırdığında elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Doğruldu ve gözlerini bana dikti. "Bu kadar uçucu bir şeyi tutan birine tokat atılmayacağını bilmiyor musun?"

"Üzgünüm Candy, ama ona bir bak. İçinde bir iblis görüyor musun? Bu şey muhtemelen bu sefer onu öldürecek."

Parmağındaki fazla kanı kavanozun kenarına sıyırdı ve tekrar onun üzerine eğildi. "Ona enjekte etmeyi planlamıyorum. Sadece nasıl tepki vereceğini görmek için diline biraz süreceğim."

Kadın parmağını adamın ağzına sokamadan adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir ciğer dolusu hava emdi ve ilk nefesini alan bir bebek gibi soluyarak doğruldu. Gözleri önce Candy'ye, sonra da bana kaydı. "Charley?"

"Nasıl hissediyorsun?" Aptalca bir soruydu ama başka ne diyebilirdim ki?

Vücuduna şöyle bir baktı. "Sanki peşime takılmışlar ve sertçe sürmüşler gibi. Hangi cehennemdeyim ben?"

Patrick'ti.

Candy kavanozu onun burnunun altına soktu. "Şunu bir kokla."

Sertçe nefes aldı ve öksürmeye başladı, dişleri aşağı iniyordu. "Ne oluyor be?"

"Sana koklamayı söyledim, burnundan emmeni değil." Kapağı tekrar yerine taktı ve masanın üzerine koydu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın? Bu bok burun deliklerimi yaktı."

Sırıtarak bana baktı. "Resmen sahipsiz."

Birden yüzünde garip bir ifade belirdi. Sanki bir düğme çevrilmiş gibiydi.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

Yavaşça bana baktı. "Başımız belada. Hepimizin başı belada. Bütün kasabanın."

"Yani Atticus Devereaux yüzünden mi?" Candy'ye bakarak söyledim.

"Atticus *Devil*. Bu adam buraya restoran açmaya gelmedi. Buraya ruhları almaya geldi ve bunu yapmak için de o süslü yemeklerini kullanıyor." Üst dudağı bir hırıltı şeklinde kıvrıldı. "O orospu çocuğunu öldüreceğim."

"Demek haklıymışım. Atticus yemekleriyle insanları zehirliyor."

Candy ofladı pufladı. "Daha çok onları kara büyüyle zehirlemek gibi. Bu ruhları almanın kirli bir yolu."

"Etik bir yol var mı?"

Bir anısı canlanır gibi olurken Patrick'in gözlerinde mesafeli bir bakış belirdi. "Tuhaftı. Bir an ormanda yürüyordum, sonra Devereaux'nun önünde duruyordum. Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda bacaklarımın neden hareket etmediğini anlayamıyordum. Sonra cam bir kafesin içinden dünyaya bakıyordum ve kendimi gerçekten küçük hissediyordum. Ama o piçin işini kolaylaştırmadım. Cehennem gibi dövüştüm." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ona kendi ilacını tattırdım ve onu da benimle birlikte şişenin içine çekmeye başladım." Gülümsemesi kayboldu. "Bilin bakalım kim kazandı?"

"Artık güvendesin." Başımı salladım. "Ben de ejderhanın gözyaşlarının kasabadaki herkesin aklını kaçırmaya neden olduğunu sanıyordum." Ta ki Keith Barnes gözlerimi açana kadar. "Bulaşık makinem geçen gece beni neredeyse öldürüyordu."

Patrick bana komik bir bakış attı. "İt mi?"

"Evet, Mutt. Keith Barnes da eczanenin arkasında bir adamı öldüresiye dövdü."

Patrick bir kahkaha attı. "DT seni fena halde azdıracak ama bir katile dönüştürmeyecek."

"Bunu şimdi anlıyorum." Başından beri Atticus'tu. "İnsanların onun kara büyüünün etkisi altına girdikten sonra garip davrandıkları kısmını anlıyorum ama neden insanları ele geçiriyor? Sen, İt, Keith?"

"Dediğim gibi, o adam şeytanın teki. Avıyla oynamayı sever. Yol boyunca mümkün olduğunca çok tahribat yaratır." Ürperdi. "Eğer o piç beni o şişenin içine çekmeseydi sana neler yapabileceğimi düşünmek bile istemiyorum."

"Bana zarar veremezdin," dedim. "Bunu yapabilecek kapasitede değilsin."

"Mutt için de böyle demiştin." Candy ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Bu kadar konuşma yeter. O farenin kökünü kazımamız gerek."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Böcek ilaçlama ekibini çağırmaya."

Patrick battaniyeyi üzerinden attı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Ben de varım."

"Uh... hayır değilsin." Ayağa kalkmasını engellemeye çalıştım ama buna izin vermedi.

"Çekil yolumdan kadın. Biraz intikam almam lazım."

Önce üzerine bir şeyler giymesi gerekiyordu.

Candy süper gizli odasına geri döndü ve dışarı çıktığında ona bir bornoz fırlattı. "Bunu giyebilirsin, Süpermen."

Ayağa kalktı ve elbiseyi denedi, saçlarını düzeltirken aynada kendini inceledi. "Sanırım bunu sallayabilirim." Kabarık pembe bornoz sadece uyluklarının yarısına kadar geliyor ve mahrem yerlerini zar zor örtüyordu.

Candy'yi dükkâna kadar takip ettiğimizde, bir süredir ortalıkta görünmeyen Tucker'ı aradım. Köşede ellerini striptiz direğinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Candy ona, "İstersen üzerine atlayabilirsin," dedi.

Tucker ona meraklı bir bakış attı. "Dansçı mısın?"

Candy utanmadan gülümsedi. "Bebeğim, ben bir striptizciydim ve bununla gurur duyuyordum. Ama eskiden bakabilirdin ama dokunamazdın, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Tucker başını salladı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Artık bir striptiz barında içki servisi bile yapamıyorsun, müşteriler ellerini senin üzerinde gezdirebileceklerini düşünüyorlar."

"Gösterilerimden birinde değil. Dokunmak sana kırık bir çene kazandırır, eğer şanslıysan." Yüzünde şakacı bir sırıtma belirdi. "Hiç Şeker Kamışı diye bir şey duydun mu?"

Tucker arkasını döndü ve ellerini kalçalarına koydu. "Kapa çeneni! Sen

Şeker Kamışı mıydın?"

"Atlanta'nın en iyilerinden biriyim. Ama artık emekli oldum." Tucker homurdandı. "En iyisi. Sen bir efsaneydin." "Sanırım hâlâ öyleyim."

Tucker kollarını iki yana açtı ve başını salladı. "Candy Cane ile aynı odada *durduğuma* inanamıyorum." Ellerine baktı. "Ve az önce direğini ovdum."

Patrick bana doğru eğildi. "Bu kızın aklı başında mı?"

Onu yanımıza çağırdım. "Tucker, bu arkadaşım Patrick." Az önce onu çırılçıplak gördüğüne göre onları tanıştırmak en doğrusuydu.

"*En iyi* arkadaşım," diye düzeltti. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bunu hallettiğimize göre, tekrar sapmadan önce sohbeti dizginlemem gerekiyordu. Candy'ye, "Şu bahsettiğin yok ediciler hakkında," dedim.

Telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. Selamlama yapmadan bir dakika boyunca karşı taraftaki kişiyi dinledi, arada bir *mm-hmm* diyordu. "Erkek sorunlarınızı daha sonra konuşabiliriz," dedi sonunda. "Şu anda bir sorunumuz var. Acil bir durum. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

TWENTY-NINE

Bir saat içinde arka kapı çalındı. Ara sokağa açılan kapı. Candy cevap vermek için koridora indiğinde dükkânın ışıkları titredi ve neredeyse sönüyordu. Bir dakika sonra dört kadınla birlikte döndü.

Takım.

Odaya girdikleri anda basıncın düştüğünü hissettim. Oksijen gittikçe azaldı. Cadılarla ilgili her şey karanlıktı, giysilerinden varlıklarına kadar. Desiree Dubois'nın kiraz kırmızısı saçları ve parlak boyalı ağzı dışında hiçbirinde en ufak bir renk izi yoktu. Ruju dudaklarının dikey çizgilerine bulaşmış, onlara tüylü bir görünüm vermişti.

Mia Winston benimle göz göze geldiğinde gülümsemeye zorladım.

Yüzüne yavaşça yayılan bir sırıtış, bir dizi at dişini ortaya çıkardı. "Charley Underwood!"

Bana elinin tersini uzattı, ama sıkmak için beceriksizce uzandığımda yüzünü buruşturarak elini çekti.

Kız kardeşi Fay, zayıf bir gülümsemeye bana baktı. "Annene olanları duyduğuma çok üzüldüm. Crimson cadıları için ne kadar trajik bir kayıp."

Candy gözlerini cadıya dikti. "Başsağlığı dilemek için biraz geç kaldın, seni yaşlı budala. İki yıl oldu."

"Sen kime yaşlı diyorsun?"

Candy onu görmezden geldi ve devam etti. "Telefonda da söylediğim gibi, bir sorunumuz var."

Desiree pembe bornozunun içindeki Patrick'i süzdü. "Kesinlikle öyle. Üstelik o bir vampir."

Patrick çenesini indirdi. "Pardon?" Çenesinden ayaklarına kadar uzanan muhafazakâr siyah elbisesini inceledikten sonra parmağını aşağı yukarı salladı. "*Bu* ağır bir suç olmalı."

Katherine Belltower, grubun sağduyulu sesi, konuşmayı dizginledi ve muhtemelen Patrick'in kışına tekmeyi yemesini önledi. "Nedir bu sorun?"

Candy birkaç katlanır sandalye aldı ve onları odanın ortasına yerleştirdi. "Oturmak isteyen var mı?"

Patrick cılız bornozuna baktı. "Ben iyiyim."

"Crimson'da davetsiz bir misafir var," diye duyurdu Candy. Hiçbiri uzaktan yakından endişeli görünmüyordu. "Bir iblis, hatta belki de şeytanın ta kendisi. Onun ne olduğunu bilmiyoruz."

Bu onları heyecanlandırdı.

Mia cadı arkadaşlarına baktı ve kısık bir sesle kıkırdadı. "Sana söylemişim demekten hoşlanmıyorum ama sana söylemişim."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bariz olan," dedi cadı. "Bir hafta önce tepelerden kasırga gibi bir şey geldi. İliklerime kadar hissettim. Tehlikeli bir şey." Dişlerini sıktı. "Kükürt kokan bir şey."

"İçine biraz da çürük karışmış," diye ekledi Fay. "Bahçedeki tüm zambaklar birkaç saat içinde öldü."

"Atticus'un bodrumunda kokladığım şey tam olarak buydu." Çürük yumurta. Kesin bir sülfür kokusu.

Candy bana bir bakış attı. "Bundan bahsetmemiştin."

"Yapmak zorunda olduğumu bilmiyordum. Sadece kokan bodrum sanmıştım." Tekrar Mia'ya baktım. "Bir hafta önce mi demiştin?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı. Belki iki. Ne fark eder ki? O burada, değil mi?"

"*Erkek* olduğunu nereden biliyorsun?"

Soruma cevap vermeden burnunu havaya kaldırdı ve kokladı. Bana yaklaştı ve tekrar kokladı, yüzünü buruştururken gözleri daha da büyüdü. "Bu şeytanla birlikte miydin?"

Cadı beklenmedik bir şey yapmadan önce Candy aramıza girdi. "Charley bu gece *onu* kurtarmak için adamın bodrumuna girdi." Patrick'e başıyla işaret etti. "Bu yüzden sülfür kokusu alıyorsun."

Mia Patrick'e baktı. "O mu? Neden?"

"Ne fark eder ki?" Konuşmayı ilerletmek için öne atıldım. "Adı Atticus Devereaux ve Crimson'a ruhları çalmak için geldi. Patrick de onun kurbanlarından biriydi ama ikimizi de o bodrumdan canlı çıkarmayı başardım." Şişelerin geri kalanını almadığım için aniden bir suçluluk hissettim ama o pencereden tırmanırken sadece bir tanesini tutmakta yeterince zorlanmıştım.

Kız kardeşler bir süre birbirlerine baktılar, bir tür sessiz konuşma yapıyorlardı. Sonra Mia sorgulayan bakışlarını bana çevirdi. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Vitrinden şişeyi aldım. "Çünkü Patrick'i bu işin içine çekti. Kasabada sağda solda insanlar kayboluyor ve her biri Morceau'nun bodrumunun altındaki gizli bir odada bir rafta duruyor."

"Morceau? Şehirdeki yeni restoran mı?"

Fay'ın gözleri parladı. "Ne zamandır orada yemek yemek istiyordum." "Ben olsam tavsiye etmezdim," dedi Candy kıkırdarak. "Neden olmasın?"

"Atticus Devereaux Morceau'nun sahibidir," dedim. "Oradaki yemeklerle insanları zehirliyor. Kasabadaki tüm kaos onun eseri."

Katherine'in gözleri kısıldı. "Neden zahmet ediyorsun? Neden sadece almaya geldiği şeyi alıp yoluna devam etmiyor?"

"Çünkü o orospu çocuğu sapık," dedi Patrick. "Bundan zevk alıyor. Saf bir şeytan olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile." Başıyla koridoru işaret ederken yüzü birden kül rengi bir ifadeye büründü. "Şu arkadaki oyun odasında içecek bir şey var mı? Sert bir tane alabilirim."

Candy ona, "O oda konusunda susman gerek," diye mırıldandı. Cadıların hepsi bilmiş bilmiş sırtıttı.

Başka bir yola sapmadan önce konuşmayı kurtarmak için parmaklarımı şıklattım. Bize zaman kaybettiriyordu. "İşimize geri dönebilir miyiz? Devereaux açığa çıktığına göre muhtemelen büyük finalini hızlandıracak. Ne planladığını bilmiyorum ama daha fazla şiddet içerdiğini garanti edebilirim."

"Şiddet mi?" Patrick homurdandı. "O adam bu kasabada kargaşa çıkaracak."

"O zaman onu nasıl durduracağımızı bulalım."

Tucker ön kapıya doğru geri geri gitti. "Çok yorucu bir gece oldu. Sanırım ben gideceğim ve planınızı özel olarak tartışmanıza izin vereceğim."

Desiree gözlerini kıza doğru kaydırıldı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Um... eve mi?"

Cadı ensemdeki tüyleri diken diken eden garip bir kahkaha attı. "Bunun için çok geç, canım. Artık yatırım yaptın."

Tucker başını salladı. "Hayır. Öyle olduğumu sanmıyorum."

"Otur! Ve bana seni yemeyi planlıyormuşum gibi bakmayı keser misin?" Desiree'nin dudakları kıvrıldı. "Ben sadece çocukları yerim."

Cadının havlamasıyla irkildi.

Desiree'ye çenesini kapatmasını söylemek istedim ama bu sadece durumu daha da kötüleştirecek ve sırtıma bir hedef tahtası koyacaktı.

Candy benim için halletti. "Kızı korkutmayı keser misin? Gitmek istiyorsa gidebilir."

Tucker sandalyelerden birine doğru yürüdüğünde ona bir çıkış yolu gösterdim. "Eve yalnız yürümen gerektiğini sanmıyorum ama istersen biz burada işimizi bitirene kadar yukarıda bekleyebilirsin."

"Sorun değil. Ben kalırım." Oturdu ve beceriksizce gülümsedi, yere pislerken yakalanmış bir köpek yavrusu kadar rahat görünüyordu.

Candy ona teselli edici bir gülümseme verdi. "Sorun değil şekerim, ama Cauldron'da olanın Cauldron'da kalacağını unutma. Anladın mı?"

Tucker ona baktı ve başını salladı.

"Güzel. Şimdi, bu şeyi nasıl öldüreceğimizi bulalım."

"Öldürmek mi?" Bunu düşünmüştüm ama kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak bana son derece gerçekçi geldi.

"Ne yapacağımızı sanıyordun?" Candy söyledi. "Kıçını okşayıp ilçe sınırının ötesine mi itecektik? Atticus Devereaux gibi bir şeytandan kurtulmanın tek yolu onu öldürmektir."

Patrick vitrindeki şişeye baktı. "Beni sayabilirsin içeri."

Çenemi avucunun içine aldı ve gözlerimin içine baktı. "Umarım çünkü b u n u yapacak olan sensin."

"Ben mi?" Ben bir katil değildim. Bir böceği bile öldüremezdim. Dev uçan hamamböceklerinden başka bir şey olmayan o iğrenç Palmetto böceklerinden birini bile. "Bunu nasıl yapacağım?"

Candy derin bir iç çekti. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Vitrinin etrafında yürüdü ve içeri uzandı. Doğrulurken bir şey fırlattı. Odanın öbür ucundan doğruca bana doğru uçarken çelik bir bıçağın parıltısını yakaladım.

Acı verici bir adrenalin dalgasından nefes nefese kalarak, sanki ikinci bir doğaymış gibi yoldan çekildim. Bıçak kulağımın yanından vızıldayarak geçerken elim havaya kalktı ve parmak uçlarımdan mavi bir ışık saçarak havada durdu.

Tucker aniden ayağa kalktığı anda neredeyse sandalyesini devirecekti ve Patrick orada öylece aval aval bana bakıyordu.

Candy'nin yüzündeki sırıtma, bıçak dönmeye başlayıp tersine dönerek ona doğru uçtuğunda kayboldu. Eğildiği sırada başının üzerinden geçerek arkasındaki duvara saplandı. Tekrar doğruldu ve bana bakmadan önce bir süre bıçağa baktı. "Touché."

Ekip gururla alkışladı. "Aferin canım," dedi Katherine.

Candy'nin kaşları soru sorarcasına kalktı. "Ben mi Charley mi?"

Sonunda aklını yitirip yitirmediğini merak ederek ona bakakaldım. "Delirdin mi sen?"

"Uyanma vaktin geldi, Charley. Artık eğitim tekerlekleri yok." "Beni öldürebilirdin!"

Bana el salladı. "O bıçağın saçının teline bile dokunmayacağını biliyordum." Sonra arkasındaki duvara gömülü bıçağa baktı. "Yine de bunu beklemiyordum."

Artık aklını kaçırdığını biliyordum. "Ya olduysa?"

"O zaman sanırım bir pisliği temizliyor olurduk." Dudaklarından kısa bir kahkaha kaçtı, ama gözlerindeki incinmiş bakışı gördükten sonra yanıma geldi. "Şimdi beni dinle. Sende de en az annende olduğu kadar sihir var ve bunu nasıl kullanacağını öğrenmenin zamanı geldi."

Başımı salladım. "Bana onun gibi olmadığımı söyledi." "Annen yanıliyordu."

"O asla yanılmazdı." Annem, ondan almış olabileceğim hediyeleri araştırmam konusunda beni cesaretlendirdi. Övünecek kadar yeteneğim olmadığını söylerdi. "Eğer onun gücünün bir parçasına sahip olsaydım, beni uyarır ve nasıl kullanacağımı öğretirdi."

"Tatlım, Delia seni korumaya çalışıyordu. Senin için korkuyordu." Ondan bir adım uzaklaştım. "Neyden korkuyordu?"

"Yarardan çok zarar vereceğinden korkuyordu. Senin biraz olgunlaşmanı istedi. Öğrenmeden önce yavaş yavaş büyümeni."

Kaşları çatıldı. "Olgun mu? Ne yapacağımı düşündü? Panikleyeceğimi mi?"

"Yani şimdi olduğun gibi mi?" Ellerime baktı. "Şu haline bak."

Titreşiyorlardı ve parmaklarımdan dirseklerime kadar bir parıltı yayılıyordu. "Tanrım!"

"Bu İsa değil, tatlım. O ellerde napalm var." Duvardaki saate baktı. "Eğer şimdi başlarsak, seni bu gece için hazırlayabiliriz."

Odaya baktığımda herkes bana bakıyordu. "Neye hazırsın?"

"Atticus Devereaux'yu indirmeye hazırım."

Sinirli bir şekilde güldüm. "O bodrumdan zar zor çıkabildim. Devereaux oradan çıkmama izin verdi, bu yüzden beni bir tehdit olarak gördüğünden şüpheliyim."

"İşte tam da bu yüzden sen olmalısın," dedi. "Kendini beğenmiş piç kurusu gardını indirecektir."

"Ama ben bir tehdit değilim." Titreyen ellerimi uzattım. "Bunları nasıl kullanacağıma dair en ufak bir fikrim yok."

Candy'nin yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Bize birkaç saat verin, sadece gerçek bir tehdit olmakla kalmayacak, onu merhamet için yalvartacaksınız. Ama sihrini konuşturmak için ona yaklaşman gerek."

"Ben hâlâ oraya birlikte gidelim diyorum. Yediye karşı bir çok daha iyi bir ihtimal."

Candy'nin bakışları daha sempatik bir hal aldı. "Anladığını sanmıyorum, Charley. Bu gece buraya gelip bana neler olduğunu anlattığında kendim anladım."

"Neyi anladın?" İçimdeki uğursuz his yüzünden kalbim çarpmaya başlamıştı.

"Artık neyin peşinde olduğunu bildiğimize göre, beni ya da diğer cadıları asla yanına yaklaştırmayacak." Kadroyu başıyla işaret etti. "Ama seni içeri alacak çünkü istediği sensin. Eminim şu anda orada senin tekrar ortaya çıkmanı bekliyordur. Bu onun güç oyununun bir parçası." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce teorisine devam etti. "Sence neden Stag'ın karşısındaki o çöplüğe dükkan açtı? Seçebileceği daha iyi bir sürü yer var. Adam şehre geldiğinden beri seni takip ediyordu ama kara büyü bir cadı üzerinde işe yaramaz." Omuz silkti. "İkimiz de

yemeğini yedik, değil mi? Seni kontrol etmek için başka bir yol bulması gerekiyor. Seni o şişelerden birinin içine sokmalı."

"Sen Delia Underwood'un kızıydın," dedi Katherine.

Candy saçımı omzuma attı. "İşte bu gerçek bir ödül. Çalmak için mükemmel bir ruh. Ama bu gece oraya durumu tersine çevirmek için gidiyorsun. Ona gerçekte ne kadar özel olduğunu göstereceksin. O şeytanı kendi tuzağıyla yakalayacaksın."

OceanofPDF.com

THIRTY

O kadar gergindim ki kusmak istiyordum. Barın arkasında durup caddenin karşısına bakarken tek düşünebildiğim, Atticus'u cadıların onu kendi şişelerinden birine zorla sokmak için bir büyü yapmalarına yetecek kadar dikkatini nasıl dağıtacağımıydı. İronik bir şekilde, üzerinde adımın yazılı olduğu şişeye.

"Charley!"

Arkamı döndüğümde Beau bana bakıyordu. "Ne?"

"Adını üç kez söyledim. Dışarıda bu kadar ilginç ne var?" Restorana dönüp baktığımda, vedalaşma isteğime karşı koydum.

Beau. Crimson'ı kurtarmak için kurbanlık koyun olmak üzereydim, bu yüzden muhtemelen bir daha asla şansım olmayacaktı. Ama kötümser davranıyordum ve olumsuz düşünmek sihirle birleştiğinde tehlikeli oluyordu. Eğer bu işe yarayacaksa, kendime gelmeli ve biraz inançlı olmalıydım.

Elimde evirip çevirdiğim paçavrayı bıraktım ve işime geri döndüm. "Bir şey yok."

"Hiçbir şey, ha?" Barın diğer ucundaki Tucker'a baktı. "Bu gece siz kadınların nesi var böyle? Tucker buraya geldiğinden beri siparişleri berbat ediyor. Bir birayı nasıl berbat edersin?"

Tucker da ben de gergindik. Onun görevi sessiz kalmak ve sıradan bir Pazar gecesiymiş gibi davranmaktı, ben de aynısını yapmaya çalışıyordum. Ama Dog bir şeyler olduğunu sezmiş gibi sipariş penceresinden bana bakıp duruyordu.

Saate baktım. Yirmi dakika içinde caddenin karşısında Devereaux ile sohbet ediyor olmam gerekiyordu, böylece geldiğini hissetmeyecekti. Büyüyü hisset

Onu tuzağa düşürüp düzgün bir şekilde imha edilmesi gerekiyordu. Tehlikeli atık madde gibi.

"Birkaç dakika içinde döneceğim." Bunu Dog'un duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. "Sebastian'ın tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını görmek istiyorum, böylece onu besleyebilirim."

"Artık onu beslemeyeceğini söylediğini sanıyordum." "Aç kalmasına izin vermeyeceğim."

Başkasının kedisini neden beslemem ya da beslememem gerektiği konusunda bir tartışma başlatamadan koridorda gözden kayboldum. Öldürmek için birkaç dakikam vardı ama ya şimdi ya da asla. Sakinleştirici birkaç nefes aldım ve arka kapıdan çıktım, Sebastian'ın gerçekten dışarıda olmadığına şükrettim, böylece geri dönüp kabını doldurmak zorunda kalmayacaktım.

Sokakta kulaklarımdan akan kanı duyamayacak kadar sessizdi ve benim için biraz fazla karanlıktı. Hâlâ peşimde bir vampir vardı. Binanın köşesini yarılamıştım ki, bir figür önüme çıktı. İrkildim ve sırtım duvara çarptı.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Saldırı mı?"

Samuel yüzünde milyon dolarlık bir gülümseme belirdi ve elini duvara dayayarak bana doğru eğildi. "Özür dilerim. Vermek istediğim tepki seni korkutmak değildi."

Kendimi onun bakışlarına yakalanmış buldum. Boğazımı temizleyerek ciddi bir yüz ifadesi takındım. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

Köpek haklıydı. Bu işte paslanmaya başlamıştım.

Bakışları daha da yoğunlaştı. "Bir uğrayayım da birlikte bir şeyler içelim diye düşündüm."

Her ne kadar sarhoş edici kokusunun ve büyüleyici gözlerinin tadını çıkarıyor olsam da, birkaç dakika içinde nerede olmam gerektiğinin de farkındaydım. "Çok isterdim ama ertelemek zorundayım."

Geri adım atarken kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. "Erteleme mi? Gerçekten mi?"

Oyunda bu kadar çok çalışmaya alışık olduğunu sanmıyorum. "Evet. Barmenlik yapıyorum, o yüzden bu gece çalışıyorum. Aslında, oraya geri dönmem gerekiyor."

Binanın köşesini işaret etti. "Ama sen şu tarafa doğru yürüyordun."

"Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı." Bunu hiç kolaylaştırmıyordu ve benim de sıkı bir saatim vardı. Yanından geçip kapıya doğru yöneldim. Kokluyordum

derinden, kulpa uzandım. "Şimdi biraz var. Senin için de uygunsa şimdi işe dönüyorum."

Başını eğdi. "Burada neler olup bittiğini yanlış mı anlıyorum?"

Bu biraz küstahça oldu ama aramızda kesinlikle bir şeyler vardı. Sadece şu anda bunu takip edecek zamanım yoktu çünkü birkaç dakika içinde komşumu öldürmem gerekiyordu.

"Bak. Senden hoşlanıyorum ama işletmem gereken bir bar var. Neden yarın akşam bir içki için uğramıyorsun?"

Başka bir şey söylemeden binanın köşesinde kaybolmadan önce bir süre bana baktı. Onu tekrar görebilmek için en iyi şansımın bir kediye tuzağa düşürmek olduğunu hissediyordum ama şu anda zaman ilerliyordu.

İçeri girdikten sonra bir dakika bekledim ve gittiğinden emin olmak için kapıyı araladım. Her şeyin yolunda olduğuna ikna olduktan sonra, Köpek beni aramaya gelmeden oradan çıktım. Sonra caddeyi geçerken kimsenin beni görmemesi için restorana giden uzun yolu kullandım.

Morceau'ya girdiğimde saat tam ondu, kapıdaki çan sesleri beni haber veriyordu. Işıklar loştu ve birinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Mekân da boştu, sanki Atticus büyük bir hesaplaşmanın yaklaştığını bilerek boşaltmıştı.

Kapıdaki çan sesleri tekrar duyuldu ama arkamı döndüğümde kimse yoktu. Gözlerim girişin üzerindeki sembollere gitti. Dog'un deyimiyle tebeşir işaretlerine. Birden tanıdık geldiler.

"Alo?"

Kimse cevap vermedi.

Pişmekte olan bir şeyin kokusunu alabiliyordum, bu yüzden mutfağa doğru yürüdüm ve odadaki garip titreşimleri fark ettim. Ya cadılar büyü yapmak için çok çalışıyorlardı ya da Atticus orada yemekten daha fazlasını pişiriyordu. Her iki durumda da havada uhrevi bir şeyler vardı.

İçeri girdiğimde kocaman kasap tezgâhının önünde durmuş, sırtı bana dönüktü ve dün gece gizli odada duyduğum melodiyi ıslıkla çalıyordu. Kolunu kaldırdı, elinde sıkıca kavradığı bir et satırı vardı. Bıçak şiddetle yere indi ve duvara kan sıçrattı.

İrkildim ve ıslık sesi kesildi.

Sırtı hâlâ bana dönükken bıçağı yere bıraktı ve ellerini bir havluyla sildi. "Aç mısın?"

Dikkatimi dağıtma çabasını görmezden gelerek doğrudan söyledim. "Neden burada olduğunu biliyorum." Ne olduğunu görmek için hastalıklı merakımı bastırmak zorunda kaldım.

doğruyordu.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Arkadaşınız Patrick oldukça konuşkan biri olmalı."

Bir yığın organ etini ve toynakları net bir şekilde görebilmem için yana doğru adım atarak arkasını döndü ve bakışlarımı takip etti. "Amerikalılar en iyi kısımları ziyan etme eğilimindedir. Kalp özellikle ikna büyüsü için iyidir. Ama seninle değil, küçük kuş. Büyüm dudaklarını geçemiyor gibi görünüyor."

"Bir ya da iki ısırık onları geçti. Sadece umursamadım."

Titreşimler arttı ve sağ gözünde hafif bir seğirme fark ettim.

Omuz silktim, kendi dikkatimi dağıtmaya çalıştım. "Görünüşe göre sihrin benim üzerimde işe yaramıyor. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Gözbebekleri küçüldü ve sonra neredeyse irisleri kadar genişledi. Öfkeyle patlayacağını sandım. Bunun yerine düşünceli bir şekilde başını salladı ve tezgâha doğru yürüdü, beni kanlı parçalara bakmaya bıraktı, ta ki elinde bir şişeye dönüp onu kasap tezgahının üzerine koyana kadar. Üzerinde benim adım yazılıydı.

"Dün gece bodrumdan çıkmama neden izin verdin?"

"Çünkü bana teslim olursan çok daha tatmin edici olacak. İradeni teslim et." Şişeye baktı. "Bu gece kasabayı terk edeceğim, restoran ve hepsi. Crimson'ın güzel vatandaşları özgür olacak." Tıpayı çıkardı ve kalbin yanına koydu. "Tek yapman gereken benimle gelmeyi seçmek."

Oda birden küçüldü. Sanki duvarlar içine kapanıyordu. Büyü giderek güçleniyordu ve o şişenin üzerinde benim adım yerine onun adı yazacaktı.

"Neden ben?" Daha fazla dikkat dağıtıcı. "Eminim Doğu Sahili boyunca buraya gelirken yanına alabileceğin bir sürü cadı vardır."

Parmağını sallarken dudakları bir sırtışa dönüştü. "Ah, ama yanıliyorsun.

Hiçbiri senin gibi değildi. Sen özelsin, Charley."

"Biliyorum. Bana gerçek bir av olduğum söylendi."

Arkamda ayak sesleri duydum. Arkamı döndüğümde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Ian Masterson yanımdan geçip Atticus'a doğru yürüyordu, boynundaki altın kolye bir fener gibi parlıyordu. Birden aynı mühür Atticus'un boynunda belirdi. Ön kapının üzerindeki sembollerden biriyle eşleşiyordu. Ortadaki. Ian bunca zamandır Atticus'la çalışıyordu.

"Evet, sen bir avsın. Güçlü bir soydan gelen ve henüz kullanılmamış bir büyüye sahip bir cadı." Atticus parmaklarını şıklattı ve Ian'ın diğer vampirleri ortaya çıkı.

mutfakta. "Ayrıca altın madeniyle gelen tek kişi sensin. Bir kan kooperatifi."

"Kooperatif mi?" Özenle hazırlanmış mutfağa göz gezdirdim. "Senin gibi biri için önemsiz bir para."

"Küçük düşünüyorsun, Charley. Büyük imparatorluklar daha azıyla kurulmuştur. Elbette işi Crimson'ın dışına taşımam ve binle çarpmam gerekecek."

"Genişletmemiz gerekecek," diye düzeltti Ian.

Atticus'un yüzündeki ifade onu susturdu. Burada kimin yetkili olduğu belliydi. Patronu onu geçen gece Stag'da ortalığı karıştırırken yakaladığında Ian tir tir titremiş olmalıydı.

"Demek ikiniz vampir kanını kitlelere ulaştırmayı planlıyorsunuz." İçimden bir ses Atticus'un planı başarısız olursa diye Ian'ın iki taraflı çalıştığını söylüyordu. "Ortağın benden haraç almaya çalıştığını söyledi mi?"

Atticus, Ian'a ölümcül bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ben de bodrumun altındaki o odada bulunan şişeleri merak ediyordum. "Anlamıyorum. Gerçekten istediğin bensem neden diğerlerini alıyorsun?"

Gülümsemesi geri döndü. "Crimson'ın iyi vatandaşlarını besliyorum ve karşılığında onlar da beni besliyor."

Son derece açık sözlü biriydi ama sanırım beni bir tehdit olarak görmediği konusunda haklıydım. Ona göre ben kesin bir sonuçtum.

"Ama seni yemeye hiç niyetim yok, Charley."

Kıkırdadım. "Ne kadar rahatladım."

Şişeye tekrar baktı. "Delia Underwood'un kızı değil. Yavaş yavaş tadını çıkaracağım."

Arkamdan daha fazla ayak sesi geldi ve Samuel mutfağa girdi. "Bu yakın zamanda aklımdan çıkmayacak iğrenç bir görüntü."

"Seninkilerden biri mi?" Atticus Ian'a sordu.

Samuel'in yüzü taşa döndü. "Bana hakaret ediyorsunuz, efendim." "Beni takip mi ettiniz?"

Mırıldandım.

"Benden erteleme istediğinde aldığımı mı sanıyorsun? Lütfen. Geri kalanınızın söylediği bu değildi." Ian ve vampirlerine başıyla işaret etti. "Ayrıca, meydanda sürünen o rengarenk ekibi gördüm ve neyin peşinde olduklarını görmeye karar verdim."

"Ağızından çıkanı kulağın duysun," diye hırladı Ian. "Kurtların seni kurtarmak için burada değil."

Samuel dudak büktü ve elini cebine attı. O sihirli mermi için. "Ve ağzını paramparça ettiğimde kışından konuşuyor olacaksın."

Muhtemelen başka bir blöftü ama planı bozmaya çalışıyordu. Samuel'e "Bu benim kavgam," dedim. "Geri çekil."

Gözleri hâlâ Masterson'inkilere yapışık halde derin bir nefes aldı. "Tamam." Omzunu duvara yaslayarak kollarını kavuşturdu. "Sen bilirsin, ama ben kalıyorum."

Odadaki enerji tekrar yükseldi, mutfağın etrafını bir lastik bant gibi sardı, tavandaki raftan sarkan tencere ve tavaları doğal olmayan bir açıyla hafifçe içe doğru sallanmaya zorladı. Atticus'un büyüyü fark etmesi için yeterliydi. Tabii fark ederse.

Yukarı bakma.

Hiç şans yok. Onlara baktı, yüzü öfkeyle dolmuştu. Yoksa korku muydu? Şişeyi kaptı ve bana doğru itti. "Bu kasabadaki her erkeği, kadını ve çocuğu yok edeceğim. Seçiminizi yapın!"

Gözlerimi kapadım ve odaklandım, tıpkı Candy ve Ekibin beni eğittiği gibi. Parlak mavi bir ışık zihnimi doldurdu ve beni Kazan'da inşa ettikleri güç halkasına bağladı. Gözlerimi yeniden açtığımda ışık hâlâ oradaydı, mutfağın çevresinde dönüyor ve bana o şişenin içine çekilmek üzere olmadığımı dair umut veriyordu.

Atticus Ian'a işaret etti. Vampir bana doğru hamle yaptı ama Samuel onun yoluna çıktı ve elini Ian'ın boğazına dolayarak öyle bir sıktı ki vampirin kafasını koparacağını sandım.

Diğer vampirler saldırdı ve Samuel kendini duvara yapışmış halde buldu.

Daha fazla odaklandım, enerjiyi saat yönünde yönlendirerek daha hızlı hareket ettirdim. Duvarlar bulanıklaşana ve etrafımızda bir küre oluşana kadar hızlandı. Bizi mavi ışıkla koza gibi sardı ve beni Atticus'la birlikte fırtınanın gözüne hapsetti.

Dönen kasırgaya bakarken gözleri öfkeyle karardı. "Ne yapıyorsun sen? İkimizi de yok edeceksin!"

Plana sadık kalarak gözlerimi kapattım ve korkumu bloke ederek enerji alanını oluşturmaya devam ettim. Uzaktan kurtların ulumalarını duyabiliyordum. Sürünün. Ama hiçbir şey küreyi geçemezdi. Artık sadece ben ve Atticus vardık. Sadece birimiz kurtulacaktı.

Atticus'un ellerini boynumda hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefes alma yeteneğimi keserken karanlık gözleri benimkilere dikildi ve beni o kadar sert sarstı ki neredeyse bilincimi kaybediyordum. Zihinsel bir hamleyle enerjiyi serbest bıraktım, dışarı doğru patlayıp mutfak duvarlarının yarısını ve çatıyı beraberinde götürürken nefes nefese kaldım. Atticus geriye doğru uçtu ve ben tekrar nefes alabildim.

Enerji aniden tersine döndü, etrafımızda dönerek kurtları ve vampirleri uzakta tuttu. Ayağa kalktığımda Atticus hâlâ hayattaydı.

Bana doğru geldi, yıkımı inceliyordu. "Her zaman başka bir restoran inşa edebilirim, Charley." Yüzünde hınzır bir sırıtma belirdi. "Bana en fazla bir hafta ver."

B planının zamanı gelmişti.

Hâlâ mucizevi bir şekilde elinde tuttuğu şişeye baktım. "Eğer Crimson'dan ayrılma anlaşmana sadık kalırsan, beni alabilirsin. Anlaşma bu, ya da birimiz ayağa kalkamayana kadar bunu tekrar yapabiliriz."

"Sana söz veriyorum." Şişeyi aramızda yere koydu. "Ne zaman hazır olursan."

Başımı salladım, gözlerimi kapatıp Ekibin astral zihnine girerken sessiz bir Meryem Ana duası ettim.

Şimdi!

Sanki biri beni itmiş gibi istemsiz bir adım attım. Sonra güçlü bir çekim hissettim. Birden uçuyordum, özüm şişenin içine vakumlanmaya başladığında dünyanın kayıp gittiğini görüyordum. Plan başarısız oluyordu.

Ya da cadılar beni duyamadı.

Panikleyerek, "Şimdi!" diye bağırdım.

Birden bir ses kafamı doldurdu. Kendi sesim kadar iyi tanıdığım bir ses.

Tut onu, Charley!

Annemdi.

Onu da yanına çek!

Patrick'in karşılık vermekle ilgili söylediklerini hatırlayarak Atticus'a uzandım. Ama ulaşamayacağım bir yere adım attığında can simidim elimden kayıp gitti. Sonra annemin sesinin kükreyerek geri geldiğini duydum.

Sakin vazgeçeyim deme!

Sahip olduğum tüm gücü toplayarak beni çeken güçten sadece bir saniyeliğine ayrıldım ve Atticus'un bileğini yakalamayı başardım, parmaklarımı bir mengene gibi sıktım. Ve sonra her şey bitti. Bir saniye önce

Etrafımdaki dünyayı duyabiliyordum, ama şimdi tek sahip olduğum şey cam bir balonun içinden çarpıtılmış bir görüntüydü.

Çık dışarı!

Gözlerimi kapattım ve kendimi gökyüzüne doğru süzülürken hayal ettim. Ses geri gelene ve toz ciğerlerime dolana kadar hareket etmeye devam ettim. Gözlerimi yeniden açacak cesareti bulduğumda, yıkılmış mutfakta durmuş, ayaklarımın yanındaki şişeden çıkmaya başlayan duman bulutuna bakıyordum. Atticus kaçıyordu.

"Hayır, yok." Yerden kapığım gibi avucumu üst kısmına bastırdım. Çılgınca tıpayı ararken acı verici bir yanma hissi elime yayıldı. Birkaç metre ötede yerde buldum ve Atticus içinde erimeye karar verdiğinde lanet şeyi düşürmemeye dikkat ederek şişenin içine girebildiği kadar soktum.

İyi bir önlem olarak, çekmecede gördüğüm bandı aldım ve tıpayı boyuna sabitlemek için kullandım. Sonra şişeyi tezgâhın üzerine koydum ve eğilerek camın arkasından baktım. "Bakalım koli bandını geçebilecek misin, pislik?"

Etrafımdaki son enerji de dağılırken tezgâha yaslandım ve Dog koşarak içeri girdi. "Geç olması hiç olmamasından iyidir," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Yarattığın o fırtınayı nasıl atlatacaktık?"

Samuel hemen arkasındaydı. "Sanırım yardımımıza ihtiyacın yokmuş." Sırıttı. "Sen bir canavarsın, Charley."

Şişeye bakarken ağızımdan zayıf bir kahkaha döküldü, bunu gerçekten başardığıma inanmakta güçlük çekiyordum. İçinde dönen sisin bu kasabadaki tüm sefaletin nedeni olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Her şey bitti. Atticus'un artık sorun olacağını sanmıyorum."

Ian ekibiyle birlikte köşeden döndüğünde üçümüz de arka duvarın olduğu yere bakıyorduk. Beni görünce durdu ve Samuel ile göz göze geldi. Ama tekrar sorun çıkarmak yerine birkaç kelime söyledi. Sonra tezgahın üzerinde titreyen şişeyi fark etti. "Bu Devereaux mu?"

"Oradaki ben değilim."

İnledi ve mührü boynundan çıkarıp tezgâhın üzerine fırlatarak şişenin yanında durdu. "Siktir et bunu." Sonra gözlerini tekrar bana dikti. "Çitin kendi tarafında kalmanı tavsiye ederim." Sonra

Vampirlerinin sıraya girmesi için parmaklarını şıklattıktan sonra omzunun üzerinden bana son bir bakış fırlattı. "İyi bir hayatın olsun, Charley."

Köpek ona hırlayarak karşılık verdi. "Sen de, kan emici. Alınma ama," dedi Samuel'e.

"Alınmadım, melez," diye cevap verdi Samuel.

Aralarındaki dostluk çiçek açarken şişeyi aldım ve içinde dönen çalkantılı siyah sisi incelemek için ışığa tuttum. "Az önce bir vatandaşı tutukladım, o yüzden oradan çıkmanın bir yolunu bulmadan önce gidip onu yetkililere teslim etsem iyi olacak. Sizinle sonra Stag'da görüşürüz."

Birbirlerine baktılar ama beni durdurmaya çalışmadılar. Ian Masterson az önce ateşkes ilan etmişti, öyle sanıyordum, yani yanımda bir refakatçi olmadan istediğim yere gitmekte özgürdüm. Ama az önce yaptığım şeyden sonra, bu ateşkesin vampirlerin yüzünü kurtarmak için bir yol olduğunu hissediyordum. Oyun alanı eşitlenmişti.

Köşede kaybolmadan önce Ian'a "Hey," dedim. Durdu ama arkasını dönmedi. "Yine ne var?"

"Kayıtları temizlemek için soruyorum, Patrice Henderson'a saldırdınız mı? Ormanda bir ağaca bağlı olarak buldukları kıza?"

Bana doğru döndü. "Canavar'da vakit geçirmeyi sevdiğini duydum ama o ben değildim hayatım."

Sanırım bundan asla emin olamayacağız. Devereaux'nun kurbanlarından biri boynunu parçalamış olabilir. Mutt'un yaptığına bak. Başboş bir vampir de olabilirdi, bu da elimizde başka bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Ama bunu sonra düşüneceğim. Şu anda o şişeyi Kazana götürmem gerekiyordu. Sonra da Atticus Devereaux'nun icabına sonsuza dek bakacaktık.

THIRTY-ONE

Kaldırımında yürürken Candy dükkânın önündeki sandalyelerden birine uzanmıştı. Sigara içiyordu, ama bu sefer onu rahatsız etme zahmetine girmedim.

"Gözüne kestirdin mi?" Ben sordum.

Sabit bir nefes aldı. "Elbette. Burada havai fişeklerin tadını çıkarıyordum."

"Bu arada, destek için teşekkürler." Bunu söylememeliydim ama bu gece beni hayal kırıklığına uğrattılar.

"İhtiyacın yoktu. Annenin küçük bir yardımıyla gayet iyi idare ettin."

"Nereden biliyorsun?"

Sadece gülümsedi ve sigarasını masanın üzerindeki kül tablasında söndürdü. "Sabah tekrar veririm."

Şişeyi kaldırdım. "Bununla ne yapacağız? Yakalım mı?"

Gözleri parladı. "Şuna bakar mısınız? Şişenin içinde bir cinimiz var." Benden aldı ve el işimi inceledi. "Eski güzel koli bandı. İnsanoğlunun parlak icatlarından biri."

Aslında, bir kadın tarafından icat edildi.

"Tıpayı patlatmaması için ona güvenmedim." Şişeye meraklı bir bakış attım. "Atticus'un ne olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerini kısarak cama baktı. "Kim bilir. Yine de sana şu kadarını söyleyebilirim.

Koleksiyonuma güzel bir katkı olacak."

"Koleksiyonun mu? Sormaya cüret edebilir miyim?"

"Haydi. Şu vampirler gelmeden içeri girelim."

Kıkırdadım. "Artık bizi rahatsız edemeyecekler. Şu şişeyi hallettikten sonra sana anlatırım."

İçeri girdiğimizde mekan bomboştu. "Herkes nerede?" "Patrick yukarıda senin yatağında. Ona vurması için küçük bir şey verdim. Çünkü sürekli *yardım* etmeye çalışıyordu. Bu adam gergin olduğunda aptalca bir enerjiye sahip oluyor ve bu gece ihtiyacımız olan son şey buydu. Sabaha kadar dışarıda olacak. Bundan emin oldum," diye ekledi. "Ya onunla yatarsın ya da benimle yatağa girersin."

Bu Patrick'ti. Bazen odanın havasını bile emebiliyordu. "Ekip nerede?" Onlara teşekkür etmek istedim.

"Bina havaya uçar uçmaz gittiler. Sanırım tüm o enerjiyi tutmak onları yıprattı." Bana göz kırptı. "Ama annen ortaya çıktığında gitmeye karar verdiler."

Yani Candy ne olduğunu biliyordu.

Parmaklarını çaprazladı. "Annen ve ben böyleydik ve bu gece onu hissedebiliyordum. Sanki ikimizin de yanında duruyormuş gibiydi."

Gözlerimin dolduğunu görünce elimden tuttu ve beni koridora doğru çekti. "Baraj patlamadan önce bu saçmalığı bitirelim."

Anahtarlarını çıkardı ve küçük yatak odasının içindeki gizemli kapıyı açtı. Tam olarak bir dolap değildi. Daha çok küçük bir odaydı, ışık açık olsa bile loştu.

"Burası neden bu kadar karanlık?"

Dün gece göz ucuyla baktığım rafları başıyla işaret etti. "Bütün bunlar yüzünden." Raflar boyunca eşit olarak dizilmiş kutular, bez torbalar ve şişeler vardı. Bazı kapların üzerine semboller çizilmişti ama diğerlerinin üzerinde herhangi bir işaret yoktu. Ayrıca içinde nesneler olan birkaç kavanoz da vardı. "Onları karanlıkta tutmak en iyisi. Yönlerini şaşırırlar. Işık onları karıştırır."

"Onlar mı?"

Soruma cevap vermeden şişeyi orta rafa koydu ve içinde siyah bir şey yüzen bir kavanoz ile kırmızı balmumuyla mühürlenmiş bir kutunun arasına yerleştirdi. "Orada iyi bir arkadaş olacak."

"Bu kadar mı? Onu öldüreceğimizi söylediğini sanıyordum?"

Bana yan yan baktı. "Ah, tatlım. Bu ölümden çok daha kötü."

"Bu oda tam olarak nedir?"

Bir sigara daha yaktı ve bir nefes çekerek dumanını şişenin üzerinden dışarı verdi. "Kötü şeylerin cezalarını çekmek için gittikleri yer diyelim." Ona doğru eğildi ve sırttı. "Şeytan Georgia'ya tehlikeli bir oyun oynamak için geldi." Sonra sigarasını cama doğru üfleyerek söndürdü ve içindeki buğuyu kaotik bir girdaba gönderdi. "Ama piç kaybetti."

* * *

Beau barın üzerine eğildi ve pencereden dışarı baktı. "Oradaki pislği temizlemeleri ne kadar sürecektir merak ediyorum."

Caddenin karşısındaki Morceau'dan geriye kalanlara baktım. "Teknik olarak mülk hâlâ Atticus'a ait, yani kasabanın bir şey yapabilmesi için otuz günü var." Candy'nin arka odasındaki raftan bu zor olurdu. Eğer burayı kendisi yıktırıp temizletmezse, fatura Crimson vergi mükelleflerine çıkacaktı. Ama zerre kadar suçluluk hissetmedim. Alternatifi çok daha maliyetli olurdu.

Atticus ortadan kaybolur kaybolmaz, kasabadaki insanların çoğunun aklı başına geldi ve birbirlerine karşı büyük bir pislik olmaktan vazgeçtiler. Elbette Devereaux gelmeden çok önce de kasabada yobazlar vardı. Ama şimdilik çoğu bunu azaltmıştı. Crimson temelde normale dönmüştü. Kooperatif bile yeniden faaliyete geçmişti ve vampirler bağış yapmak için kendilerini güvende hissediyorlardı. Peki ya Atticus'un kurbanlarının geri kalanı? Enkazı biraz kazmak gerekti ama bodrumun altındaki odadan şişeleri almayı başardık ve hepsini serbest bıraktık. Çoğu başa çıkabiliyordu ama birkaçı Atticus tarafından neredeyse kurutulduğu için şüpheliydi. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Ona baktığımda Tucker bir şeye gülümsüyordu. Bakışlarını takip ettiğimde Samuel'in kapıya yaklaştığını gördüm.

İçeri girdi ve bara oturdu. "Charley." "Samuel."

Mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Yağmur çekine ne dersin?"

Bir süredir bu konuşmayı sürdürmeye çalışıyorduk ama araya hep bir şeyler giriyordu ve bu gece de farklı değildi. "Bu gece biraz meşgulüz."

Kaşlarını çattı. "Lütfen."

Ona elimizdeki en pahalı viskiden bir bardak doldurdum ve önüne koydum. "Müesseseden." Sonra biraz daha yaklaşmak için dirseklerimi bara yasladım. "Bazılarımız yaşamak için çalışmak zorunda." Bu da bana faturalarını nasıl ödediğini öğrenmem gerektiğini hatırlattı. Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden bu yağmur çeki için zaman ayırmam gerekiyordu.

Doğrudum ve barın aşağısına doğru yürüdüm. "Yarın akşam gidiyorum," dedim arkamı dönmeden. Sonunda omzumun üzerinden baktığımda, bardağı boştu ve gitmişti.

Neredeyse ona çarpıyordum ki Beau bana sırtıttı. "Neye gülüyorsun?"

O cevap vermeden önce ikimiz de yere baktık ve Tucker'ın yere çömeldiğini gördük. Bara yaslanmıştı ve gözleri barın arkasındaki aynaya dikilmişti.

Ön kapı açılıp iki adam içeri girdiğinde başını hafifçe salladı. Buralardaki bir mağazadan alınmamış, sık takım elbiseli, oldukça iri yarı iki adam. İkisini de daha önce hiç görmediğim kesindi.

Beau tam ona bir şey söyleyecekti ki dirsek attım. "Bunu neden yaptın?"

"Kapa çenenin." Bara doğru yürüdüklerinde yanlarına gittim. "Size ne ikram edebilirim?"

Simsiyah saçlı olan cebinden bir resim çıkardı. "Birini arıyoruz." Fotoğrafta kısa kıvılcık saçlı genç bir kadın vardı. Bir şişeden çıkan bordo kırmızısı. Ama mavi gözleri onu ele veriyordu. "Yakın zamanda buralarda ortaya çıkmış olabileceğini düşünüyoruz. Onu gördünüz mü?"

Omzumun üzerinden resme bakan Beau'nun ayağına hafifçe bastım. Mesajı hemen aldı. "Hayır."

"Ben de onu görmedim," dedim. "Neden onu arıyorsun? Bir şey için mi aranıyor?"

Kartı cebine geri koydu ve bana bir kartvizit uzatmadan önce gözlerini birkaç saniye benimkilerden ayırmadı. "Onu görürsen beni ara. Zamanına değmesini sağlarım."

Parlak siyah kaplamalı kartın ön yüzünde altın harflerle KITTİ CAT LOUNGE yazıyordu.

Diğer adam barın ucuna doğru ilerledi, tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı. Tucker'ın diğer tarafta saklandığı yerden sadece bir metre uzaktaydı.

Etrafta dolaşmaya başladı ama Dog mutfaktan gelip önüne çıktı. "Çalışanlar sadece burada." Adam iriydi ama Dog daha iriydi ve kurt olmanın avantajına sahipti. İkisini de kolayca alt edebilirdi.

Adam sırtıttı ve avuçlarını yukarı kaldırarak geri çekildi. "Özür dilerim. Benim hatam."

"Eğer bir içki sipariş etmeyecekseniz," dedim, oturup bir içki içmeye karar vermemeleri için dua ederek, "gitmenizi istemek zorunda kalacağım." Hoş bir şekilde gülümsedim. "Kişisel bir şey değil. Bu sadece bar politikası."

Adamlar kapıya yönelmeden önce birbirlerine baktılar ama içimden bir ses bunun onları son görüşümüz olmadığını söylüyordu. Siyah bir SUV'ye binip uzaklaştılar, meydanın etrafında dönerken yavaşladılar ve şehirden çıkarken caddenin karşısındaki yarı ayakta duran restoranın önünden geçtiler.

Ortalık sakinleşince Tucker'a beni mutfağa kadar takip etmesini işaret ettim. Köpek de bize katıldı. "Resimdeki sendin," dedim ona. "Kimdi o adamlar?"

Tucker gözlerini indirdi. "Atlanta'dan geliyorlar."

"Evet, biliyorum." Ona k a r t v i z i t i gösterdim. "Arkasında yazıyor. Tucker, o adamlar seni bulmak için neden gönderildi?"

Gözlerini yavaşça benimkilere kaldırdı. "Beni bulmak için gönderilmediler, Charley. Beni öldürmek için gönderildiler."

* * *

Crimson'a dönmek için sabırsızlanıyor musunuz? Kasabanın sırlarını ortaya çıkaran Charley'ye katılmaya hazır mısınız? Luanne Bennett'in haber bültenine kaydolun ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olun.

Buradan kaydolun!

OceanofPDF.com

HEAR MORE FROM LUANNE

Luanne'nin en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

[Buradan kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

[OceanofPDF.com](#)

BOOKS BY LUANNE BENNETT

[*Kan Tutkusu Blues*](#)

FITHEACH ÜÇLEMESİ

[*Tılsım Hırsız Kan*](#)

[*Hırsız*](#)

[*Kader Hırsız*](#)

KATIE BISHOP SERİSİ

[*Kemiklerin Kavşağı*](#)

[*Blackthorn Korusu*](#)

[*Shifter's Moon*](#)

[*Karanlık Bülbul*](#)

[*Bayou Kings*](#)

[*Kraliçeyi Büyüle*](#)

[*Kirli Cadı*](#)

[*En Karanlık Baba*](#)

WINTERBORNE EVİ SERİSİ

[*Karanlık Miras*](#)

[*Vahşi Oğullar*](#)

[*Kral'ın Hesaplaşması*](#)

JESSE AMES'İN GÜNLÜKLERİ

[*Kızıl Dul*](#)

[*Gods & Savages*](#)

[*Sezonu Açıyor*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

A LETTER FROM LUANNE

Sevgili okuyucu,

Bloodlust Blues'u okuduğunuz için teŖekkür ederim. Umarım siz de Charley ve ekibiyle tanışmaktan en az benim onlar hakkında yazmaktan keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır. Ama bu sadece bir başlangıç. Crimson dünyasını sizlerle daha fazla paylaşmak için sabırsızlanıyorum! Aşağıdaki bağlantıdan kaydolarak son çıkan kitaplarımdan haberdar olabilirsiniz. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

Bir yazarı desteklemenin en iyi yolu onun adını duyurmak ve kısa bir yorum bırakmaktır. Bu gerçekten bir fark yaratıyor ve her biri için minnettarım. Sadece bir ya da iki cümle yeterli.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum. Sosyal medyamdan veya web sitemden iletişime geçin. Ve beni takip etmeyi unutmayın!

www.luannebennett.com

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Second Sky ve Bookouture'daki ekibe teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim. Herkes çok nazikti ve bu benim için bir zevkti. Sabırlı editörüm Jack Renninson'a da özellikle yapısal düzenlemeler sırasında hikâyeyi daha da iyi hale getirmem için beni zorladığı için özel olarak teşekkür ederim. En iyi yazar için bile acımasız olabiliyorlar.

Her zaman olduğu gibi, tüm arkadaşlarıma ve aileme teslim tarihleri ve düzenlemeler hakkında beni dinledikleri için teşekkür ederim. Dünyanın en iyi işlerinden birine sahip olmanın tüm sıkıntıları. Bir gün bunu yapmayı bırakacağıma söz veriyorum.

Ve elbette, birçoğu ilk günden beri benimle birlikte olan okuyucularıma. Asla ayrılmayın, çünkü siz olmadan kitapların bir anlamı olmazdı.

OceanofPDF.com

PUBLISHING TEAM

Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.

Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.

Ses

Alba Proko

Sinead O'Connor

Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette Jil

Thielen

Imogen Allport

Kapak tasarımı

Damonza.com

Veri ve analiz

Mark Alder

Mohamed Bussuri

Editorial

Jack Renninon

Melissa Tran

Metin Editörü

Rhian McKay

Düzeltilmen

Maddy Newquist

Pazarlama

Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Jen Shannon

Tanıtım
Kim Nash
Noelle Holten
Myrto Kalavrezou
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

OceanofPDF.com

Second Sky tarafından 2024 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ
Birleşik Krallık

www.secondskybooks.com Telif

Hakkı © Luanne Bennett, 2024

Luanne Bennett, bu çalışmanın yazarı olarak
tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan
çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-240-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler,
işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

973-687-650-938-1

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.